

COORDONATORI:

**CĂLINA STROE
RAMONA-ELENA MOCANU**

**MARIA CREȚU
DANIELA ENEA**

**ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
"VASILE ALECSANDRI"
BACĂU
ediția a V-a, 2010-2011**

**Editura DOCUCENTER
BACĂU, 2010**

Director Proiect:
Prof. Vasile Cautiș

Colaboratori:
Ing. Ingrid Armașu
Ec. Adina Popa

Copertele, afișul concursului și diplomele au fost concepute și realizate de:

Prof. Ramona Mocanu și Carmen Moldovanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STROE, CĂLINA

Crai nou : antologia Concursului național de creație
"Vasile Alecsandri" Bacău / Călina Stroe, Ramona Elena
Mocanu, Maria Crețu, Daniela Enea. - Bacău : Docucenter, 2010
ISBN 978-606-8246-08-6

I. Mocanu, Ramona
II. Crețu, Maria
III. Enea, Daniela

821.135.1-822

CRAL NOU

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
"VASILE ALECSANDRI"
BACĂU
ediția a V-a, 2010-2011

Prezentul volum a fost tipărit cu sprijinul financiar al BCR Bacău

Proiect realizat cu sprijinul Consiliului Local Bacău

Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a dus la editarea și tipărirea prezentei antologii, la realizarea trofeelor și la finalizarea cu succes a Concursului.

Sponsori

Banca Comercială Română Bacău

Consiliul Local Bacău

**Asociația Părinților din Colegiul Național „Vasile Alecsandri”
Bacău**

Librăria *Glissando* Bacău

Birou Notar Public *Stoica Nicolina*

Revista „Plumb” Bacău

Raiffeisen Bank Bacău

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Parteneri

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău

Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Teatrul Municipal „Bacovia” Bacău

Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Trustul de Presă *Deșteptarea* Bacău

Librăria *Glissando* Bacău

Revista de cultură *Ateneu* Bacău

Fundația Culturală „Georgeta și Mircea Cancicov” Bacău

Uniunea Artiștilor Plastici, Filiala Bacău

Asociația *FÉLIBRIGE*, Bollène - Provence, Franța

Cuvânt înainte

Criza – obsesie bisilabică – s-a instaurat în viața noastră, a tuturor, ca un măscărici, însemnat de soartă să-i copleșească pe cei întregi la trup și frumoși, dar n-a putut să deturneze amplul dialog cultural, determinat de cea de-a cincea ediție a Concursului Național de Creație „Vasile Alecsandri” din Bacău.

Concursul nostru a intrat deja într-o fază de maturizare, oferind un context stimulator și polivalent tuturor „vocii creatoare”.

Creațiile participanților la ediția actuală a concursului nostru impresionează prin sinceritatea absolută, tumultuoasă, ca o reconfirmare a existenței mitului creativității elementare, al talentului nativ al românilor.

Chiar și atunci când creatorii fac apel la un arsenal tipic de motive literare sau când domină o anume stare de criză în sinceritatea creațiilor, firea însăși a POEZIEI limitează abstracțiunile și exagerările în favoarea trăirilor lirice nemijlocite.

Admirăm cu sinceritate această extraordinară identitate de sine a tinerilor noștri creatori, revelată în fiecare creație (mai mult sau mai puțin valoroasă) și potențialul de enormă și contagioasă vibrație, ce denotă o trăire profundă și alimentează speranța noastră că „tot ce

e frumos, nu pierе” și că acești tineri minunați, cu munca și talentul lor, reprezintă șansa și viitorul României.

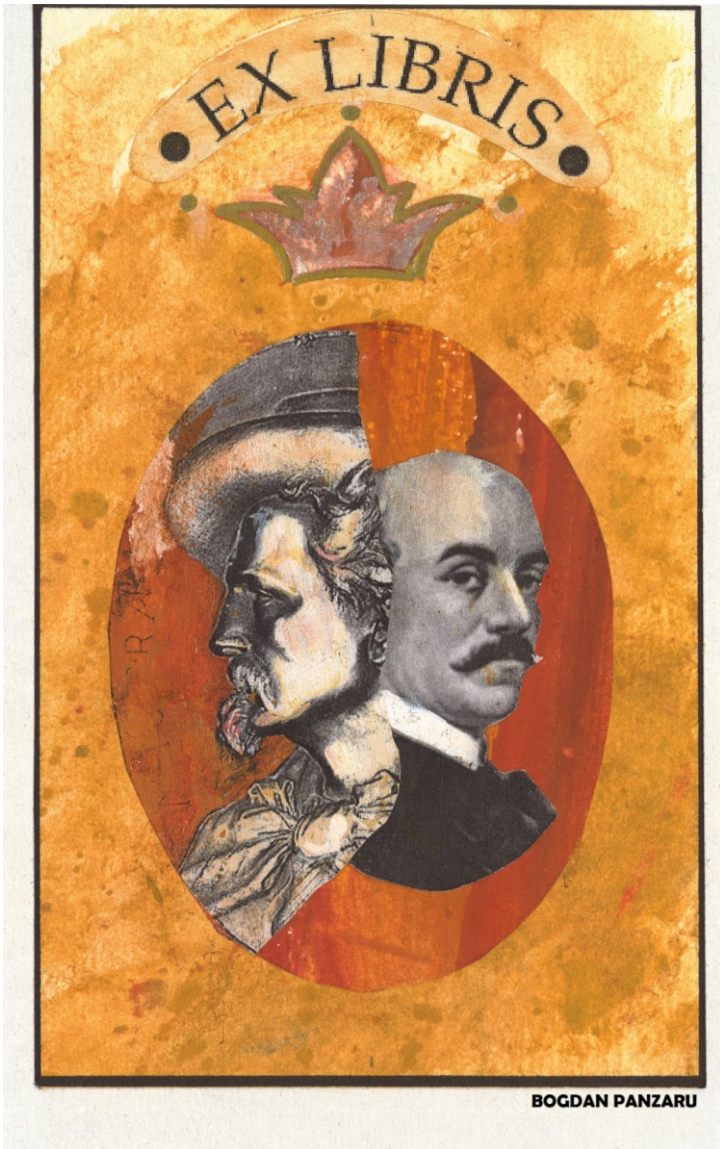
Atunci când scriu despre IUBIRE, aceasta este situată într-un plan înalt, trăită într-o caldă și sinceră euforie, curată și gravă, în contradicție profundă cu vulgaritatea și promiscuitatea oferite „cu generozitate” de emisiunile TV.

În timp ce se calcă în picioare verticalitatea morală, iar libertatea, cinstea și conștiința se scot pe tarabă, acești tineri minunați dau relief extraordinar viselor prin curățenia sufletească, limpezimea minții și proștețimea impresiilor.

Salutăm, cu prietenie, respect și încredere, pe toți participanții la concurs, fie că au fost premiați sau nu și le mulțumim că ne-au oferit șansa să le sesizăm modalitățile de viziune și nuanțele expresive ale creațiilor, să ne bucurăm de armoniile sau nonconformismul lor interior și să trăim FRUMOS alături de ei.

Felicitări sincere tuturor – dascăli inimoși și creatori participanți – și LA REVEDERE, până anul viitor, la cea de-a șasea ediție a Concursului Național de Creație „Vasile Alecsandri” Bacău.

Prof. Elena Bostan

LAUREAȚII CONCURSULUI

SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ POEZIE

Trofeul concursului

- Bălățescu Roxana, Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău, jud. Bacău

Premiul I

- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- Cernat Simina, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Cristian Deniza Irena, Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Focșani, jud. Vrancea

Premiul al III-lea

- Grigoraș Lia-Maria, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Marinescu Maria-Felicia, Colegiul Național „Mihai Viteazul” Sfântu Gheorghe, jud. Covasna
- Solomon Andreea, Colegiul Economic „Ion Ghica” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Mențiune

- Cambei Aristița, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Crăciunescu Mădălina, Colegiul Național „Gib. Mihăescu” Drăgășani, jud. Vâlcea
- Cucu Lorena-Gabriela, Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu” Bacău, jud. Bacău
- Diaconescu Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Glodeanu Dumitru, Liceul de Artă „Margareta Sterian” Buzău, jud. Buzău
- Groapă Andra Patricia, Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghica” Comănești, jud. Bacău
- Nădejde Nelu, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați, jud. Galați

- Poenaru Adelina-Mihaela, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Roșu Andreea, Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika” Comănești, jud. Bacău

Premiul GLISSANDO

- Bălțătescu Roxana, Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Revistei PLUMB

- Bălțătescu Roxana, Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău, jud. Bacău

PROZĂ

Trofeul concursului

- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul I

- Drăgan Cristian Eduard, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Constanța, jud. Constanța
- Ivan Loredana, Colegiul Național „C. D. Loga” Timișoara, jud. Timiș

Premiul al II-lea

- Ariton Iulia Mihaela, Colegiul Național „Radu Greceanu” Slatina, jud. Olt
- Gonțea Ioana Teodora, Colegiul Național „Andrei Șaguna” Brașov, jud. Brașov

Premiul al III-lea

- Grigoraș Lia-Maria, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Nădejde Nelu, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați, jud. Galați
- Popescu Cezara, Liceul Teoretic „Neagoe Basarab” Oltenița, jud. Călărași

Mențiune

- Anton Raluca, Liceul Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria, jud. Teleorman
- Cădă Anca Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Crețu Mădălina Andreea, Liceul Teoretic „I. L. Caragiale” Moreni, jud. Dâmbovița

- Dragomir Radu-Ioan, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați, jud. Galați
- Nuța Ana-Mihaela, Liceul Teoretic „Petru Zadnipru” Chișinău, Republica Moldova
- Sava Cristina-Ionela, Liceul Teoretic „Neogoe Basarab” Oltenița, jud. Călărași
- Ududec Simona, Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău, jud. Bacău

Premiul GLISSANDO

- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

TEATRU

Premiul I

- Ciobanu Diana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Țanțu Alexandru, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- Crețu Mădălina Andreea, Liceul Teoretic „I. L. Caragiale” Moreni, jud. Dâmbovița

Premiul al III-lea

- Popa Ștefania-Iuliana, Colegiul Național „Ienăchiță Văcărescu” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Mențiune

- Cancel Sorana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Cădă Anca Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Greaca Bianca, Colegiul Național Pedagogic „Constantin Brătescu” Constanța, jud. Constanța
- Martelli Maria, Colegiul Național „Decebal” Deva, jud. Hunedoara

Premiul GLISSANDO

- Ciobanu Diana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Țanțu Alexandru, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

SECȚIUNEA EX-LIBRIS

Trofeul concursului

- Pînzaru Bogdan, Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani, jud. Botoșani

GIMNAZIU

Tema: În lumea lui Alecsandri

Premiul I

- Jianu Mihnea Theodor, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Mihalcea Mălina Simona, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- Ungureanu Ana Maria, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Popescu Laura, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al III-lea

- Vlad Maria, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Onea-Balica Vanessa, Palatul Copiilor Bacău, jud. Bacău

Mențiune

- Andrieș Raluca, Palatul Copiilor Bacău, jud. Bacău
- Bujor Alexandra, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Cibu Ioanin, Școala cu Clasele I-VIII Nr.6 Sibiu, jud. Sibiu
- Gherman Radu Alexandru, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Lupu Laura, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Pitica Alina, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

LICEU

Tema: În lumea lui Alecsandri

Premiul I

- Budău Bianca, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- Blaj Raluca Luiza, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al III-lea

- Grosu Mario Ștefan, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Mentiune

- Cobuz Adelina Paula, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Florică Delia Isidora, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Hagimă Florina, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Pătrășcanu Alina, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Sibișan Ioana, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Tema: Alecsandri – Mistral, doi buni prieteni

Premiul I

- Ciohodaru Andreea, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău
- Florică Delia Isidora, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- Cojocaru Anca Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Țanțu Alexandru, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul al III-lea

- Descan Grigore, Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani, jud. Botoșani
- Fii Corina Maria, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Mentiune

- Budău Bianca, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Furtună Laurian Marian, Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani, jud. Botoșani

- Grosu Mario Ștefan, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Tănăsache Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul GLISSANDO

- Florică Delia Isidora, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Uniunii Artiștilor Plastici

- Hongu Alexandru, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Revistei PLUMB

- Florică Delia Isidora, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Bibliotecii Judetene „C. Sturdza”

- Grosu Mario Ștefan, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiile FÉLIBRIGE

În lumea lui Alecsandri

Categoria 14-18 ani:

- Tudor Ionuț Andrei, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Istudor Cosmin Florin, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Luca Ionuț Cezar, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Blaj Raluca Luiza, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Berzunțanu Ștefan, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Ungureanu Alin, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

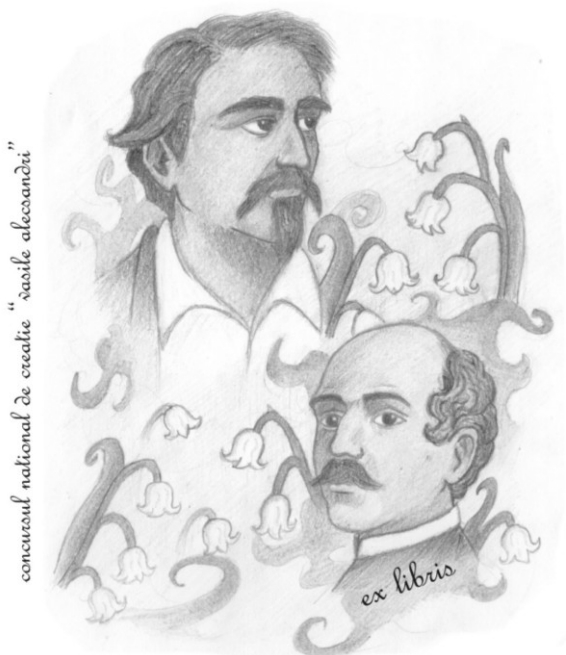
Categoria 10-14ani

- Ungureanu Adina, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Movilă Anca, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

- Rusu Ovidiu George, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Zugrăvel Vlad, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Balaban Nicoleta, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Alecsandri – Mistral

- Grosu Mario Ștefan, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Pînzaru Răzvan, Liceul de Artă „Ștefan Luchian” Botoșani, jud. Botoșani
- Ciohodaru Andreea, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău
- Ghicu Ancuța Diana, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

CORINA MARIA FII

SECȚIUNEA TRADUCERI LIMBA ENGLEZĂ

Premiul I

- Gasser Greta, Liceul de Artă „George Georgescu” Tulcea, jud. Tulcea

Premiul al II-lea

- Dumitru Ionela Carla, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău

Premiul al III-lea

- Marian Claudia, Liceul de Artă „George Georgescu” Tulcea, jud. Tulcea

Mentiune

- Bleav Alexandra, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău
- Costache Diana Elena, Liceul Teoretic „Neagoe Basarab” Oltenița, jud. Călărași
- Sava Cristina Ionela, Liceul Teoretic „Neagoe Basarab” Oltenița, jud. Călărași

LIMBA FRANCEZĂ

Premiul I

- Crăciun Adina, Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al II-lea

- Pojoga Cezara, Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău, jud. Bacău

Premiul al III-lea

- Antonică Marina, Grupul Școlar „Vasile Sav” Roman, jud. Neamț

Mentiune

- Baciui Andrei, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Doboș Mădălina, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

EX-LIBRIS

CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚII
„VASILE ALECSANDRI”

JURIUL CONCURSULUI
SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ
POEZIE

- Ioan Dănilă, prof. univ. dr., Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău
- Nicolae Mihai, poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Bacău
- Violeta Savu, poetă, redactor, Revista ATENEU Bacău
- Atena-Mariana Zară, poetă, bibliotecar, Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău
- Iulia Leteanu, bibliotecar, Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău
- Elena Bostan, prof., poetă și eseistă
- Anca Constantinescu, prof., inspector școlar de specialitate în cadrul IȘJ Bacău
- Daniela Enea, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

PROZĂ

- Vasile Spiridon, prof. univ. dr., Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău, critic literar
- Dan Perșa, prozator, redactor, Revista ATENEU Bacău, membru al Uniunii Scriitorilor din România
- Virginia Stelaru, bibliotecar, Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău
- Marin Preda, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Laurențiu Stroe, prof. dr., prozator
- Anca Ifrim, studentă la Universitatea Westminster, Londra, Marea Britanie, fostă laureată a concursului
- Călina Stroe, prof. Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

TEATRU

- Adrian Găzdaru, actor, director al Teatrului Municipal „Bacovia” Bacău
- Carmen Mihalache, critic de teatru și de artă, redactor-șef al Revistei ATENEU Bacău
- Gabriela Radu, bibliotecar, Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău
- Ioan Stoica, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

- Dana Popa, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Adina Coșescu, prof., inspector școlar de specialitate în cadrul IȘJ Bacău
- Ramona Mocanu, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

SECȚIUNEA EX-LIBRIS

- Ioan Burlacu, prof., Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, artist plastic, membru în Consiliul de conducere al UAP Bacău
- Ilie Boca, artist plastic, membru al UAP Bacău
- Cristian Bandi, prof. dr., inspector de specialitate în cadrul IȘJ Bacău, artist plastic
- Crina Ifrim, bibliotecar, biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău
- Jean-Marc Courbet, secretar general al Asociației FÉLIBRIGE, Bollène, Franța
- Maria Crețu, bibliotecar, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

SECȚIUNEA TRADUCERI

LIMBA ENGLEZĂ

- Anca Răfiroiu, prof., inspector școlar de specialitate în cadrul IȘJ Bacău
- Ștefana Balan, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Teona Codreanu, prof. dr., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Oana Jugariu, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Florența Popa, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

LIMBA FRANCEZĂ

- Veronica Grecu, lector univ. dr., Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău
- Gabriela Petre-Cășeriu, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Ioan Grințescu, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Irina Pistol, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

POEZIE

concurusul national de creatie "vasile alestrandri"

MARIO STEFAN GROSU

ROXANA BĂLȚĂTESCU

La înfricoșătoarea judecată a cuvântului, ne descoperim purtători de boli morale grave. „Demonul atipic”, „Ridul din colțul gurii” sunt, de fapt, „false speranțe”, un alt mod de a supraviețui sub „semnul tăcerii”.

Ioan Dănilă

O scriitură metaforică formată, meditativă, cu substanță filosofică și de natură thanatică.

Nicolae Mihai

Figuri de stil și cugetare expresive, cu mare putere de sugestie. Vers liber ce nu renunță la muzicalitate. Metode ce compun teme diverse, originalitate în folosirea imaginilor.

Atena-Mariana Zară

Suprarealism

Cafeaua dulce-amăruie,
Ca un sărut de despărțire,
Fumul de țigară ce ochii îți ascunde,
Ca o cortină cenușie.
Măinile tale gesticulează haotic
Ajutându-ți glasul răgușit.
Lumina care inundă odaia,
Iubirilor arhaice...
Tu ești casa spiritului meu,
Demonul atipic al inimii mele.
Pletele ude-ți miros a ploaie rece,
Șiroaie de apă născute din ochii mei
Ce-s două râuri infinite.
Sorbind elixirul vieții
Dintr-o ceașcă ciobită,
Te regăsești cu fiecare clipă
În ridul din colțul gurii mele
Sursa etern-a falselor speranțe.

Niște viermi, atâta suntem....

Niște viermi, atâta suntem.
Corpuri slabe, minți bătrâne
Ne târâm azi prin pământ
Cu trei ochi închiși în frunte.
Așteptam ca să mai sune,
Din adâncuri câte-un cânt,
Să răstoarne încă-un munte.

Niște viermi cu pielea albă
Ce-adunăm să irosim,
Să ne facem în vreo stâncă,
Precum o carie scârboasă,
Găuri ca să ne iubim.
Să vedem cum ne mănâncă
Nemurirea ce ne lasă

Zeci de viermi ce caut-o boltă
Arătându-se imenși o dată
Lângă-acel nimic sublim,
Ce-l căutăm și-l vrem cu noi,
Suntem tot pentru-o bucată
De puțin și de infim,
Suntem zeci pentru doar doi.

Ne întindem ca o ciumă,
Mii de ouă-n bolta spartă,
Vreo oglindă, umplem toate
De nimicuri ori vreun chip
Ce privește tot din spate,
Ne-adunăm să dăm armate
Unor fire de nisip.

Iar din noi, doar niște viermi,
Câteodată se nasc munți
Se nasc rotocoale mari de foc

Din pământul ce-l purtăm
Plin numai de ochi mărunți,
Crește-adânc în câte-un loc
Dintre viermi și câte-un om.

Niște viermi cu ochi lipiți,
Milioane într-o mână
Ne-adunăm să facem genii,
Ne-adunăm să dăm vreun nume
Ființei, ce din noi stăpână
Va clădi, din vermi, imperii.

Descătușare

Amețitoare ape ce se aruncă-n hăuri,
Sânge fierbinte ce șiroiește-n spume,
Șerpi veninoși, ascunși în neștiute găuri,
Morți anonimi fără un chip și-un nume.

Blesteme abătându-se sinistre,
Cadavre ce se descompun tăcute,
În cimitir, ciudate umbre triste
Ce-s victime iluziilor pierdute.

Albite oseminte, uitate-n cavouri
Ce amintesc neiertătoare de vremile trecute
Și gemetele stranii
Închise-s în sipete ce tac, veșnice, mute.

De ce sunt toți cuprinși de-a morții stăpânire?
Lumina a murit și nu mai e speranța,
De ce e pretutindeni doar sânge și mahnire?
Și-i viața-ncătușată, pierdută-n ignoranță?

Refulare

Fă-ți o mască și îmbrac-o,
Să nu ne simtă ei că suntem vii,
Aruncă soarele ca pe-o țigară-n noapte,
Să nu te vadă ei că vrei să fii.

În sufletul cu geamurile negre
Ascunde fluturii din ochii tăi,
Nu tresări când te-ating pe stradă
Să nu ne simtă - nu suntem ca ei.

Prinde-ți umbra și înghite-o,
Să nu te-audă cum vorbești cu ea
Și nu păși pe iarbă, doar asfaltul...
Să plângi - să râzi e-o crimă-atît de grea.

Fă-ți o mască și îmbrac-o,
Să nu ne recunoască când vin ei
Când respirăm în noapte vânt și ploaie,
Cu suflete pierdute-n Dumnezei.

Să nu le spui că am dansat desculț
Sau am privit apusul prinși de mână.
Suntem nebuni și vinovați și schizofrenici
Ne vor ucide, judeca și vinde

Cadavre vii și veșnic spațiu sur,
Imperiu nevăzut vă mișcă gânduri...
Să nu privești la piramizi din umbră
Să nu te vadă ei arzând nebuni în vânturi.

Dezlănțuire de vise

Fug singur și plâng între pietre și morți,
Fug singur și bat la zeci de mii de porți.
În fundal, Soarele a murit străpuns,
De nori negri ce mișună pe ascuns.

Nori negri ce se proiectează și-n mine,
Nori negri ce nu m-au ferit de tine.
Toate drumurile duc în morminte,
Unde corbii privesc fără cuvinte.

Mormântul rece și ploaia mărunță,
Mormântul ud și statuia cărunță,
Ce-ți imită senil privirea cruntă,
Când m-ai izgonit cu inima frântă.

Am plecat neînțeleș de acasă,
Am plecat cu gânduri ce mă apasă,
Lăsând un pachet de țigări pe masă,
Sunt pierdut în a viciilor plasă.

Singurătatea este noua casă,
Atunci când îngeri și demoni ne lasă,
Singurătatea este tăcerea mea,
Când piatra de mormânt devine prea grea.

Îngenuncheat într-o celulă
Scuipat, murdar și plin de ură,
Cu mintea și inima-mi sătulă
De a împrejurărilor structură,

Captivat de pereții goi și drepănați
Detest culoarea vie a vieții
Și ai mei ochi de sticlă împăiați
Privesc în golul eternității,

La timpul gri și uniton
Gravat pe al singurății zid,
În oglinda de beton
Unde dispare un chip în vid.

Mi-am întins aripele-mi sumbru
Scuturând al lor praf de plumb,
Respirând cu aerul funebru
Ferice sunt în abisul de plumb:

Când mă dizolv în a lor imaculată întunecime –
Morți sori – pictați în reci culori,
Spre care zbor să uit de lume
Și de a societăților tumori.

Distrus... și cu o plăcere imaterializată
Mă pierd sedus în a lor lumină...
Căci, trezindu-mă odată,
Voi visa demonic în surdină...

Mist...

Prin vis și albe prafuri
Moartea se aude călare
Sau cioburile
Geamului spart
A adormit acum,
Nu
Nu e dreptul tău să-l trezești
Din capătul lui de lume
Unde cu grijă și-a închis inima
Spune-le că nu mai există
Nici albiu amănți de la capătul pădurii
Peste luna prăbușită
Deșertul naște nefericite legende
În limba ceasurilor demult dispărute

Privește...
Prin perdele
Fantoma ta se vede
Mișcându-se trist
Senzual
Ca lentă sinucidere
A unei balerine

Nimic nu se salvează,
Zici
În pustie statuile
Predică geneza ,
Sexualitatea divină
Sau avortul îmbrăcat în mireasă
La capătul seringii se află scrisorile de dragoste
Epopeea unui prometeu de porțelan
Ce a găsit focul între coapsele
Unei femei de lut
Pe care până și Dumnezeu a uitat s-o nască...
Amintește-ți că noaptea poartă semnul tăcerii
Și visele sunt negre gânduri
Ascunse într-un colț obscur al camerei
Felinarele sunt monștri

Atunci când lumina lor te privește numai pe tine.

ARISTIȚA CAMBEI

*Bizarerii lirice romanțioase, pierdute în delicate poezii dedicate
inocenței.*

Nicolae Mihai

Cugetare

Mințim cu degetele-n foi,
ne tremură plămânul stâng,
nu pot să-l caut, să-l găesc,
iar gândurile-ncep și plâng.

Parcă și frigu`-ar fi din mine
când fără saț mă tot gândesc,
i-aș admira seninătatea
cu care toți pot și trăiesc.

Orice cuvinte asemeni ție
mă prăbușesc peste covoare,
care m-afundă fără teamă
în fibrele măgulitoare.

Ciudate sunt zilele acestea
când parcă anume se topesc
vorbele acelea vechi și calde,
care de tine-mi amintesc.

Aș vrea să se mai rupă din acestea toate,
rar se întâmplă să mai uit din ele,
dar și când mor speranțele,
orele-s mai grele.

Chipuri străine

Și chipuri bucăți se sfarmă,
apa pare a se sparge în cioburi încălzite,
mă văd prin fiecare
și fața-mi se răstoarnă.

Ce-or fi acelea lacrimi
sau ploii care aduse
și-au regretat viața?
Nouă ne-au fost supuse.

Și cad, și-n urmă lasă răni
pe care le acoperi tu,
nu mai putem să ne mințim,
nu mai știm cum.

Văd ochii peste care se lasă iar tăcere,
cu privirea parcă m-adună de pe jos,
pentru c-aflase taina
la el nu m-am întors.

Apoi perlele ce mi le-a dăruit
tăceau, bieteles perle,
pe pieptul de vreme ostenit
să fiu doar eu și ele.

Și azi chipuri în bucăți se sfarmă,
inima se face cioburi în apus se pare,
îl văd în fiecare
și pașii se răscoală, îl vor afară.

Primăvară

Salutul a fost de adio
când m-au lăsat gleznele,
mă roteau ca pe un străin în apă,
nu le păsa că mă dor,
îmi mutau trupul,
atât de greoi apăsau pe biete molecule
de toată ființa mi-o simțeam moartă.
Ce-au fost cuvintele acestea?
Păsări mă priveau din zbor
parcă nu m-ar mai recunoaște,
și mi-ar fi zis povestea
când capul eu mi-l legănam
pentru ca mușchii să-mi învie
să-i simt cum de mult îmi simțeam.
Ce-au vrut astea să mai fie?
Când timpul trece peste mine,
mă-nconjură numai petale,
și florile îmi cântă-n cor,
cu niște glasuri tot mai fine
care-mi arată o altă cale,
fără durere, fără dor.
Ce-o fi cu mine?

SORANA CANCEL

Pare un talent, în devenire, cu lecturi diverse. Stăpânește versul și are gustul metaforei, cu dorința de a „îmbuteliea fericirea într-un flacon de parfum ieftin”, iar unele concluzii-definiții alungă parțial banalitatea unor texte, care, precum „liniile drepte, nu se pot prelungi la infinit”.

Elena Bostan

Gândire largă, cenzură constantă, discurs realist, o obsesie a timpului bidimensional, ca pretext pentru echilibristică existențială, „în contul lui Dumnezeu”.

Ioan Dănilă

Am nevoie de eroi

Mi-aș dori să îmbuteliez fericirea
într-un flacon de parfum ieftin
și să o păstrez pentru mine, doar pentru mine,
s-o îmbrac în obișnuit
și s-o ascund bine,
sub o șină de tren sau sub mai multe,
unde picioarele tale desculțe
n-o vor găsi nicicând.

Mi-aș dori să fie un stoc permanent
din care să-mi hrănesc mintea obosită
de moarte,
să am perfuzii în fiecare parte
și să nu mai am nevoie de cuvintele lor
ca buzele mele să descrie o curbă ascendentă.
așa, aș închide ochii și n-aș vedea decât sânge
zâmbind.

Evident, fericirea nu poate fi îmbuteliată,
iar parfumurile ieftine sunt la mare căutare.
Eu ,una, nu vreau să-mi risc viitorul
pentru un cumpărător oarecare.

Seceriş

De fiecare dată, secunda de la miezul nopții e alta,
dar de fiecare dată, tu tot nu-ți dai seama
că atunci ești în două zile în același timp.
N-ar fi frumos ca atunci să te împarți în două,
ca și cum ai păși pe tăișul unei săbii?
O parte din tine să rămână în azi,
cealaltă să-și continue călătoria spre mâine.
Să te divizi la nesfârșit
până când devii o firmitură de om.
Asta din cauza unei afurisite de secunde.

Și de fiecare dată când numeri, 23, 24, 25, să rămână mai puțin din tine.
Să rămână ce e mai tâmpit, mai egoist, mai idiot, mai deprimant din Tu
în ziua de azi.
Să continue drumul partea ta bună,
sau dacă nu cea bună, măcar cea care are șanse mai mari
să devină
ce vrei tu să fii.

Să cadă secerate părți din tine în fiecare noapte.
A doua zi le vezi împrăștiate în pat, pe podea, în ochii celorlalți.
Una e în vaza cu flori, chiar acolo.

Asta până când noaptea nu mai are ce tăia
și rămâi tu pur, tu cel care ai vrut să fii mereu.

Și acum, ce?

Sisteme

Anunță-mă când o să te spânzuri peste oraș,
o să te ștrangulezi cu o rază de soare, cum mi-ai zis.
Noi amândoi știm că nimic nu este scris,
timpul nu e doar un bloc, etaj peste etaj.
Același soare de care mintea ta se-agață
E, chiar acum, podea pentru alte picioare,
pământ pentru un uriaș cu mult mai mare
decât însuși Adam, cu care Dumnezeu stă față-n față.

Sunt atât de mulți de tine, nu-mi ajunge o eternitate
să număr toate posibilitățile care sunt,
să devin cer sau să devin pământ?
real și ireal stând spate-n spate.
Când o să vezi doi sori în apus, să-mi spui și mie,
ca să te dedublez în spânzurătoarea ta solară.
Și poate, la sfârșit, și viața ta imaginară
va trece granițe și va urla: sunt vie.

Grafic

Oare cum e să fii pasteurizat, ca laptele?
În orice caz, e mai bine să trăiești undeva acolo jos mereu, la
temperatură scăzută,
decât să fii pe vârful muntelui azi și în fundul gropii mâine.
E mai bine să urlî ani de zile până îți pierzi vocea
(sau până fierbi o ceașcă de cafea)
decât să îți pi o dată pentru ca apoi să păstrezi tăcerea veșnic.

E mai bine să mori mereu, mereu decât să trăiești și-apoi
să dai colțul, brusc.
Măcar așa știi una și bună: nu exist, deci nu prea pot să mor.

Geometria nu e o știință bună.
Liniile drepte nu se pot prelungi la nesfârșit.

Alimentare

Mi-e atât de sete uneori,
atât de foame de trecut.

Semne și destine, toate la pământ.

Halo-ul privindu-ne de sus,
halo-ul e doar o buclă de păr blond.

În final, toți morții ajung la Dumnezeu în cont.

Granițele, găurile, limitele nu sunt niciodată pătrate,
pătratele au colțuri și sfârșituri.

Mereu e un cerc, mai multe cicluri.

Mi-e atât de sete uneori,
atât de foame de tine.

Toți suntem aceiași: mi-e foame doar de mine.

SIMINA CERNAT

Foamea ori setea de adevăr e dincolo de filosofie. O piruetă printre vorbe, judecăți, concluzii poate fi chiar poezia.

Ioan Dănilă

O voce lirică autentică, gravă, ce poate fi luată în serios.

Nicolae Mihai

Captură

Culoare amară de apus într-o ceașcă de ciocolată.
Privirea ta uitată pe moliciunea umărului meu gol.
Buze rostind cuvinte mute, asimetrice, împiedicate.
Tu, stând într-un cot, ondulându-ți visele după părul meu.
Secunde ticăind pe peretele murdar, acoperite cu un bol.
Zâmbete înghițite de un sărut înecat de pasiune.
Noi doi, uitați de lume, într-o cameră obscură
Fotografiind Timpul și înrămându-l cu tinerețe

Contemporan

Inspirație aruncată într-un colț
Mângâiată de zâmbete și iubiri false.
Am mușcat din ea și era nisipoasă, amară,
aproape de gustul morții apropiate.
Cum pot trăda cuvintele hidoase...
tăind în carne vie, înecate
formând vânt dintr-o frază.
Și sunete goale, adevărate, dureroase.
Gelozia ucide.

Hai mai bine să bem un ceai și să ignorăm
Mesajele de pe telefonul mobil.

Blestem în ploaie

Mereu același gust de despărțire
în căderea zilnică stropită de ploaie
Ascult.
Suspine învălmășite-ntre mine și tine,
bătute de vânt, roase de-ncercare

Plâng.
Când timpul mă-nspăimântă,
mereu delir, aceeași trudă
de a trăi.
Mereu iubiri triste și mute,
priviri, cuvinte, toate ude
de ploaie.
Plouă.

Ideal nebun

Ai decis să te arunci de pe marginea unui vis.
Ai închis ochii și te-ai rugat la un Dumnezeu În care nu
crezi.
Ai vrut să mori, înecat de fericire, în Paradis.
Dar sub tălpile tale, strălucind în cioburi, visele.
Te-ai făcut că nu vezi
Negre, cum erau, abisele.

Murmurai mereu ca ție nu îți rezistă nici Timpul.
Cu ochii închiși și pași militărești mergeai înainte.
Nu renunțați nici măcar în schimbul unui joc de cuvinte
Cu Viața.

MĂDĂLINA CRĂCIUNESCU

O manieră lirică cu disponibilități pentru iluzie, oferind un lexic poetic divers, surprinzător.

Nicolae Mihai

Elegii în care eul liric își plânge existența. Frământări dramatice, fără rezolvare, într-o notă de revoltă jalnică.

Atena Mariana Zară

Crematoriu

Muză de ceară
Cu ochi de topaz
Și văl de mătase peste grumaz,
Cu buze de sânge
Îmbibate-n absint
Ce spiritu-i strânge
și-l îneacă-n infinit.
El, muritorul încrezător în sine,
a căzut pradă acestor sărutări haine.
Dulceață amară, cernută prin vene,
aleargă acum spre timpuri perene,
gonește spre șoapte ademenitoare,
rostite ușor, printre stele muritoare.

Ea, muza vinovată,
De dorințe ascunse,
De idei empirice-aprinse,
toate-n inima lui de ființă metamorfozată,
știe că vine, dar încă nu-l așteaptă.
Invocă vântul,
să-i curme avântul
Invocă apa,
să-i inunde galopul

Invocă furtuna, invocă ploaia...
Dar el învinge, ea nu-i stinge văpaia.
Ea știe că vine, dar nu-l așteaptă.

Umbre închise,
sparte-n frânturi de cuvinte
și prinse-ntre pânze neînsuflețite.
Castelul, sub bolta cerească,
un templu aievea,
e pentru el, muritorul de rând,
închisoare pe viață în inima ei,
plângând.

Aproape de moartea în sine,
aroma momentului e dulce.
Priviri blânde și meschine,
îmbrățișări negre și fine.
E ultimul sunet,
Ultimul gând,
Ultima noapte-mpreună,
sub același cer sângerând.

Zorii aduc cu sine aburi din trecut,
dar vremea-i pustie,
pământul e mut.

Mozaic invers

Prefăte-n scrum în gând
Și pleacă-n asfîțit...
Bulinelor verzi nu le pasă
de bulinele negre aiurite.

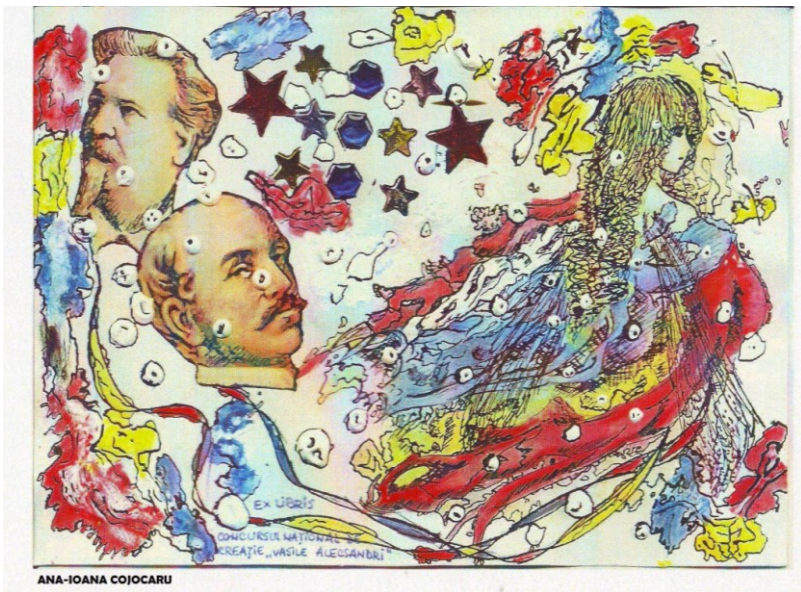
Fum amețt în splendoare
De fericire disimulată
Bulinele verzi cred că
bulinele negre nu se asortează.

Apa pierdută-n șanț adânc
Întipărit în gând și drum.
Bulinele verzi vor ca
bulinele negre să fie băgate-n clor.

Aer acid în ochi
Arzând de austeritate
Bulinele verzi ar vrea ca
bulinele negre să învețe să danseze.

Bob de rouă înfometat
Lipit de un fir de iarbă.
Bulinele verzi vor ca
bulinele negre să cânte.

Bulinele negre se abat de la reguli,
Dar bulinele verzi încă speră.

DENIZA CRISTIAN

Textele au prospetime. Autorul are lecturi diverse, limbaj nuanțat și sensibilitate poetică, mânuieste metafora abstractă, nu abuzează de epitete, caută „clipe de sticlă”, cu care pretinde că „sculptează frica” și vede că „îngerul s-a dispersat în cioburi multicolore”.

Elena Bostan

Sfioșenia în fața vieții este mimată cu grație. De aici crochiurile în alb, cu „stele de liniște”.

Ioan Dănilă

Fotografiile timpului...

Mi-am dezgolit trupul
de scoarța ce-mi înăsprea trăsăturile.
Mi-am deschis sufletul,
Mi-am ridicat aripile,
Și mi-am luat zborul spre malul mării,
Acolo unde se împrăștie perlele valurilor...
M-am privit atent,
Dar nu mai eram eu...
Ochii mi se ascundeau după frunze de pelin,
Zâmbetul pierea la deșteptarea soarelui,
Iar trupul fugea printre fotografii,
Din trecut...
Clipe de sticlă se spârgeau încet, încet,
Scrâțâind deșertul din clepsidră,
Sculptându-mi frica pe fața-mi roză.
Sufletu-mi plin de bogăție și bucurie,
Mi-a fost ciobit,
Și, Dumnezeule! Înăit...

Colorată în alb...

Albul în diagonală cu negrul
Pe o tablă de șah,
Fuge de nebun.
Albul globului ocular arde
În lumina unui suflet tranzient.
Albul perlelor azvârlite
De cântecul valurilor
Sparte în marginea mării,
Se topește în zâmbetul iernii.
Albul zilelor de mai
Încărcate cu mult soare
Și cu păsări în alai,
Se topește în zăpada
Noptilor lui Decembrie.
Albul dintre cuvintele
Scrijelitele pe foile albe
Se transformă în sentimente.
Tot ce mă înconjoară este alb.
Este nebun de alb!
Dar albul ce pătrunde în privirea neagră,
Aduce culoare
Non-culorii vieții.

Noapte în Octombrie

E noapte în Octombrie...
E noaptea cea mai lungă a bătrânului;
De mâine întinerește...
Devine limpede și luminos;
Fără șoapte, fără țipete,
Totul revine la normal.
E plin de speranță
Și un zâmbet îi flutură norii
Ce s-au adunat pe fruntea-i creață.

Îngerul s-a dispersat în cioburi multicolore
Formând covorul pe care Octombrie
Să-și gădile tălpile, în nemurire...

Misterioasa fată

Printre copacii zvelți,
Înălțați până la apele cerului,
Se zărește o copilă,
Sibilinică, frumoasă,
Cu ochii sclipitori,
Ca doi Luceferi,
Și buzele mari
Ca două semilune.
Un joc de lumini și umbre
Îi dezgolește trupul arămiu,
La gâtul-i fin atârnată,
Un șirag de stele,
Iar luna-i conturează
Cu razele plâpânde,
Formele sublime.
C-o voce suavă,
Ea cântă cu dor,
În toate poeziile.
Noaptea.

LORENA-GABRIELA CUCU

*Tot cântându-și sinele, aproape că-și depășește limitele fizice,
plonjând în derizoriu.*

Ioan Dănilă

Salonul de pian

Prin sticla diafană
Se aud în ecou
Din când în când acordurile reci
Așteptate să-l pună-n consonanță
Cu timpurile pierdute..
Căci curentul se frânge
Și pianul tace..
Și sufletu-mi în ceața negurii te caută,
Alergând pe arpegiile noptii,
Pe lîniile bulevardului cu trotuare negre,
Căci farurile mușcă
Și claxoanele surzesc..
Și-ntr-un târziu aștept,
Într-un colț de partitură,
Refrenul dulce-al zorilor
Exact sub cheia sol...

Dar totul se închide,
Cât sufletele noastre
Agonizează-n clape...

Ochii de Charon

Ia-mă,
Chiar acum,
Căci păcatele-mi sunt nule
Dar totul arată mai bine spre apus,
Și aș putea longevi către întunericul
Ochilor tăi, în ochii tăi...

În ochii tăi,
Și tot ceea ce ai iubit a ars de viu,
Și-mi arde mintea-mi virgină,
Și-a ars în lumina întru care
Pot vedea în ochii tăi,
Vânatul rece, dulcele tradării...

Căci mintea ta e asemenea
Luntrei vechi și posomorâte
Ichistată de mitologia lui Charon,
Pe care aștept,
Și ard în mintea ta,
Ia-mă, căci sunt încă vie
Și aș putea aparține luntrei tale,
Brodată de singurătatea
Veacurilor scurte
Așteptate în zadarul mediocru
Al chemării...

Căci mi-am pierdut biletul,
Iar în buzunaru-mi huruie încă
Cei doi sous păstrați
În amintirea vremurilor prăfuite
Ale vieții mele profane trecute...

IOANA DIACONESCU

Beatitudinea se poate descrie și în versuri, numai că pare mai ispititoare aventura funebrului.

Ioan Dănilă

Imagine de iarnă

Culori amestecate-n gânduri,
Ochii către cer se-nalță...
Mirifica imagine între patru scânduri
Ce mereu mi-apare-n față.

Fulgii mari ce se rotesc,
Printre plete se încurcă,
Și încep să-i amețesc,
Precum ața de pe furcă.

Gerul, vântul-nărilor-mi atacă
Parc-ar fi doi oameni răi,
Ce mereu vrând să-mi întoarcă,
Sângele pe alte căi.

Scârțâitul nopților de iarnă
Și acum mi le-amintesc.
Cerul a-nceput să cearnă,
Iar lemnele-n sobe trosnesc.

DUMITRU GLODEANU

Există o oarecare abilitate tehnică a versificației, ceva, „bătrânesc”, poate tandru...in maniera lui Cosbuc sau St. O Iosif.

Elena Bostan

Comparațiile necenzurate pot genera un univers avangardist. Apocalipsa mioritică, deși sub semnul unui motiv celebru, soarele și luna, e puțin credibilă la un adolescent.

Ioan Dănilă

Reunirea sufletului

Cu-o sorbire încruntată
Trag din lună și din stele
Bucățele de lumină
Și căldura rea din ele.

Îmi încerc cu nerăbdare
Ale mele gânduri reci
Scufundându-mă în zarea
Adormită-n falduri seci.

De aici văd raze fripte
Ce prin zare se întrec
Și colinele-amăgite
Reunite-n câmpul sec.

Văd umbrirea dintre valuri
Și isopul nestropit
Care arde printre maluri
Lângu-n veșted chip cioplit.

Văd înalta-i siluetă
Ce se naltă-n infinit
Și privirea-i încruntată
Modelată din argint.

E crăiasa ce se-avântă
Spre-ale lacrimilor valuri
Unde arde nesfiită
Steaua lungă peste dealuri.

Eu aş vrea să-mi fie aproape
S-o iubesc cum n-am iubit
Şi o strig de peste ape
Dară sunt neauzit.

Credinţa iubirii

Îmi ascult inima-mi caldă
Cum ca ceasul bate-ncet
Mă gandesc mereu la tine
 Şi te chem
 Şi te aştept.

Tu apari ca prin minune
 Cu iubirea din trecut
Aud inima-mi ce spune
 Să te-ating
 Să te sărut.

Eşti o Evă amăgită
 Răsărită din Apus
Pentru mine pregătită
 Ca o carte
 Ca un fus.

Vreau sa fiu Adamul tău
 De artişti înfăţişat
 Să nu fac păcatul rău
 Să fiu blând

Și-nfricoșat.

Vreau iubirea-așa să țină
Ca o pânză, ca un geam
Și prin moarte să rămână
Tot o Evă
Și-un Adam

Iubirea prin cântec

Din ceasornicul sihastru
Cel de vreme ruginit
Scapără scânteii de sunet
Cufundate cu-n clipit.

Acum stau și te aștept
Și cred astăzi c-o să vii
Sunt al dragostei adept
Răsărit din verzi câmpii.

Ne iubim pe strana sfântă
Unde Domnul sfânt ne-a pus
Eu îți simt inima blândă
Și-o confund c-un cald apus.

Acum cânt la mandolină
O bizară serenadă
Atingându-ți pielea fină
Cu privirea dulce caldă.

LIA-MARIA GRIGORAȘ

Tentativă de autodefinire, prin pendulare între polii existenței, cu memoria clamându-și dreptul la mărturisire.

Ioan Dănilă

Metafore deosebite exprimate cu un puternic stil de sugestie. Eul liric puternic conturat. Motive și teme diverse tratate în mod original.

Iulia Leteanu

O voce lirică autentică, unitară din punct de vedere tematic. Limbajul este modern, cultivat.

Nicolae Mihai

Și cerbii vor fi blânzi...

Ne vom duce
în ziua tăcută
în locul unde cerbii
valsează sub lună.
Vom lua cu noi
ciorapi albi,
creioane colorate
și fluturi.
Pe toate
le vom depune ofrandă
în coarnele blânde.
Vom dansa cu cerbii
în iarba vrăjită
sub flacăra lunii
înlănțuiți de o bucurie nebună.
Potecile cunoscute
râd,
iar fluturii sărută
urmele lacrimii
și uimirea cerbilor blânzi.

Nu recunosc

N-am să recunosc
niciodată
acea libertate primitivă
de a-ți face de cap.
Nici chiar sinceritatea
nu diminuează
vinovăția
și abjecția.
Iubirea
elevată și profundă,
cu flăcările ei curate,
cu tristeți rafinate
și tăceri
mă contopește
și mă eliberează
de spaima golului
și a ridicolului.

Ura, am învins!

Mi-ar plăcea
să comand
o mică armată de creiere
dar
să lupt de una singură
și să înving
arogața delirantă a unui nebun.
N-am nevoie
de mușchi și de arme
ci
de mobilizarea generală
a creierelor.
Încerc
cu o misiune usoară

de cercetare
a minții disponibile.
Fixez
posturile de pază
a inteligențelor
apoi mă retrag
și fac
calculare complicate
de strategie și tactică
militară.
Ura!
Am învins prostia!

Ispita indiferenței

Îmi place
mirosul pământului ud
când se întoarce
tandru
spre soare.
Îmi plac păsările
trezite din somn,
înălțându-se
stângace din iarba
ca niște eșarfe
purtate de vânt.
Firele de praf
oprite din dans,
fântâna
cuminte și respectuoasă
poarta grădinii
și nucul bătrân
dialogul între EU și TU
toate acestea
mă izbăvesc
de ispita indiferenței.

ANDRA GROAPĂ

Alunecare candidă printre rime, ritmuri, ecouri parnasiene și delictes verbale. Anotimpul e reazemul lirismului.

Ioan Dănilă

Poeta stie să se joace „liric” cu vorbele. Trebuie incurajată să deschidă mai larg poarta poeziei.

Nicolae Mihai

Aleea cu ochi verzi

“Și să mergem împreună,
Ca-n poeme, vers cu vers,
Să ne ținem strâns e mână,
Să ne alintăm din mers...”

Pași ușori, șoapte de vară,
Mă încântă, te urmez.
Ne oprim a mia oară,
Să-nchid ochii, să visez...”

Și așa era o filă
Din povestea unei fete,
Ce stătea pe-o bancă goală
Pe aleea cu regrete.

Ochii verzi, înlăcrimați,
Încă mai citesc povestea
Unei fete cu-n băiat,
Ce s-au stins cu bătrânețea...

Stihuri fără an

Puteri neajutate se-adună într-un vers,
Hilar de râs. Amar colaj de vieți.
Scrinurile-albe ale zilelor de ieri,
Ascund în ele taine, șoapte de poet.

Și-n stih trăiește gândul, ce trece dar rămâne,
Stih rămâne gândul- romanță ce vrea sa sune,
În zarea frământată, cu porțile ascunse,
Tăcut poet ce naște o viață printre vise.

Certată cu mine

Nu am curaj să privesc în niște cioburi de oglindă,
Oglindă spartă la propria atingere...
Sufletu-mi se oglindește, iar ochii lăcrimează.
Minciunea se afundă din ce în ce mai tare,
Iar cutele perdelei dispar cu tot cu ea,
Descoperind corăbii de gri.
Caut un răspuns la exercițiul fără rezolvare.
Dar în zadar..
Ispășesc ori un furt, ori un vis...

MARIA FELICIA MARINESCU

O poezie matură, cultivând motive și simboluri într-o viziune accentuat modernistă. Certifică datele unui poet interesant.

Nicolae Mihai

Inteligență acută, ascunsă într-o încercare de-a crea cu ajutorul comparațiilor simetrice, imagini și stări.

Atena Mariana Zară

Aiurea !

Aș vrea să-ți scriu înc-un poem de iubire,
Însa mi-e mintea departe, ghidușă.
A ieșit mai adineauri pe-o ușă
Și-și caută drept drum o închipuire.

*Trăiesc dintr-un vis, frumoasă himeră..
Și, Doamne, e bine-n stare-efemeră !*

Mă uit in tavan, dau cu mâna în pleată
Mi-e părul bălai ciufulit de la gânduri.
Aș pune doar versuri într-o găleată
M-am săturat să citesc doar printre rânduri.

Aș vrea să-ți scriu înc-un poem de iubire.
Nimic romantic, doar pur adevăr.
Dar ai să te-ncâlcești subit in adormire
Cum mi se-ncâlcește mie mâna-n păr.

*Trăiesc dintr-un vis, țesătură de noapte.
Umplu un vid cu absențe de șoapte..*

Furtună de gânduri dezordonate.

Copilărie, viață, joacă și moarte,
Dragoste, suflet, sărut într-o doară.
Trăiesc dintr-un vis, oglindă murdară.

Ai nevoie de lămâi!

Întuneric. Noapte, zi, lumină.
Aleg, s-alerg mereu într-o cameră divină.
Magie. Luxul unei nopți ciudate.
Tu-alegi mereu să îmi vorbești în șoapte.

Întâlnire la muzeu. Fără chef. Doar o țigară.
Alegi mereu să îmi arunci cuvinte într-o doară.
Cumpărături de vise. Magazin de jucării.
Vorbești și spui mereu doar o duzină de prostii.

Dormitor de fată. Mirosoasă și scorțișoară.
Îți lași mereu tricoul pe birou.
Cana cu ceai. În buzunar, o frunză de mălin amară.
Alegi să-mi pui la suflet un garou.

Pat și-o pătură de lână. Calorifere reci.
Mi-ai furat din buzunar încă un leu..
Ușa din spate. Geamul murdar. Alegi pe unde pleci.
În pat, sub pătură-n tricoul tău rămân doar eu...

Întuneric. Noapte, zi cu ceață.
Te-aștept iar mâine, cu părul ciufulit.
Cu planul puțin mai bine ticluit.
Mâine poate nu o să-ți mai fie greață...

Starea lui Nu Știu Cum

În calea unei iubiri citadine stinse
Ai venit tu și mi-ai furat cenușele neatinse.
Nu știi de-ai picat din cer
Sau te-ai născut..
Ori te-ai ridicat din lut..
Eu încă sper..

Te-aș căuta printre miile de cărți prăfuite,
Printre rafturile demult uitate,
Însă mi-e prea lehamite..
Am să te caut mai ușor în eternitate..

Azi n-am să sper că te mai găsesc
Prin parcuri și leagăne de dor adormite..
Nu-ți mai cer voie sa te iubesc,
Mi-e tare lehamite...

Ex libris concursul național de creație "Vasile Alecsandri"

NELU NĂDEJDE

Investigându-și universul exterior, ajunge să se așeze în relația de subsidiaritate față de lumea subiectivă. Păcat că sfantul nu se știe dacă e sfaț ori sfânt.

Ioan Dănilă

O poezie de notatie, pe alocuri meditativa. Textele sunt „nedumeriri” lirice si dileme specifice vârstei.

Nicolae Mihai

Elegii în care eul liric își plânge existența. Frământări dramatice, fără rezolvare, într-o notă de revoltă jalnică.

Atena Mariana Zară

Acrostih

A sosit și clipa-n care-ncep a crede
Că tot ce ne-nconjoară e-o pierdere de vreme.
Rămâne amintirea, iluzia existenței,
O viață dusă-n chinuri in umbra providenței.
Sătul să mă tot plimb printr-un ocean de stele,
Tot incercand s-o aflu pe cea a vieții mele,
Isprăvesc dar acum cu viața asta fadă,
Hai-hui prin cealaltă, ce pare mai reală.

Sfantul

Sunt un sfant ce bea absint
Și mă plimb stingher prin lumea mea,
Cu tălpile goale pământu-l frământ
Și gandurile zboară trădandu-mi privirea.

Am vandut tuturor iluzii ieftine
Pe care unii le-au luat drept legi divine,
Proștii nechează pe-un fundal de amurg
Și cer izbăvirea cu lacrimi ce curg.

Risipă de viață, risipă de tot,
Trebuia să fiu doar lăsat în pace
Însă voi ați vrut-o fără vot,
Rămâneți acum plângând în neștire.

Nu m-ați legat și nu m-ați lovit,
Deși v-am implorat s-o faceți.
Suportați acum acest crud deznodământ,
Nebunu-i în viață și vine-alergând.

Autoportret

Înima-i doar un cuiar de viermi,
O cloacă infectă de gânduri murdare,
Prin vene încep să-mi curgă zoaie,
Înlocuite tarziu cu apă de ploaie.
Sub craniul boțit ca un rege stă,
Un bulgăre de jale incurcat în zale,
Ce deseori se mișcă și mă face să...
Să plâng pe acorduri de dureri fine.
Conștiința-mi pendulează printre sinusuri,
Urmand coregrafii complexe îmbătate-n vinuri,
Urmează s-o arunc ca pe-un strănut,
Să zboare aiurea și să rămân mut.

Nu vreau, chiar nu vreau, și de-aș vrea, nu pot
Să mă reclădesc să fiu numit normal,
Eu vreau să alerg tulburat și păgan,
Pe-ale lumii paralele și-ncuiate țărături.

ADELINA MIHAELA POENARU

Nichitastănesciana „o întâmplare a ființei mele” și o alta, cu „sticloase cuvinte”, par a fi menite să-ncerce vigilența lectorului. Și totuși „sfârșitul” e mai credibil ca oriunde.

Ioan Dănilă

Un univers literar conectat intens la fluxul existenței, cu motive de esență bacoviană.

Nicolae Mihai

Sfârșit

Plutesc prin morminte desculță, în zare
Privesc cum lumina m-apasă, dispere...
Cadavrele mă cheamă grăbite spre ele,
Căci oasele-mi sunt puține și grele.

Un strigăt aud, în urma mea răsună,
Dar eu privesc în față, căci am cărări spre lună.
Și îngeri se coboară, mă iau ușor de mână,
La ceruri mă înalță, pe cap îmi pun cunună.

Și trupul meu e rece, morbid, fără suflare,
Toți plâng în jurul meu, mă strigă, vor iertare,
Iar preotul îndeamnă: „Ia sapa, tu, gropare!”
Și dragostea-mi șoptește: „Revino, căci mă doare!”.

Acum privesc de sus; mă aflu printre stele,
Am devenit și eu, o soră, cum sunt ele.
Și-n taină eu privesc în groapă cum coboară
Acel trup irosit, ce viața îl doboară...

Pământul îl adoarme, în brațe îl primește,
Sicriul se afundă și-l ține părintește.
El strigă în surdină: „Ia sapa, tu, gropare și fă-mi așezământ,
Căci ce-am simțit afară-i mai rău ca în mormânt!”.

Amar

Negura tăcerii alunecă grăbită
Și pecetluiește despărțirea noastră...
O suferință amară și totuși... dulce.

Mă legăn pe patul dezamăgirii
Și simt că întunericul neștiinței mă învelește.
Te-am pierdut... privesc doar urma ta divină
La marginea clipelor înțepate de vise.

E un delir absent...
Iubirea îmi sângerează deziluzii,
Port crucea despărțirii pe pieptul râvnirii,
Căci sunt și mă simt un cadavru al iubirii...

Delir...

Clipe trecute de mult în neființă
Se-aștern în noaptea uitării
Pe sufletu-mi prăfuit de vise...

Perdeaua timpului se destramă,
Dezvelind mângâieri dulci și clipe pătimașe,
Născute la umbra aripilor tale...

Liniștea începe să curgă absent,
Dar ecoul surâsului tău
Încă mai mângâie fin obrazul meu palid...

ANDREEA ROȘU

Copilăria, timp apus, deja „cărunțit”, e mai aproape dacă o definești artistic. În alb și negru, se etalează prin fapte puține și vorbe destule..

Ioan Dănilă

O poezie descriptivă cu deschideri spre spațiul fantezist al reveriei.

Nicolae Mihai

Toamnă

Plâng salcâmi de prin parcuri,
Luna cânt-a dor cu jale,
Sfinți bătrâni stejari, în cale,
Ne învăluiesc în ramuri.

Soarele se-ascunde-n vreascuri,
Îngânând un tainic imn,
Al venirii peste veacuri
Toamnei cea cu chip pelin.

Frunzele din ceară, moarte,
Într-un vals se prind, dansând,
Peste crângurile toate
Sfânta Toamnă anunțând.

Stele ruginesc în ceruri,
Cerul însuși ruginește,
Necăjindu-se prin ramuri
Că și vremea lui se trece.

Imagini din trecut

Pe inimă-mi picură vorbe deșarte,
De ură și răutate învolburate.
M-aruncă departe, mă prind între cuie,
Mă doare, mă zbat, dar ele mă-ncuie.

Le simt cum trosnesc precum bolovani,
Le-aud cum repede-mi sfâșie anii,
Le văd cum de mine se târâie-n cerc,
Mă doare, mă zbat, dar nu pot să plec.

Mă-mpiedică să dau timpu-napoi,
Copilăria rămâne-un tărâm cărunțit,
Mă izbesc de trecut și m-arunca-napoi...
Adio, copilărie, univers biruit!

Amintire

Cu sufletul de aur și ochii de cristal,
Cu mintea în luceferi și mâinile în soare,
Cu gândurile pure-n visul actual,
Mă-nalț în amintire triumfal.
Eram doar o copilă cu inima în joc,
Eram un trup de înger pur
Cu chip țesut în fire de noroc
Și zâmbet picurat pe-un abajur.

ANDREEA SOLOMON

Are tendinta de a găsi definiții-metaforă pentru adolescență, de a sintetiza realitatea poetică în haikuuri „cam șchioape”, dar proaspete, iar limbajul este adaptat ideii poetice. Atunci când poezia este prea intimă, se pierde cu interogații și exclamații care o diluează. Autorul se autodefiniște ca „... al treilea fulg de nea/ Ce nu a mai vrut să cadă/ Și care a rămas la marginea infinitului”. Cu o modestie orgolioasă declară că a vrut să uite momentul „ Când a învins/ Imposibilul”.

Elena Bostan

Timp de sentimente

Adolescență - antidot pentru solitudine.
Suflet infantil îndurerat
De lacrimi sângerii.
Ai pășit în viață cu amintiri pierdute
Ai privit viitorul
Fără a simți trecutul.

Adolescentul – prima iubire a vieții.
Sărut în echinocțiu
Prezent etern al lumii
Atingere de șoapte
De șoapte fără nume...

Adolescenta – umbră inefabilă a dragostei lui
Ea răsare raze de Roșu
Peste valuri diafane
Și dispăre...

Adolescenți evoluând în timp
Uitând de viață
Uitând de ei...

Au uitat de promisiunea
Salvată de gânduri pustii

Și au plecat .

Haiku

Suflet, pierdută
În valuri de memorii,
Îți scriu povestea.

*

Mă îndrept către
Momentul inefabil
Al Creației.

*

Tu rămâi în Ea - □ □
Ego uitat în viitor
Uitat de timpuri

*

Suflet conectat
La vise efemere
Să nu uiți să fugi

*

Realitatea mea –
Înger drogat cu venin
Demon torturat

Decembrie infinit

Am visat că am devenit Regina de Alb
Am descoperit din ce pulbere de iluzii a apărut Regatul
Iluzia ce stă la începutul fiecărui sfârșit...
Iluzia ce a creat Realitatea

Sunt cel de-al treilea fulg de nea
Cu nu a mai vrut să cadă.
Am rămas la marginea infinitului.

Aștept
Dar nu un alt fulg de zăpadă.
O secundă
Și as deveni ultima lacrimă a Timpului.

Visez
La un nou sfârșit.
Unde va apune acel moment din care am fost creat
Unde vor ajunge năzuințele pe care nu le-am trăit niciodată
Unde va renaște al meu suflet efemer

Meditez
Ce înger a uitat aici
Amintirea unui destin
Care nu a aparținut vreodată cuiva ?

Început de decembrie.
Am mai murit cu o zi.

Umbra lacrimii negre

Un blestem de neiertat

Căzând asupra ta
A ajutat să evadeze
Demonul ce prizonier a fost
În regatul unui suflet
Uitat de sentimente.

Te pierzi printr-un labirint de fum
Trăind într-un abis alb-negru
Infinit...

Cuvinte ce se sting
În lacrimi și vise .
Lumini ce apun
Printre valuri și nopți fără contur.

Pierdut, printre sunete obscure
Refuzi să mai continui drumul.

O dorință interzisă
Îți alină teama
De a descoperi
Că nu trăiești
Aici...
Acum...
Niciodată...
Sfârșit.

PROZA

libris

RALUCA LUIZA BLAI

concursul national de creatie "vasile alecsandri"

RALUCA ANTON

„Textul impresionează prin modul în care se susține tensiunea acțiunii și prin gradarea acesteia către punctul culminant, totuși sfârșitul apare brusc, parcă nefinalizat.”

Ramona MOCANU

Ploaie

Ora 16.00. Porțile șantierului își lasară zăvoarele ruginite să prindă viață.

„În sfârșit, am terminat!”

Șerban ieși pe ușa biroului având o stranie senzație de oboseală. Coborî scările udate de mopul murdar al femeilor care se ocupau de curățenie. Aerul încărcat de parfum tomnatic îl izbi cu putere în nări. Soarele se ascundea speriat după norii încărcăți de ploaie. Era totuși o după-amiază caldă de răpciune. Dintr-odată, își aminti că nu mâncase nimic de la 11.00. Intră într-o cafenea plictisitor de banală. Oamenii pălăvrăgeau sub efectul cofeinei, într-o atmosferă de mahala. În ciuda disprețului profund pe care îl avea pentru astfel de localuri, arhitectul hotărî să se așeze la o masă, răpus de strigătul foamei. Comandă șuncă, ouă, pâine și o cafea amară. Un sentiment intens de melancolie îl năpădi. Într-un fel, era fericit. Avea un serviciu extraordinar, un apartament spațios, destui bani... se simțea însă oarecum neîmplinit. „Oare ce-mi lipsește?”, întrebarea îi răsări curioasă în minte.

- Salut, Șerbane!

Noul său coleg de la departamentul de creație îl luă prin surprindere. Șirul gândurilor amețite se rupse repede. Bărbatul era enervat la culme de apariția acestui individ într-un moment în care vroia să rătăcească singur pe străzile gândurilor sale.

- Salut, ia un loc!

- Nu vreau să deranjez. Bratu m-a rugat să-ți transmit că mâine trebuie să fii la birou.

- Nu mă surprinde. O să pierzi multe duminici așa. Te vei obișnui. Oricum, aveam de gând să trec mâine pe acolo să iau niște acte.

Mihai se simți inutil.

- Nu este o chestiune foarte importantă din câte am înțeles.

- Niciodată nu este.

Un zâmbet amar se ivi pe fața lui Mihai. Nu reușea niciodată să lege o relație amicală cu Șerban. Era mereu respins în note de sarcasm și aroganță.

- Eu te las acum. Ne vedem mâine la 12.00. O seară bună!

- Și ție la fel. Merci, oricum, de anunț.

„Probabil e un băiat bun. Poate că am fost cam dur cu el. La naiba! O să-l invit mâine la o cafea, după serviciu.” Achită nota de plată și ieși nepăsător din cafenea. Picăturile mari de ploaie, ivite din senin, se scufundau în pământul bătătorit de pantofii trecătorilor.

„Am aflat ce-mi lipsește. O umbrelă!”, izbucni el într-un râs haotic. Oamenii se uitau mirați la el, de sub marginile umbrelor ude. Se gândi: „Da, da... ce vă pasă vouă? Mă priviți cu un aer superior de posesori de umbrele. Norocoșilor!”, și de data asta nu putu să se abțină de la o altă repriză de râs, ceva mai zgomotoasă ca precedenta.

„Să iau un taxi și să suport aiurelile unui bătrânel plictisit de viață? Mai bine merg pe jos... Pană la urmă, e doar apă.” Pașii se scurgeau încet în seara cenușie a sfârșitului somnolent de septembrie. Strada era pustie. Câteva umbrele lipsite de viață populau trotuarele ude. Întunericul nopții se lăsa încet asupra Bucureștiului, iar lumina felinarelor dădea o înfățișare ștearsă străzii. „De ce naiba le aprind în miezul zilei? Ce ratați! La anul nu mai votez cu ei.”

Șerban mergea încet. Era ud leocă, dar nu se grăbea spre casă. Se opri în fața unei bănci măturate de secundele infinitului. „Ciudat! E prima oară când văd bucata asta de lemn, deși trec pe aici zilnic.” Se așeză pe bancă, posomorât de urâtenia vremii. Nu suporta ploaia neînsoțită de caldele săgeți ale soarelui. Trupul îi ardea sub veșmintele ude, iar părul brunet îi flutura în mrejele vântului aspru de toamnă. Cerul azuriu își regăsea pacea în ochii

lui împovărați de anii tinereții. La 29 de ani avea aproape totul, cel puțin așa credea.

„Pe lângă umbrele, îmi mai trebuie ceva... Altfel, o să ajung un moșneag care se îmbată în fiecare dimineață și bate pisicile din fața blocului, pe motiv că miorlăie prea mult. Ha, ha, ha!”

Își mută ochii albaștri în capătul străzii. O rochie albă se mișca grăbită sub umbrela roșie. Silueta se apropia cu pași repezi. Șerban ar fi vrut să-i vadă chipul ascuns sub cercul roșu colorat. „Nu pare să fie din București.” Mersul rapid, dar delicat al femeii dezvăluia graba cu care vroia să-și atingă scopul, oricare ar fi fost acela.

„Cu siguranță nu o să intre în cafenea, dar poate...” Gândurile râdeau încolăcite în mintea arhitectului. Vântul se întetise. Frunzele arămii zburau ușor, răpite de aerul rece de toamnă, deprimând copacii din ce în ce mai goi. Umbrela ajunsese în dreptul băncii. Un chip palid, cu trăsături de zeiță se întoarse spre Șerban. Ochii de un negru strălucitor de rece îl fixară timp de o secundă. Sunetul tocurilor pe asfalt își găsea ecou în ploaia deasă și rece. Rochia dispăru după colț. „Aș putea jura că buzele alea pline au schițat un zâmbet șters...”

Împins de frigul pe care de abia acum îl simțea, se ridică de pe lemnul îmbibat cu ploaie. Constată cu stupeoare că era ud. „O să iau un taxi! Ha, ha, ha... altfel fac pneumonie.” Făcu semn unei mașini galbene să oprească.

- În Aviatorilor, pe strada Ion Mincu, te rog!

Căldura din autoturism și scaunul confortabil îl adormiră instantaneu. Silueta misterioasă îi aparui iar în fața ochilor. Chipul rece de zeiță greacă se încălzi sub un zâmbet larg. O luă de mână, îi prinse mijlocul subțire și o trase lângă el. Îi simțea respirația neregulată suflându-i în ureche. Buzele li se întâlneau într-un joc inocent de zâmbete. Rochia albă căzu brusc, lăsând în urmă umerii goi. O sărută și...

- Domnule, treziți-vă! Am ajuns.

Pleoapele adormite se ridicară hipnotizate de vraja somnului. Plăți și coborî din mașină.

- Naiba să te ia! zise Șerban mai mult pentru sine.

Ploaia încetase brusc sub influența nopții. Bezna de nepătruns dormea sfârtecată de lumina palidă a becurilor străzii pustii. Urcă scările și umblă după chei prin buzunare. Deschise ușa de la apartament, căutând disperat patul. Trupul bine făcut se trânti pe așternutul alb.

„Unde rămăsesem? O umbră de tristețe îi întunecă fața. Urăsc visele astea, par atât de reale.”

Dezbrăcat de hainele ude, se lăsă în voia somnului.

**

Razele palide ale soarelui năvăliră în camera goală. Se trezi din somn buimac și înjurând frigul din încăpere. „Cum să visezi la o temperatură atât de joasă?” Dezamăgit că visul din taxi nu-și găsisese continuarea în liniștea cearceafurilor albe, Șerban intră la duș. „Nimic nu se compară cu apa caldă dimineața!” Se uită nepăsător la ceas, își aminti că era duminică și că trebuia să fie prezent la birou.

- La naiba cu Bratu! E ultima oară când îmi pierd duminica muncind.

Se îmbracă și porni spre firmă. Pe drum, foamea îl îndemnă să intre în cafeneaua de ieri, dar gândul că acolo l-ar putea întâlni pe Mihai îl opri imediat. Toate amănuntele zilei în care plutea cu nepăsare: zgomotul tramvaielor și al mașinilor, traficul infernal, pălăvrăgeala inutilă a babelor bârfind în fața blocurilor, aglomerația și aerul plin de praf, îl scoteau din sărite. „Pe legea mea, chiar nu înțeleg ce le place atâta să se bage în viețile oamenilor. Pariu că acum discută despre cămașa mea necălcată. Încă un burlac pe strada lor!”

Cerul de o seninătate naivă veghea liniștit asupra Bucureștiului. Mihai tocmai ieșea pe poarta șantierului.

- Neața, Șerbane!

- Neața! Ați terminat deja?

- Da. Bratu era cam dezamăgit de absența ta.

- Mda... Îi trece lui. Au plecat toți?

- Da. Eu am rămas să închid.

- Am pierdut ceva interesant?

- Un pahar de suc și o felie de tort, nimic mai mult.

- Cu ce ocazie?

- E ziua lui de naștere.

- O să-i zic «La mulți ani!» mâine și, probabil o să-i fac cadou o sticlă de vin bun. Poate la anul nu vă mai servește cu suc. Ha, ha, ha...

Hohotele de râs pălmuiau sec aerul de toamnă. Mihai păru încurcat de remarcă lui Șerban.

- Nu se bea alcool așa devreme!

- E ora 13.00, amice! Oricum, putea să ne cheme altundeva și la altă oră. Pariu că tortul a fost gătit de nevastă-sa!

Izbucni iarăși în râs, cu și mai multă ironie.

- Nu știi, dar mie mi-a plăcut.

- Auzi măi Mihai, hai undeva să mâncăm!

- Și actele?

„Tipul ăsta are o memorie prea bună!”

- Le iau altă dată. Tot ce vreau acum e să-mi potolesc foamea.

Mirat de propunere, Mihai acceptă. Intrară într-o patiserie și comandară două pizza.

- Știi, e nesănătoasă, dar nu mă pot abține! zâmbi Șerban.

- ăsta e secolul XXI. Cine mai are timp să gătească?

- Așa e. Murim ceva mai devreme ca bunicii noștri, dar măcar trăim viața din plin! Carpe Diem...

- Ți-e frică de bătrânețe, Șerbane?

- Nu o să apuc eu etapa asta! Ha, ha, ha... mi-e frică de singurătate. Atât!

- Nu crezi în Dumnezeu?

- Chestiunea asta e ceva mai complicată. Nu poate fi discutată între două bucăți de pizza. O vom relua altă dată.

- Bine, zâmbi Mihai la gândul că va exista un „altă dată”.

În acea după-amiază, între cei doi bărbați se legă o prietenie ciudată. Șerban nu credea în ea, dar se simțea bine în compania colegului său. Ajuns acasă, arhitectul se trânti în pat și opri din nenumăratele trenuri încărcate cu gânduri, întâmplarea de ieri. Femeia aceea îl marcaseră profund. Frumusețea ei unică îl derutase ca pe un adolescent îndrăgostit. Trebuia să o revadă și știa că o va face... Când, unde, nu-i păsa.

Lumina soarelui de toamnă străpunse ferestrele camerei într-un joc inocent de raze strălucitoare. Șerban se trezi alintat de aroma proaspătă de migdale.

„Oare ce face de miroase mereu așa?”

Se uită spre chipul adormit, contemplându-i trupul gol.

„Perfect.”

O sărută ușor pe frunte, nevrând să o trezească și coborî din pat. Se duse în bucătărie și puse pe foc un ibiric cu apă. Căută prin dulapuri și găsi o cutie cu cafea. Într-un sertar, dădu peste o pungă cu zahăr. O luă și vru să închidă la loc, dar o poză îi atrase atenția. Un bărbat înalt, bine făcut, cu părul blond și ochii verzi îi zâmbea. Alături de el, Ileana, la fel de fericită.

„Hmm... o fostă iubire uitată în bucătărie.”

Puse poza la loc și închise sertarul.

„La urma urmei, nu e treaba mea...”

Între timp, ea se trezise. Privea pe fereastră imaginea topită a dimineții de toamnă.

- Așa mult mă iubești? zâmbi ea, aruncând priviri sclipitoare ceștilor pline de cafea.

- Nici nu știi cât de mult...

- Mulțumesc, dar lasă iubirea adolescenților.

- Cred că e destulă și pentru mine.

Îl privi cu o umbră de ironie tristă.

- Nu vreau să-ți faci iluzii. În primul rând, nu mă cunoști și, în al doilea rând...

- Ileana...

- Confunzi atracția cu dragostea. Nu fi naiv!

Se ridică din pat, deschise ușa șifonierului și își alese o rochie.

- Îmi stă bine cu asta? Nu prea am îmbrăcat-o...

- Da, e frumoasă... Eu trebuie să plec. Am puțină treabă în oraș. Te sun eu! și continuă în gând: „Deși nu am numărul tău...”

- Șerban! Stai... am vrut doar să... Iartă-mă! Sunt o proastă. Îl luă în brațe și îl sărută. Nu pleca!

- Ești sigură că asta vrei?

- Da... nu mă lăsa aici singură.

- Niciodată...

Își băură cafeaua rece în liniștea camerei.

Zilele și le fumau în apartament, afară de timpul petrecut la serviciu. Așa a trecut o întreagă iarnă. Primavara îi găseai în parcuri și terase, admirând natura printre sunetele claxoanelor amețite. Relația lor era stranie. Se iubeau, însă aveau un fel ciudat de a se înțelege. Economiseau cuvintele, făcând uz de priviri albastru întunecate și de atingeri irepetabile. Seara nu ieșeau nicăieri. Stăteau între cei câțiva pereți ai apartamentului. Cântau, găteau, se băteau cu perne... Toate jocurile aveau același deznodământ pasional.

Ziua de 15 mai îi găsi pe amândoi cufundați în proiecte. Șerban lucra la o clădire de birouri, iar Ileana desena schițele unei case în stil gotic.

- Șerban, crezi că fereastra asta e bine pusă aici? Ochii ei mari și negri îi sorbeau din priviri răspunsul.

- Poate că ar trebui construită ceva mai jos. Vor ei un stil gotic, dar nu cred că doresc să se urce pe scaun ca să vadă soarele pe geam.

Râsul lui străbătu în valuri camera.

- Ai dreptate. Oricum o să-i întreb. Deocamdată le cobor puțin.

Șerban o sărută lung pe gură.

- Asta pentru ce a fost?

- Ce? Nu am voie să te sărut? Sau trebuie să te anunț înainte?

Îl sărută și ea, răsplătindu-l parcă. Îi deschise un nasture de la cămașă, doi, trei...

- Ileana, trebuie să lucrăm!

Ileana se opri brusc.

- Avem destul timp...

- Bratu ne-a dat voie să lucrăm acasă pentru un motiv. Liniștea. Hai să nu-l dezamăgim. Promit că mă revanșez.

- Ești rău! și îl sărută iar. Ar trebui să te pedepsesc.

- Să lăsăm asta pe mai târziu!

- Mă duc să-mi fac o cafea. Vrei?

- Nu. Poate mai încolo.

- Mai încolo ți-o faci singur!

- Știu! râse el ironic.

Reveni în cameră cu ceașca în mână și se apucă iar de lucru. Zgomotul creionului pe hârtie era singurul sunet care se auzea în cameră. Ileana își mai sorbea cafeaua din când în când și o gumă de șters se auzea dansând pe coala plină de schițe.

- Hai să ne căsătorim!

Șerban se întoarse brusc spre ea, privind-o drăgăstos.

- Ce?

- Soț și soție...

- Fii serios!

- Nu cred într-o bucată de hârtie și pălăvrăgelile unui preot într-o zi cu soare și, mai ales, nu mă văd cu o pereche de țânci pe lângă mine, făcând menajul în fiecare zi.

- Treburile casnice le poate face o menajeră. Cred că ne putem permite una. Cât despre copii... Ai abia 28 de ani, eu fac 30. Timp este destul.

- Nu găsesc rostul unei căsătorii în momentul ăsta... Ne este bine așa cum suntem. Ai mâncat ceva azi?

Se duse în bucătărie. Zgomotul cuțitului tăind pâinea îl enerva pe Șerban.

- Nu schimba subiectul! Și lasă naibii mâncarea!

Reveni în cameră, mâncând o felie de pâine cu unt.

- Știi că te iubesc! Chiar ai nevoie de o semnătură la primărie ca să ți-o demonstrez? Multe cupluri s-au destrămat din cauza mariajului. Hai să o lăsăm așa cum e. Plus că nu mă imaginez trăindu-mi restul vieții cu o singură persoană. Vremurile în care ajungeai la nunta de aur au trecut. Ar trebui să fii realist. Eu...

- Bine. Las-o baltă! Mă duc la birou să mai iau niște planșe.

- Dar nu ai mâncat nimic!

- O să iau ceva pe drum. Ne vedem mai încolo.

Pentru prima oară de când erau împreună pleca fără să o sărute. Ileana simți răceala din privirile lui.

„Nu vrea să fie legată de mine pentru tot restul vieții. Trebuia să mă aștept la asta!”

- Șerbane! Salut, omule!

Mihai apăru în fața lui surâzător.

- Salut...
- Cum o mai duci? Rar te vede omul...
- Știi doar că am lucrat acasă și...
- Dragostea asta... zâmbi Mihai cu subînțelese.
- Te duce în mormânt... Hai să intrăm undeva. Am chef de o bere.

Amicul său păru surprins de replica lui Șerban. Se întreba ce i s-a întâmplat. Se așezară la o masă de pe o terasă goală. Comandară două beri și sandvișuri.

- Te simți bine?

- Am cerut-o în căsătorie și a refuzat.

Fraza sparse liniștea în care își savurau mâncarea. Mihai nu știa ce să spună.

- Mi-a zis că nu e făcută pentru cratiță. Nu dă ea importanță unui act și citez „pălăvrăgelilor unui preot”.

Șerban izbucni într-un râs sarcastic.

- Nu știi ce să-ți spun... poate vrea să mai aștepte.

- E împotriva mariajului. Face parte din categoria femeilor emancipate, desigur. La naiba cu ele. Ha, ha, ha...

- Privește partea plină a paharului. E o femeie pe cinste!

- Paharul e gol. Azi s-a golit. De fapt, cred că s-a spart. Am 30 de ani, mă despart de ea și ce fac? Mă mai ia dracu' de soț! Ha, ha, ha...

- Nu vorbi așa. Ești încă tânăr!

- Îmi doresc o familie, Mihai! Ea nici nu vrea să audă. Mi-ar plăcea să o văd zâmbind alături de copilul meu. Probabil nu vrea să-și strice silueta pentru un „tânc”...

- E complicat din câte văd...

- Ba nu! E chiar simplu. O să iau una de 40 de ani disperată după un soț tânăr și am rezolvat-o. Ha, ha, ha... Ce dacă o să fie o babă la 50, iar eu o s-o înșel cu prima care îmi iese în cale? C'est la vie!

- Se poate trăi și fără nuntă...

- Ca să poată să îmi dea papucii mai repede? O să fac eu asta și cât mai curând.

Paharele de bere se goleau treptat sub ochii albaștri ai lui Șerban.

- Ai băut destul! Te duc acasă!
- Nu vreau. Mai bine dorm pe stradă și acolo nu mă duc.
- Of, hai, vino la mine în noaptea asta. Ar trebui să-i dai un telefon, dar în starea în care ești, mai bine...
- Ieșiră din bar. Arhitectul se ținea cu greu de Mihai. Luară un taxi. Șerban petrecu noaptea la prietenul său. Se trezi cu o groaznică durere de cap.

- Mihai, cheamă un taxi, te rog. Trebuie să ajung acasă.

„Sunt un prost!” Asta era tot ce-i trecea prin minte acum. Coborî din pat. Avea hainele șifonate și părul răvășit, era nebărbierit și, pe deasupra, dorul de Ileana îl ucidea treptat. „Trebuie să îi vorbesc, să...”

- Mașina așteaptă jos.

- Mulțumesc! O să te sun eu.

- Nu ai pentru ce...

Coborî în grabă scările blocului și urcă în taxi. Intră în blocul Ilenei și deschise ușa cu numărul 13. Același miros de migdale îi străbătu simțurile. Ea apăru în prag. Avea cearcăne adânci și părea foarte obosită.

- Unde ai fost? Uite în ce hal arăți! Credeam că...

Își întrerupse șirul ideilor, lăsând cuvintele să plutească nerostite în aer. Îl dezbracă de haine și îi aduse ceva de mâncare.

- Iartă-mă! șopti el printre lacrimi. O luă în brațe și o sărută.

- Să nu mai faci asta niciodată, mă auzi? Niciodată... Promite-mi, Șerban!

- Îți promit!

Rămăseră încleștați în tăcere, în mijlocul camerei. Ploaia de secunde fierbinți cădea încet peste ei, bătaile ceasului răsunau în aerul gol, timpul se oprise în loc, noaptea se confunda cu ziua, orele treceau mai repede ca minutele. O secundă părea o zi...

- Te iubesc încă de când te-am văzut prima oară și totuși nu sunt sătul... Ce imi faci tu mie?

- Părăsește-mă!

- Îmi ceri imposibilul.

- Sau o voi face eu...

Se ridică de jos și își luă haina din cuier.

- Mă duc la birou să predau schițele. Azi expiră termenul de predare.

- Am uitat complet de ele.

- Le-am terminat eu. Mănâncă ceva și dormi dacă poți. Îl sărută pe frunte și ieși pe ușă odată cu fericirea lui...

„O să mă duc să o aștept la birou, eu și un buchet de trandafiri albi...”

Se îmbracă și ieși în strada sufocată de praf. Trecu pe la florărie și cumpără cel mai frumos buchet de trandafiri albi. Știa că sunt preferații ei. Se opri pe banca unde, într-o după-amiază de toamnă, a văzut o umbrelă roșie. Cerul era înnorat.

„Sper că nu o să plouă... Nu azi!”

Era unul din momentele acelea în care secunde trec mai încet ca orele. Parcă vedea trandafirii ofilindu-se în mâinile lui. Văzu după colț o rochie albă. Era Ileana. Privi către cer. Era tot mai negru. Coborând privirea, zări lângă ea un tip blond. O amintire străfulgeră mintea lui Șerban. Era bărbatul din fotografia „uitată” în bucătărie. Arhitectul se ascunse după copac. Tipul o luă de șold și o sărută în mijlocul străzii. Șerban împietri. Ea nu părea că se împotrivește. Cei doi trecură prin fața băncii. Câteva petale de trandafiri își făceau somnul pe lemnul verde.

„Nu se duce acasă.” Ieși de după copac și zvârli buchetul de flori în coșul de gunoi. Trandafirii își găsiră moartea într-o cutie de tablă printre resturi menajere. Ce sfârșit sinistru... Șerban porni spre apartamentul lui. Ajuns sus, gâfâind și transpirat, își căută bezmetic pistolul. Îl ținea în casă pentru orice eventualitate.

„După ce i-am cerut iertare în genunchi, ea...”

Picăturile reci de ploaie începuseră să se zdrobească de pământul cald. Un miros de flori de măr îl izbi cu putere în față. Aroma de migdale însă era mai puternică. „17.00. Niciodată nu întârzii, nu iubito?”, un râs amar brăzdă fața amărâtă a arhitectului. Ploaia uda încontinuu trupul stors de vlagă. Se simțea părăsit, nenorocit.

Rochia albă pași grăbită în stradă, neînsoțită de acel costum bărbătesc.

„Nu te grăbi, iubito! Avem tot timpul...”

Ajunse în fața blocului, oarecum surprinsă de prezența lui acolo.

- Șerban! Ce faci aici? Ești ud learcă...

- Te așteptam...

- Dumnezeu! O să răcești... Hai să intrăm!

Vru să-l ia de mână, dar bărbatul îi strânse brațul și o opri din drum.

- Șerban! Mă doare! Dă-mi drumul! Ce-i cu tine?

- Te doare? Ha, ha, ha... și pe mine, iubito, nu ai idee cât de mult!

Ileana privea înspăimântată chipul udat de ploaie. Arhitectul băgă mâna în buzunar și scoase pistolul. Femeia scoase un țipăt disperat.

- Ha, ha, ha... stai liniștită! Nu pe tine vreau să te omor.

Șerban își puse arma la tâmplă.

- Ai altă gură de rezervă pe care o poți săruta atunci când iubitul tău o ia razna, nu? Oricum nu-mi vei duce lipsa prea mult.

- Șerban, lasă pistolul jos!

- Dă-mi un singur motiv pentru care să fac asta. Să mă vopsesc blond și să-mi pun lentile de contact verzi?

Ileana împietri.

- Hai să depășim faza cu „nu știu nimic, habar nu am despre ce vorbești”. E inutil.

- Nu înțeleg, eu...

- Taci! Mă doare capul. Îmi zgârii auzul cu vocea ta. Sunetele scoase de buzele tale îmi provoacă dezgust.

- Șerban, e frig și plouă... Hai să...

- Am zis să taci!

Pistolul se îndreptă spre silueta femeii.

- Ți-a pierit glasul? Ești patetică! Nici măcar nu ai curajul să te aperi.

Ploaia cădea zgomotos peste clipele unei vieți înghețate.

- Lui o să-i faci țânci, nu? O să-i speli ciorapii cu Dero Surf și probabil o să îmbătrânești cu cratița în mână. Ha, ha, ha...

- Șerban, nu te mai iu...

Un zgomot surd străbătu cerul înlăcrimat. Pistolul fusese folosit.

- Tu nu meriți să pronunți cuvântul „iubire”.

Trupul fu străpuns de glonțul rece și se prăbuși pe pământul ud. Albul rochiei era acum pătat de sânge și noroi. Un râu de lacrimi străbătu fața arhitectului. Căzu în genunchi lângă ea și își lăsă capul pe pieptul ei însângerat. Lacrimile se amestecau cu ploaia rece. Inima ei încetase acum să mai pulseze.

Ploua infernal.

*EX-LIBRIS CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE
"VASILE ALECSANDRI"*

IULIA MIHAELA ARITON

Autorul „posedă talent pentru limbaj și are o detașare și o siguranță intelectuală ce-i permite salturi de înțelegere. Acum e pe un palier și dintr-o dată își dă seama că ideea literară sau existențială s-a banalizat și face saltul de luciditate. De asemenea, deși proza acesta e cumva în linia suprarealistă, are un fir și coerență în jurul unei «idei literare».

Dan PERȘA

Ajutor, ne-am pierdut mințile

Tu, ființă,

Astă seară râzi că o dromaderă și mânușile ți-au rămas mici. Te tot strâmbi pentru că știi că diminețile nu or să mai semene între ele precum după-amiezele semănau, cu somn și ceai dulce-acrișor în căni vechi apucate de mâini reci și neîndemânaticice, bine bandajate, cu unghii tăiate băiețește. Ți-au crescut palmele, le-am simțit pe coapsele mele; am simțit cum se desprindeau și cum ți se întindeau venele și oasele scârțâiau a durere în timp ce zâmbeai, cu colțurile gurii mânjite de ciocolată. Nu îmi plac perele, dar acum noile tale degete miros obscen a pere coapte și soare. Îmi place de vecinul de la 3 care învață să cânte la vioară la ore dubioase. Mă face să mă înjur pe mine, fetița de 11 ani care și-a lăsat degetele mușcate un pic de claviatură, apoi și-a pus niște bandaje pe care nu le-a mai dat jos, nemaipunând degetele pe Do, Fa sau Re nici în zilele senine, fără somn, de după-amiază.

Gândește-te, numai, la ce am fi fost capabili să construim, ce temple ale unui nimănuși prea familiar mirositor, în costum și cu aripi întinse încet ca un pescăruș obosit. Am fi construit treptele încetișor, cu atenție și îndemânare, efort împărțit și ochii în patru după eventualii distrugători, demonii noștri, zbatându-se violent înlăuntru, le-am fi construit chiar din oscioarele mici ale trupurilor noastre. Le vom alungi, o să trag eu de capătul mai puternic și tu de cel mai slab, căci ești mai atent decât mine și scoți inimile oamenilor și le pui ceasuri ce ticăie îngrozitor,

demonic și asurzitor, zgâriind timpanele fine în loc. Știi că toți tind spre a-și întoarce ochii către pușca din perete, trăgaci, sfârșit.

Eu o să râd gândindu-mă la ciocolată iar tu o să rânjești frumos, cum știi tu, și o să faci tot universul să zâmbească după tine. O să ajungem sus, după ce vom fi urcat de mână toate treptele, o să ajungem la aurora boreală. O să avem fețele verzi și portocalii și albastre și roz și nu ne vom mai deosebi unul de altul, zâmbet de zâmbet, ochi de ochi. Și pentru ca mă simt în stare să fac unele gesturi, să mimez că în mine e totul cum ar trebui să fie, aranjat după tiparul desenat în cuvinte mai demult, tipar care îmi jurasem să îl respect, să stau dreaptă, deși unele vertebre îmi lipsesc, zâmbesc. Mă bazez pe timpul mort că tu nu ai să le simți.

Ea se pregătea să intre în coma ta, cu picioarele goale și flori în păr. A operat cu mânuși chirurgicale și sincope dese și sonore, să o simți. Văzându-te așa, și-a dat seama că ar fi trebuit să își țină, tot timpul ăsta, ploaia sub umbrelă și năsucul permanent rece. Vei ieși respirând sacadat, cu tâmplele pocnind a durere, palpitând a emoție, gândindu-te la marțipan. Nu căuta trusa de prim-ajutor, mătasea îmbibată în alcool nu o să îți trezească simțurile, nu te vei trezi din visul ei tapetat cu dantele și picturi pe tavan, ci vei înmărmuri fără simțuri, ți le va fi luat complet, ți le va fi compresat metodic, cum a învățat în tinerețile ei zbuciumate, ani turtiti în zile și zile turtite în minute, și le va pune în amuleta ei în formă de soare pe care tu o mutai (atunci când ștergeai praful pe noptieră, cu grijă și precizie), spre a le purta cât mai aproape de inimă, pe un lanț ruginit.

Hainele tale miroseau a proaspăt-spălat-cu-balsam și mi-am amintit ziua de toamnă, eram cam dezbrăcați pentru frigul din curte și am ieșit să culegem cearșafurile de pe sârmă, și le-am împăturit, cu ritualul grandios, respectat după tipar, îndoiam și ne apropiam într-un sărut de 4-5 ori până când puteam să intre în gurile mici ale dulapurilor. Le-am dus în cuibușorul nostru și le-am mototolit imediat.

Grăbeam zilele de toamnă să vină, nerăbdători să trosnim în palme frunze uscate. Acum suntem nemulțumiți. Conversatia lor continua.

- Șterge-ți praful de pe ochi, noiembrie te-a târât prin nămoale reci până la mine; văd că a fost un drum lung, ai plămânii plini de mâzgă, ai fost în București?

- Da, acolo eram acum 102 zile, zâmbind și gândindu-mă la elefanți roz, respirând sacadat, tare, sonor, apăsător, la -3 grade. Am auzit că membrana lui placidă va fi sfâșiată mâine dimineată, sau în întunecimea după-amiezei, depinde de domnul C. și starea lui matinală. Și, la naiba, amândoi știm că doare, și e atât de brusc ca perierea ușoară, gentilă și sadică a unui balon cu un ac: va exploda imediat. Și ei ne-au promis că nu o să mai fie niciun „aaaaaaaaaaaaaah!” (adica țipete de groază, urlete înspăimântate ce răsună pe coridorul alb, proaspăt măturat, mirosind a Domestos).

Tăcerea era elastică. Telefonul era vechi, părea să bată vântul din cauza conexiunii proaste și asta o ajuta mult în conversațiile ei lunare. Adăugă, fără să fie întrebată de sănătate:

- Acum rana mea se întinde, și cumva, nu știu cum, dar pare să țipe tăcut, ca și când ar avea canini și incisivi și maxilarul se întinde groaznic de tare, cred că îi lipsesc tendoanele. Doamne ferește, dacă îi mușcă pe doctorii care au încercat de atâtea ori să mă calmeze? Arată așa de ridicol în mintea mea, purtând halate roz, deși asta ar speria și Moartea. Moartea nu a apărut niciodată în camera mea, camera pe care o împart cu doamnă în vârstă, pe care unii o numesc Bunica Blom. Mai știi? ți-am spus și luna trecută de ea, încerca să se urce pe scară să își culeagă pisica. Susținea că plutește în copac. E cam ca în „Alice în țara minunilor”, mai știi cât îmi plăcea? Odată, ea a primit de la un tânăr șarmant, necunoscut însă, un buchet mare de flori de câmp. Mirosul se dispersa în cameră asemenea nepoților ei când veneau să o vadă. Erau mulți și nerăbdători, își iubeau mult bunica senilă. S-a retras și ea însă, la un moment dat, și-a umplut plămânii de aer și și-a expirat sufletul cu totul, închizându-l în borcanul cu capac, american. Știi, când au venit după mine, mi-am fixat cu grijă lentila caleidoscopică pe rama de la ochelari. Văd totul în culori pastelate și cu susul în jos.

Hai să îți spun ce am visat, trebuie neapărat să îți spun. Am impresia că dacă nu îți spun o să se întâmple ceva rău. (El ascultă

tăcut, ca un pacient eterizat pe masa de operație, abia așteptând să audă năzbâtiile subconștientului ei năstrușnic, care în ultima vreme o cam preocupă. De aceea avea tratate de psihiatrie pe noptiera de la hotel, își dădu seama ulterior.)

Inima îmi bătea atât de tare că părea să încerce să se rupă din piept. E ca o valiză pe care trebuie să o târăști după ține tot timpul, știi, numai că măneca unei cămăși a rămas pe afară și nu știi a cui e, nu o recunoști, nici dungile nu par să se mai alinieze la fel, sau poate erau carouri, nu știi, dar e acolo și nu știi încotro vrea să mă tragă. Călcăm brutal iarba ce se-ntindea înaintea mea ca un sacrificiu. Apoi am ajuns acasă. A doua zi m-am trezit devreme (visul se întindea pe 2 zile, știi sigur, am simțit) și am extras cu atenția unui chirurg visele din chihlimbar. S-au ambiționat, agățându-se de gene, dar nu le-am lăsat să se urce înapoi, chiar dacă m-a durut când le-am smuls din cuibul cald. Și, trebuie să îți spun, vai, fii atent, se făcea că m-am întâlnit acum o zi cu un prieten vechi (îl cheamă Damian, ne-am întâlnit cu el în vara lui 1949, avea papion și o frizură ciudată, îl mai știi?) și m-a luat de a patra mână, strângând-o cu putere. Mi-a spus că ochii mei sunt portocalii și că am un al treilea, undeva în piept, încă nu s-a deschis. Mi-a scuturat genele de polen și am zâmbit, am ridicat capul și i-am șters matern clavicula de praf. Se uita la moliile din stomacul meu străveziu, iar când am privit în jos ca să mă uit în acvariul cu minunății am zărit picioarele, picioare de femeie, încercam să îmi dau seama cine mi le-a dat, cum le-am încurcat cu altcineva, când și unde au rămas, dar îmi vedeam urmele fierbinți ale tocurilor pe asfalt. În urma mea se târau melci grași și leneși, alunecând anevoios spre lumină.

Cred că am fost fără memorie și cu ochii închiși acolo unde nimic nu e real și totul e permis. Coconul meu ambivalent e pe cale să se rupă, dureros sfâșiind pielița subțire ce mă mai leagă de pământ, de iarbă și gărgărițe și viermi și zâmbet și verde și aștept să vină să mă mănânce, îi aud, le aud piciorușele mici atingând asfaltul, o armată furioasă în miniatură.

Știi, acum simt că vorbele tale placide s-au lipit de mine și mă strâng, pe un ochi scrie „da”, pe celălalt „nu”, pe piept scrie „e joi”, degetele-s sângerânde și nu mai înțeleg nimic... și parcă toți

au plecat hai-hui, crezându-se noi prometei și regi fără regat. Am probleme cu împărțitul, știi că nu pot să te împart cu altcineva. Până și sora ta mă enervează. (Aici el a tușit zgomotos, părea să nu mai asculte, dar ea a continuat, ignorând totul, docilă că întotdeauna.)

M-am ridicat din pat, am făcut câțiva pași și m-am împiedicat. Asta a fost tot. De atunci, paranoia are locul ei, un apartament spațios în suburbia creierului meu. Încerc mereu să mă ascund după cuvinte, să o fentez, dar e cu un pas înaintea mea, știu că mă vede. Deocamdată mi-am construit un zid. Stai liniștit, tu nu ești în tabăra adversă. Nu ești prea departe, ci încălțit în părul meu, lângă ureche, așteptând să mă ghidezi.

Azi, când am intrat în cameră, dormeai. Mirosea a lampadar încins și l-am căutat, să îl sting.

Asistenta medicală o zori pe Anita, spunându-i că e timpul să își ia medicamentele. Închise telefonul brusc. El încerca să își imagineze ce s-a întâmplat, dându-și seama în cele din urmă că

ex libris

concursul național de creație „vasile alecsandri”

probabil iar a depășit cele 20 de minute pe care are voie să le vorbească la telefon lunar, irosindu-l cu aiureli. Își promise că o să o viziteze în Decembrie.

Ușile sanatoriului se închiseră ermetic, la ora precisă 19.00, ca o sticlă cu un bilet înăuntru pe care scrie „avem nevoie de ajutor, ne-am pierdut mințile”, aruncată pe apele Mării Nordului.

SORANA CANCEL

„«...situația se răstoarnă și brusc nu mai ești tu cel plin și lumea din jur goală, ci ești singurul gol într-o lume plină. O lume plină de viață, iar tu nimic altceva decât un contur gol rătăcind printre culori. Cum te-ai simți?» – iată o dublă ipostaziere, necesară autorului, în demersul său, interesant, de a deveni un «un contur viu, plin de substanță», într-o lume cu coordonate, ontologice și axiologice, dominate de actul creației.

Laurențiu STROE

„Această proză are o ușoară ironie comică la adresa firii umane... Personajele sunt construite extraordinar, influențele din cultura populară dau un aer personal narațiunii. Totul este scris cu o ingeniozitate deosebită. Natura umană este criticată tocmai prin ilustrarea defectelor ei ca un lucru absolut firesc. Spre deosebire de majoritatea prozei tinere, autorul chiar își conduce personajele într-o narațiune, le oferă evoluție și trăiri, toate acestea cu un umor sarcastic.”

Anca IFRIM

Joc de tangram

Era iunie și ploua, iar ea nu exista.

Dacă ar fi existat, ai fi văzut-o mergând pe stradă, desculță, în rochia albă și lungă ce șterge piatra udă a trotuarului. În timp, ai fi văzut noroiul citadin dezvirginând marginea de jos a rochiei, care din albă ar fi devenit de aceeași culoare cu piatra de sub ea. I-ai fi văzut chipul umed și senin, buzele destinate într-un zâmbet de copil și ochii mici și negri analizând cu agilitate orașul împietrit. Contrastând cu părul prins cu rigiditate într-un coc deasupra cefei, trăsăturile feței ei ți-ar fi indicat o înțelegere profundă a lumii. Ți-ai fi spus: „Iată un om fericit.”

Dar tot ce poți vedea e nimic.

Închipuie-ți: ești singur într-o mare de vid. În jurul tău nu ești decât tu. Dacă încerci să țiți, nu poți auzi nimic. Dacă încerci să te miști, ți se pare că stai pe loc, căci te miști cu greu,

iar când deschizi ochii vezi aceleași lucruri pe care le-ai văzut cu o sută de metri înainte. Ești un contur viu, plin de substanță, pe o pagină goală.

Acum, închipuie-ți că situația se răstoarnă și că brusc nu mai ești tu cel plin și lumea din jur goală, ci ești singurul gol într-o lume plină. O lume plină de viață, iar tu nimic altceva decât un contur gol rătăcind printre culori. Cum te-ai simți? Sau nu te-ai simți deloc?

Oamenii de pe stradă au început să șoptească între ei atunci când au observat. Unii au scos țipete de uimire. Un copil a început să plângă, iar un bărbat a leșinat. În final, toți cei prezenți pe alee au luat-o pe urmele conturului gol ce se plimba fără nicio grijă pe alee, un contur ce părea a fi al unei fete zvelte, nu mai mare de 18 ani, cu părul prins în coc.

Dacă ea ar fi existat, ai fi văzut-o aplecându-se pentru a mirosi un trandafir roșu. Un fotograf ar fi surprins contrastul dintre frumusețea ei albă, pură și floarea aprinsă. Realitatea era alta: un fotograf surprindea acum doar un vid sub formă de față mirosind un trandafir.

Dacă ea ar fi existat, acum ai fi văzut-o privind descumpănită spre norii din care ploaia nu mai avea chef să coboare. Apoi ai fi văzut-o râzând spre cer, pentru că îi plăcea să își imagineze fețele miliardelor de credincioși atunci când aflau că Dumnezeu lor nu există. Sau, dimpotrivă, fețele tuturor ateilor atunci când îl vedeau pe Dumnezeul blând, dar înfiorător în care nu crezuseră niciodată. Ea? nu știa. Obișnuia să elimine obstacolele evitându-le.

Ai fi văzut toate chipurile acelea respingătoare acuzând-o din priviri că stă în mijlocul trotuarului și că încurcă circulația lor spre „treburi urgente și foarte importante”. Acum, în schimb, vezi pe fețele acelorași oameni expresii de stupefacție alternând cu cele de plăcere pentru că, deși nu înțeleg ce se întâmplă, îi sunt recunoscători universului că a plantat un eveniment inedit în acea zi plictisitoare, în acel oraș plictisitor de cald.

Dacă ar fi existat, ai fi văzut-o stropind împrejur atunci când călca prin bălți în drumul spre casă, căci un oraș în care nu ploua nu reprezenta nicio atracție pentru ea.

Ai fi văzut-o urcând în autobuz...

... legănându-și picioarele înainte și înapoi pe scaun, privind din când în când spre femeia plictisită din dreapta ei, care avea privilegiul de a sta pe locul de la geam și care nu dădea nici un semn că se simte onorată...

... coborând din autobuz...

... trecând prin parcul din fața blocului, unde copiii ieșiseră să se joace, bucuroși că nu mai plouă...

... în final, dispărând din raza ta vizuală, tu, care ai fi fascinat de cât de nepotrivită printre acele blocuri de piatră e ființa aceea și care ai fi privit-o dispărând ca o flacără albă în spatele ușii de la clădirea neprietenoasă de piatră.

Acum, însă, vedeai doar acel substitut ieftin pentru ce ar fi trebuit să fie, în sfârșit, o fată de care să te îndrăgostești. Totuși, te atrăgea într-un mod inexplicabil. L-ai văzut urcând în autobuz cu mulțimea de oameni însetați de senzațional încercând să încapă cu toții în vehicul, ai văzut-o pe doamna de pe scaunul de la geam încercând să se retragă cât mai mult în colțul scaunului, paralizată de frică, ai văzut iubirea ta-fantomă coborând în parcul de unde copiii au fugit repede să le spună părinților despre strania apariție, apoi urcând în apartamentul ei.

În acest moment nu îți pare atât de rău că ea nu există. Dacă acea umbră ar fi fost o fată în carne și oase, probabil că nu ai mai fi văzut-o niciodată după ce ar fi intrat în bloc. Ar fi fost clasică iubire imposibilă, delicioasă pentru cititor, insuportabilă pentru tine. În schimb, acum vezi o mulțime de oameni împingându-se spre intrarea în bloc și ai o scuză, alta decât iubirea; îi urmezi.

Pe drumul întortocheat al scărilor, câțiva soldați pier în bătlie. Unui fotograf îi este aruncată camera foto pe scări de către un adversar, iar el coboară după ea cu expresia unui nebun, cu mâinile în cap. O femeie aflată acolo din dorința ca vecinele ei să o respecte mai mult, lucru care, credea ea, era garantat când vor auzi că a trăit ceva extraordinar, a fost împinsă și și-a rupt mâna.

Oamenii urlau asemenea unor animale, iar din josul scării se pregătea de atac un alt grup. Vestea se răspândise. Iar ea nu făcea altceva decât să urce în continuare, ținându-se de balustradă.

A intrat în apartamentul ei și la mai puțin de două secunde, mulțimea a urmat-o. Era un contrast evident între mișcările line și grațioase ale umbrei și îmbulzeala lor sălbatică. Un motiv pentru care, dacă ea ar fi existat, i-ar fi disprețuit pe acești oameni. Dar dacă ea era reală, nici ei și nici tu nu v-ați mai fi aflat acolo. O mulțime nebună după scandal nu avea niciun motiv să urmărească o fată obișnuită, iar tu, tu nu ai fi avut curajul să o faci. De aceea, mulțumește pentru inexistența ei.

Tu și mulțimea, căci nu se poate spune că făceai parte din mulțime mergând domol în spatele lor, ați intrat în apartament. Desigur, acest lucru era o violare a intimității, dar proprietarii nu puteau da în judecată câteva zeci de oameni pentru că au dat buzna în casa lor atunci când era vorba de un eveniment atât de straniu. Da, „straniu” pare cuvântul potrivit și acum, în timp ce oamenii se năpustesc în camere, te gândești la ea, la ființa ce trebuia să se afle în locul aceluia gol. Nu știi nimic despre ea și totuși îi intri în casă, condus de acest circ. Oare a dispărut de tot? Oare a murit, iar umbra ei e de fapt o fantomă? Nu, asta era imposibil; toată lumea știe că fantomele sunt transparente. Acest fenomen arăta ca și cum o bucată consistentă de materie ar fi fost pur și simplu decupată, iar locul rămas gol ar fi urmat aceleași mișcări pe care le-ar fi urmat în mod normal ființa reală. Unde era ființa aceea?

Părinții fetei, auzind zgomotul, ieșiră în întâmpinarea grupului. Atunci când umbra trecu pe lângă ei, scoaseră amândoi un țipăt de uimire. Câțiva oameni trebuiră să o țină pe mamă pentru ca aceasta să nu leșine. Așadar, nici ei doi nu știau ce se întâmplă, constatară cu dezamăgire toți.

Văzând că nu au ce discuta cu femeia care se simțea rău, reporterii l-au asaltat pe soțul acesteia.

- E prima dată când observați acest eveniment ciudat?
- Cum vă simțiți?
- Ce credeți că s-a întâmplat?

- Ce credeți despre fiica dumneavoastră, că a evadat într-un spațiu oniric, parcurgând un drum de inițiere spre transcendent sau că a fost simpla victimă a unui accident cosmic?

Bărbatul era depășit și numeric, și mental de situația în care se afla. Rosti ceva de nedeslușit și încercă să îi împingă pe musafirii nepoftiți spre ușă, lucru clar imposibil. În final, se lăasă păgubaș și se așeză pe canapea, lângă presupusa lui fiică ce tocmai se uita la o emisiune culinară.

- Știți ce, lăsați-mă în pace, credeți că eu știu ce se întâmplă? spuse bărbatul stresat. Mă trezesc cu voi aici și cu fiica mea dispărută și... mai am un pic și înnebunesc. Îmi aduceți soția în pragul morții, strigă el făcând gesturi disperate spre femeia care stătea pe canapea, plângând încet.

- Domnule, vă rugăm să vă liniștiți, îi spuse un reporter. Noi nu am făcut nimic. Deși știa și el foarte bine că nu era cu niciun chip ca acest bărbat să se calmeze cu zece camere foto acționându-și blițul în încăpere la intervale de câteva secunde unul de altul. Cu siguranță nu era un mediu propice relaxării.

În sfârșit, după încă un sfert de oră de agitație totală, reporterii își dădură seama că nu au idee cum să acționeze în continuare. Aveau nevoie urgentă de un eveniment inedit. Asta, sau oamenii s-ar fi plictisit și ar fi plecat de la fața locului. Povestea avea nevoie de un sfârșit șocant sau fericit, una din două. Fotografii, reporterii și editorii care stăteau în birourile lor cu sufletul la gură ca să primească vești de la angajați despre eveniment știau foarte bine că un sfârșit șocant ar fi avut priză mai mare la public, dar aveau o problemă: nu mai trecuseră niciodată printr-o astfel de experiență și habar nu aveau ce să facă. În același timp, le era teamă să nu intervină greșit, dând naștere unui dezastru, căci nimeni nu știa cum reacționa umbra la forțe exterioare. În final, se hotărâră să angajeze un bărbat care să pretindă că e iubitul fetei, să filmeze momentul când intră în cameră și o vede pe iubita lui, un moment tragic, plin de durere, și să facă publică filmarea. Poveștile tragice de iubire aduceau mereu lacrimi în ochii spectatorilor și, ce era mai important, bani posturilor de televiziune.

În momentul în care presupusul iubit intră pe ușă, se întâmplă ceva neașteptat. În clipa în care băiatul se aruncă pe jos, plângând și lovindu-și pumnii de podea la vederea umbrei, pisica familiei o atinse. Se urcase pe canapea, în căutarea oricărei forme de afecțiune, sătulă de agitația bruscă și inexplicabilă din apartament și dăduse de ea. Abia după câteva secunde toți cei din cameră înghețară, așteptând ca pe ace să afle ce se va întâmpla în continuare; singurul care nu observase era băiatul care încă era pe jos și se văita, dar nimeni nu îi mai dădea atenție.

În timp ce pisica se gudura pe lângă ea, capul ei părea să fi dispărut în interiorul umbrei. Spectatorii își înăbușiră uimirea acoperindu-și gura cu mâinile, iar băiatul își ridică, în sfârșit, privirea. Toți continuau să se holbeze în timp ce felina dispărea puțin câte puțin în golul acela, până când nu mai rămase nimic din ea.

Încă stupefiat, publicul nu scoase niciun sunet. Primul care avu curajul să rupă tăcerea fu unul dintre reporteri, care începu să vorbească încrezător despre noua știre în timp ce era filmat în direct. Odată cu el, întreaga cameră începu să vuiască de zgomot, de voci, de întrebări și de răspunsurile lor șchiopătânde, căci nimeni nu știa adevărul.

Următoarea privire pe care oamenii o aruncară umbrei fu întâmpinată de o reală surpriză: aceasta dispăruse, iar proprietara de drept a spațiului și a timpului prezent îi luase locul. Fata ținea pisica în brațe, mângâind-o și șoptindu-i cuvinte nedeslușite.

Era exact cum ți-o imaginasei tu: delicată și feminină, dar hotărâtă și neprefăcută. Cocul, rochia albă și lungă, ochii, buzele: totul era la fel ca în mintea ta. Văzând-o, ți se părea că o cunoșteai deja și că umbra nu existase niciodată. Totul se derula în mintea ta cu viteza luminii: ai văzut-o plimbându-se în parc, mirosind trandafirul roșu, stând în autobuz, urcând în apartament... ai văzut-o pe ea, nu fusese doar conturul ei gol, ci chiar ea cea adevărată. Privind în jur, observi că și ceilalți sunt la fel de confuzi ca și tine. Nici ei nu reușesc să își dea seama care e momentul în care ea revenise în realitate.

- Mi-am luat privirea de la... chestia aia pentru o secundă și când să mă uit din nou, ia-o de unde nu-i! Văd o ființă vie în locul

ei... îi spunea camerei de filmat o femeie plină de fler. Da, desigur, e o bucurie să o avem iarăși printre noi... O fată atât de bună...

Femeia nu o cunoscuse niciodată, iar tu știai asta. Atâția oameni însetați de faimă, toți adunați într-un singur loc.

Agitația nu încetase. Concomitent, părinții ei o luară în brațe plângând de fericire și adresându-i cuvintele potrivite. Pisica îi căzu din poală, aterizând, desigur, în picioare. „Iată o familie fericită”, făcu un reporter. Ea își îmbrățișă părinții, dar cu calm, privind atentă în jur cu o expresie de curiozitate copilărească.

Toți cei din cameră afixau o ușurare prefăcută, dar, de fapt, niciunul dintre ei nu înțelegea. Minte lor se afla la o răscruce: pe de o parte știau că umbra existase, o văzuseră cu ochii lor, dar pe de altă parte, aceasta părea să nu fi existat niciodată. Fiecare reluă mental drumul ei până la apartament și văzu cu ochii minții un om viu. Însă a doua oară când își amintiră drumul, văzură doar o umbră.

Același reporter care spărsese tăcerea atunci când pisica dispăruse se forță să iasă din această stare de confuzie și își aminti de datoria lui. Merse la ea, întrebând-o:

- Domnișoară, unde ați fost în tot acest timp? Ce vi s-a întâmplat?

Ea îl privi perplexă pentru câteva secunde, apoi izbucni într-un râs isteric. Spectatorii

priveau cu atenție, aruncându-și din când în când priviri nedumerite.

- Unde să fiu? Am fost chiar aici.

- Dar... cum?! Toată lumea de aici vă poate spune adevărul: în locul dumneavoastră nu a fost altceva decât spațiu gol.

Reporterul știa că afirmația lui fusese o minciună. La fel și spectatorii.

- Da, așa e! spuse repede o femeie, renunțând la adevăr în speranța că va atrage atenția. Oricum, și ei, ca și ceilalți, îi era teamă să își dovedească slăbiciunea spunând adevărul, mărturisind nedumerirea ce pusese stăpânire pe ființa sa.

Auzind acestea, ea râse blând.

- Mi se întâmplă mereu... Trebuie să fiu mai atentă, spuse ea ca pentru sine. Știi, există o infinitate de universuri paralele, i se adresă reporterului. Iar eu mă pierd mereu.

Afirmația ei stârni o multitudine de șoapte în public.

- E nebună!

- Săraca de ea...

- Nu, nu, e doar artistă! Devine din ce în ce mai apreciată, i se urcă la cap...

Tu erai doar fermecat de ființa ei și nu mai erai atent la nimic altceva. Cu toate acestea, cuvântul „artistă” îți făcuse inima să bată mai tare. Ea și reporterul se angajară într-o discuție interminabilă despre viață, despre univers, despre timp. Chiar și tu puteai să observi că modul ei de a vorbi era modul de a vorbi al unei creatoare. Discutând cu reporterul, se aprinse din ce în ce mai tare, încât nu mai știai unde i se termină corpul și unde îi începe sufletul.

- În lumea în care călătoresc eu, oamenii trăiesc pentru pictură... Acolo, ei mă înțeleg. Uneori îmi apreciază picturile, alteori le desființează, dar mereu mă provoacă să îmi doresc și mai mult să creez ceva desăvârșit. Acea e lumea în care vreau să trăiesc.

Spunând acestea cu înflăcărare, dispăru din nou. Agitație. Din nou, publicul nu putea să determine momentul exact în care umbra luase locul ființei vii. Spectatorilor li se părea acum că nu o văzuseră pe ea niciodată. Oamenii erau derutați și aveau impresia că tot ce văzuseră ei fusese vidul. Tu? Tu nu te-ai lăsat păcălit din nou. Fără niciun avertisment, te-ai aruncat în umbră și ai dispărut din cameră.

Uimit, publicul a început să facă presupuneri: fusesei prietenul ei din copilărie și o iubisei întreaga viață fără că ea să știe, fostul iubit, fratele, profesorul... Dar nimeni nu te cunoștea. De la o vreme, nimeni nu a mai acordat nicio atenție umbrei, fiind prea preocupați de evidențierea propriei persoane în cadrul acestui eveniment ciudat.

Când au observat în sfârșit că umbra dispăruse cu totul, că golul fusese din nou umplut de materie – dar nu de ea, ci doar de canapea, de aer, de lumină, de podea – și-au continuat

discuțiile existențiale în afara apartamentului. Tu și ea nu v-ați mai întors niciodată, iar foștii spectatori și-au continuat viețile mici, atât de egocentriste, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Din când în când, cineva își amintea: motiv de laudă față de colegi, față de prieteni, față de nepoți. Fiecare dintre ei era cel mai important.

După mulți ani de incertitudine și de dramă, apropiații voștri au înțeles, în sfârșit.

Oriunde v-ați fi aflat, de vreme ce nu v-ați mai întors, era mai bine decât aici.

N-am fost eu

În oglinda sufletului lui, lumea era distorsionată într-un mod ciudat, dar pentru el, totul era cât se poate de firesc. Era un tânăr, scund, brunet, fără vreo trăsătură distinctă. Văzându-l, ai fi spus că e genul de tip după care fetele (fetele mai proaste, da) sunt înnebunite, dar realitatea era cu totul alta: avea 17 ani și nu avusese nicio prietenă până în momentul de față.

Fitz, căci acesta era numele lui, era privit ca un om normal, căci nimeni nu îi știa adevărata natură. În realitate, el inventase poate cel mai răspândit lucru în ziua de azi. Acum, în mintea cititorului va lua naștere anticiparea unei invenții tehnologice de ultimă generație, dar trebuie să te dezamăgesc, drag cititor – Fitz al nostru era pur și simplu prea prost să inventeze ceva în mod intenționat.

El inventase un lucru pe cât de simplu, pe atât de dăunător: nerecunoașterea greșelilor proprii. Cândva, întreaga lume era un loc în care oamenii își recunoșteau greșelile, lucru perfect normal și esențial în procesul dezvoltării unui om. Nu era deloc un lucru rușinos. Lumea interioară a fiecărui individ era un spațiu de echilibru între sine și realitatea exterioară. Oamenii își cereau scuze, își evaluau greșelile și făceau schimbările necesare. Totul era normal, în ascensiune spre perfect.

Până într-o seară de iunie a anului 1900 când, undeva în bazinul Mării Mediterane, se auzi un țipăt sfâșietor ce străbătu întreaga lume în lung și în lat: țipătul unui nou-născut. Plecând de

pe insula lor de teamă că autoritățile îi vor aresta pentru că fiul lor deranjase liniștea publică prin urlatul lui, cei doi părinți se mutară undeva în Europa centrală. Acolo duseră o viață liniștită împreună cu fiul lor, Flitz, pe care doar o literă îl despărțea de reîncarnarea lui de un secol mai târziu.

Flitz creștea văzând cu ochii: crescuse în 8 ani cât alții în 4. Totul mergea strună, până când a venit momentul ca Flitz să meargă la școală. Depunând eforturi financiare de neînchipuit, părinții lui l-au trimis la școala din sat, în speranța că fiul lor va da dovadă de capacități intelectuale deosebite. Nu degeaba răcnetul îi fusese auzit de întreaga lume, asta înseamnă că are cu adevărat ceva de spus, gândea tatăl lui. Ei bine, nu avea. Creierul lui era ca o tablă goală pe care se scriau și se ștergeau informațiile, astfel încât nicio lecție nu îi rămânea în minte mai mult de o zi sau două. Desigur, asta nu îl incomoda deloc atunci când era ascultat din lecția de zi, dar testele periodice erau o problemă destul de mare. Uneori era considerat un geniu, alteori doar al naibii de prost, dar cert e că era un personaj destul de controversat, cu atât mai mult că în afara orelor de curs nu deschidea gura deloc.

Momentul în care colegii i-au auzit glasul lui Flitzwilliam în pauza dintre ore pentru prima dată a fost momentul care a schimbat istoria întregii omeniri. Era o miercuri dimineată însorită, iar Flitz tocmai luase cea mai mică notă posibilă la testul de la matematică. Atunci, în creierul lui se născu o dorință nouă, dorință de a vorbi, pe care o satisfăcu imediat ce profesorul ieși din clasă.

- Boule!

Spuse cuvântul cu o satisfacție nemăsurată, iar pe față i se întinse un zâmbet triumfător. Privi în jur, așteptând rezultatele victoriei sale. De data aceasta nu se făcuse auzit de întreaga lume, dar cel puțin cei 20 de elevi din clasa lui fură captivați de sunetul acela nou, fascinant care era vocea lui. Vocea lui care emitea altceva decât definiția gramaticii sau părțile componente ale unei plante. Vocea lui care spunea acest cuvânt revigorator, o adevărată încântare pentru ureche: „Boule”.

- Ce te-a apucat, bă? zise Critz, un coleg guraliv. Intrigat că acesta nu se pleacă în fața incredibilei lui capacități de a deschide gura, Flitz începu să-și dezvolte teoria elaborată conform căreia profesorul de matematică era vinovat pentru nota sa mică. Prin fraze scurte și concise, Flitz dovedi incompetența profesorului care contrasta cu nevinovăția proprie, susținând că el știa rezolvarea testului, dar că profesorul îi corectase lucrarea greșit. Printr-un orgoliu exagerat și un talent înnăscut pentru a minți (căci Flitz nu era chiar atât de prost, încât să nu-și dea seama că îndruga numai prostii), reuși să își convingă colegii de adevărul spuselor sale, iar în ziua următoare, întreaga clasă avea pe buze gloriosul cuvânt al lui Flitz, pe care nu ezitau să îl folosească ori de câte ori cineva lua o notă mică. Cu timpul, obținură o gamă variată de insulte pe care le adresau nu doar profesorilor, ci și părinților (în lipsa acestora, desigur). Clasa lui Flitz devenise celebră în școală pentru râsetele lor care răsunau pe holul școlii în fiecare zi fără ca nimeni să le știe sursa. Se înființase chiar și o asociație care nu se ocupa decât cu încercarea de a afla misterul.

Atunci când Critz îl insultă pentru prima dată pe Flitz pentru că nu îi amintise să își facă tema, se declanșă o isterie generală și secretul se răspândește în afara colectivului clasei, spre încântarea curioșilor. Nu după mult timp, întreaga școală știa cum, când și de ce să insulte orice persoană, animal, obiect sau eveniment care s-ar fi putut face vinovat de incompetența lor.

Deveni un eveniment mondial. Oamenii își implantară în minte falsă idee că sunt infailibili, deși niciunul dintre ei nu recunoștea falsitatea opiniei lui. Orgoliul sau uneori chiar și prostia erau prea mari. Puținii oameni care își recunoșteau greșelile erau acuzați de ceilalți și intrau și ei în cercul vicios al supraevaluării de sine. Întreaga lume deveni un haos. Cât despre Flitz, el muri singur și neconsolat, inconștient până în ultima clipă de răul imens pe care-l făcuse lumii și care fusese, de fapt, singura sa realizare memorabilă.

Zeci de ani mai târziu, nimic nu se schimbă. Părinții își acuzau copiii de propriile greșeli, copiii își acuzau părinții pentru că le-au dat naștere și mediul nefavorabil pentru rezultatele școlare proaste, se acuzau unii pe alții pentru greșeli imaginare și,

în sfârșit, acuzau sistemul pentru prostia lor, toate acestea pentru a se absolvi de vina de a fi.

În această lume, adolescentul Fitz, reîncarnarea lui Flitz, cel care crease acest haos, era singurul om de pe planetă care încă își recunoștea greșelile. Fitz era și singurul conștient de răul existent în lume și în sine, dar reușea să se stăpânească printr-o naivitate ieșită din comun. Fitz credea că ceilalți oameni sunt ca el, iar ceilalți oameni credeau că Fitz e ca ei, dar diferența de sens era că Fitz ajunsese la această concluzie din naivitate, iar ceilalți oameni din incapacitatea de a accepta altă variantă decât a lor. De aceea, Fitz era considerat un tânăr normal, deși purta inconștient povara întregii lumi.

O singură persoană își dădu seama de adevărata natură a lui Fitz: Maa, un adolescent homosexual, pasionat de cultura și de ritualurile africane. Părul lung, șaten îi era împletit în codițe prin care se întrezăreau panglici roz și roșii. Maa nu ținea cont de părerea celorlalți, care îl sfătuiseră că panglicile portocalii și maro ar fi fost mai potrivite pentru imaginea lui. El făcea doar ce vroia el. (În plus, purta panglicile roz și roșii ca semn de recunoștință pentru fratele său de cruce.) Într-o zi, îl invită pe Fitz acasă la el, iar Fitz, entuziasmat de gândul unui potențial prieten, acceptă. Fitz nu avusese niciun prieten până atunci și nu știa cum ar trebui să arate și să se comporte, așa că petrecu trei ore aranjându-se pentru vizita la Maa, asigurându-se că fiecare fir de păr de pe capul lui stă cum trebuie și că fiecare cută a hainelor e netezită. Maa, când îl văzu la ușa lui în splendoarea costumului alb cu buline cafenii și când îi simți minunatul parfum de marijuana subtilizat de Fitz de la fratele său gangster, YoShizzle, se îndrăgosti pe loc de el. Cu toate acestea, nu uită scopul pentru care îl chemase pe Fitz la el: să îi spună că el e responsabil pentru decăderea lumii.

- Tu ești responsabil pentru decăderea lumii, spuse Maa.

Fitz încremeni și făcu ochii cât cepele, luat prin surprindere de cuvintele lui Maa. După ce își reveni, timp în care Maa se holbase la el în același mod în care s-ar fi holbat la statuia lui Mawu, dacă aceasta din urmă s-ar fi găsit pe undeva, Maa își invită musafirul în bârlogul său. Într-adevăr, pereții roz, afișele cu

Backstreet Boys și animalele pufoase din pluș nu creau chiar atmosfera pe care te așteptai să o găsești în casa unui împătimit al culturii africane. „Mai are de lucrat la impact”, gândi Fitz, privind concentrat în jur.

- Asta e camera fratelui meu de cruce, Copilul Curcubeului, explică Maa, apoi îl conduse pe Fitz în camera lui. Camera era uriașă, cu pereții vopsiți în verde și în maro, cu afișe rasta cu crani înfipte în bețe în fiecare colț și cu o masă de lemn în mijloc. Într-un colț se afla o rogojină despre care Fitz presupunea că îi servea lui Maa drept pat. Restul camerei era ocupată cu statui ale zeilor africani, iar pe rogojină erau câteva păpuși – păpuși voodoo, presupunea Fitz în timp ce se gândea cui ar vrea Maa să îi facă rău. Singura sursă de lumină din cameră era o lumânare portocalie uriașă aflată în centrul mesei.

- Aromă de portocale, preferata mea, spuse Maa jovial. YoShizzle m-a ajutat să decorez camera. E un tip tare mișto, să știi, zise Maa lingându-se pe buze.

- Un` ți-e viața, frate, unde-s drogurile, unde-s femeile? Ești un prost, ești un prost și-un fraier și n-ai minte deloc, serios, bă, obișnuia să-i zică el fratelui său mai mic. Fitz nu îl asculta; el își ocupa de obicei timpul întrebându-se al câtelea om de pe planetă, începând cu nașterea Terrei, era fratele său și dezvoltă teoria conform căreia YoShizzle era, de fapt, fiul unui urangutan. Că YoShizzle fusese cumpărat de părinții lui Fitz de la Alegoria, o prostituată spaniolă, pentru 50 de cenți – dar shhh, nimeni în afară de părinții adoptivi nu știe asta încă.

Revenind la momentul prezent: Fitz își dădu seama, privind cu atenție camera lui Maa, că YoShizzle avea gusturi și mai proaste decât dădea de înțeles. Ca un bun samaritean, își întoarse capul spre Maa ca să-i spună că afișele rasta nu își găseau locul în camera lui, dar chipul lui Maa era deja la câțiva centimetri de al său. Din cauza șocului, Fitz uită ce vroia să spună, dar își aminti altceva, ceva mult mai important, colosal de important, care avea să-i distragă cu siguranță atenția chipului aflat acum la un centimetru de al său.

- Ce ziceai de decăderea lumii?

Maa își retrase brusc chipul, tuși ca să-și dregă vocea și începu:

- Acum o sută de ani, pe o insulă departe de aici, s-a născut Flitz, un tânăr pe cât de prost, pe atât de periculos. El a reușit să schimbe cursul viitorului. Flitz a inventat insultele, Flitz a inventat blamarea celorlalți, Flitz a generat în sufletele oamenilor – cum să-ți spun eu – orgoliul. Acest dezastru, această calamitate s-a abătut asupra lumii ca o – Maa făcu un gest larg cu mâinile – ca o pătură de negură ce a întunecat mințile oamenilor. Fitzwilliam, tu ești reîncarnarea lui Flitz, ești Cel Ales, ești modul în care Flitz a ales să-și răscumpere greșelile. Înainte să te naști tu, spiritul lui Flitz m-a contactat ca să-mi dezvăluie acest înfricoșător secret. (Fitz calculă. Maa avea 19 ani, ceea ce însemna că spiritul lui Flitz îl contactase pe când avea cel mult 2 ani.) El mi-a dezvăluit singura soluție ca lumea să redevină ceea ce era: o lume pură, o lume curată, o lume aidoma lumii fratelui meu, Copilul Curcubeului. Pentru a face acest lucru posibil, tu, Fitzwilliam, trebuie să mori.

Aici, Maa făcu o pauză pentru a observa impactul pe care cuvintele lui l-au avut asupra lui Fitz, însă Fitz avea privirea încremenită într-un punct undeva în spatele gazdei lui. Întorcându-și chipul, Maa îl văzu pe fratele său de cruce, Copilul Curcubeului, stând în prag. Copilul Curcubeului avea pielea albă ca iaurtul, părul blond-deschis, ochii albaștri ca cerul la amiază și hainele în culorile curcubeului. Cămașa, pantalonii, pantofii, cureaua, jacheta, pălăria și rujul de buze aveau fiecare o culoare distinctă. Fitz fu uimit de strălucirea pe care o emana acea nouă apariție și nu reuși să își ia privirea de la tânăr.

- Hm, hm, tuși Maa. După cum spuneam – aruncându-i o privire ucigătoare lui Fitz – Fitz, trebuie să mori.

- Și nu oricum, se auzi vocea ca un clinchet de clopoței a Copilului Curcubeului, în timp ce acesta înainta în interiorul camerei. Vei muri prin puterea cuvintelor, căci prin puterea cuvintelor ai distrus lumea. Eu și fratele meu te vom acuza de crimele cele mai oribile, de acțiunile cele mai terifiante, de răutăți pe care nici nu ți le poți imagina până când vei ajunge să crezi în acuzațiile noastre și îți vei pierde mințile. Atunci vei muri, iar eu

și Maa te vom fierbe în suc de mango și îți vom răscumpăra păcatul.

Fitz însă nu era afectat de toate aceste drame nesemnificative. El va avea, pe tot parcursul vieții, vise mai mult sau mai puțin terifiante în care e atacat sau răpit de cutii malefice de suc de mango.

După acest episod, Fitz reveni la viața lui normală, ducând o existență marcată de singurătate și de lipsă de înțelegere din partea celorlalți. O vreme, îl bătu gândul să devină emo, dar contactul lui cu Copilul Curcubeului îl împiedicase să fie capabil să mai poarte vreodată haine negre.

Într-o zi, în timp ce se plimba prin oraș în arșița verii, Fitz auzi un zgomot; zgomotul unui obiect uriaș aflat în picaj deasupra capului său. Când își ridică privirea pentru a afla care era obiectul misterios, era deja prea târziu: o cutie ce conținea sute de pachete de țigări ateriză pe Fitz. Era rezerva de țigări a președintelui țării, care căzuse accidental din avionul care tocmai o transporta, deoarece pilotul nu închisese bine ușa, distras fiind de unghia lui ruptă. Era unghia de la degetul mijlociu al mâinii lui drepte, pe care și-o lăsase intenționat să crească. Dorise ca degetul lui mijlociu să fie bine vizibil atunci când avea nevoie de el.

Atenția lui pentru unghie fu plătită cu capul de Fitz. Țigările pot, într-adevăr, să ucidă. Dar după ce toți medicii îl examinară pe Fitz și afirmară că e mort, adolescentul avu o revenire în forță, începând să respire din nou chiar atunci când trupul îi era transportat la morgă, cu părinții lui, cu YoShizzle și Copilul Curcubeului, proaspătul lui soț, plângând deasupra lui. Fitz scăpă relativ ușor, cu doar 3 luni de spitalizare.

La ieșirea din spital, președintele îi oferă, ca revanșă, postul său.

- Viitorul le aparține celor tineri, zicea el.

În capul lui Fitz se aprinse un becuț: ca președinte al țării, ar fi putut convinge oamenii să fie sinceri și lipsiți de orgolii inutile din nou, răscumpărând greșeala făcută de Flitz. Acceptă postul imediat, mulțumindu-i fostului președinte pentru bunăvoința sa.

În primul rând, avea nevoie de discursuri convingătoare și, deși Fitz avea conturat clar în gând mesajul pe care dorea să-l

transmită, nu deținea priceperea necesară în ale scrisului pentru a crea un discurs impresionant până la lacrimi. După zile și zile de stors creierul în căutarea cuvintelor potrivite, chiar când vroia să renunțe la orice urmă de speranță, Fitz își aminti de Maa. Disperat, merse acasă la el pentru a-i cere ajutorul, dar Maa susținea în continuare că singurul mod de a schimba lumea era moartea lui Fitz. Dar că îl va ajuta cu discursurile în schimbul unui favor. Fitz își dădu imediat seama despre ce era vorba și, deși nu avusese nici o prietenă până în acel moment, trăise destul încât să-și clarifice preferințele sexuale. Lui Fitz îi plăceau fetele și nu avea de gând să dea curs favorurilor lui Maa.

Ca o paranteză, Fitz fusese și îndrăgostit de două ori, dar de ambele dăți nu știuse cum să se apropie de obiectele afecțiunii lui nici măcar într-atât încât să le afle numele și decisese să o lase baltă.

Fitz îl refuză pe Maa deci și îi oferi în schimb bogății nemaivăzute și bărbați cât cuprinde. Maa refuză, dar căzu pe gânduri și, în final, fu de acord să îl ajute cu discursurile în schimbul unui singur lucru: suc de mango. Fitz fu de acord.

Primul discurs fu un succes. Al doilea fu un succes și mai mare. După al treilea, se făcuseră deja statui și jocuri pentru copii cu Fitz. Îndemnându-i pe oameni la sinceritate, la recunoașterea greșelilor față de ceilalți și față de ei înșiși, la bun-simț, la modestie și la anularea credinței că fiecare dintre ei era centrul Universului, Fitz reuși să reducă rata criminalității cu 4%. Mai mult, părinții raportau o creștere în sinceritatea copiilor lor, soțiile mărturiseau uimite cum soții le spuneau că le-au înșelat, recunoscându-și greșeala și cerându-și iertare, profesorii erau șocați de elevii lor, care nu mai răspundeau impertinent la observațiile lor, ci își cereau scuze că au deranjat ora. Fitz era în culmea fericirii; în sfârșit, își răscumpăraseră greșeala. Făcuse lumea un loc mai bun.

Însă totul nu dură prea mult; în curând, rezervele de suc de mango se terminară. Fabricile nu mai făceau față cererilor lui Maa. Furios că nu-și mai primește suc și stăpânit de o forță necunoscută, Maa începu să divulge în presă fapte șocante ale lui Fitz: cum furase acadeaua unui copil, cum călcase iarba în locul

în care scria „Nu călcați iarba”, cum limbajul său era, de fapt, un cod, iar mesajul transmis era unul negativ și avea ca scop hipnotizarea oamenilor pentru ca aceștia să facă parte dintr-o asociație anti-asociații de binefacere, anti-parlament și nu în ultimul rând, anti-suc de mango. Acest lucru, combinat cu revolta celor care nu erau mulțumiți că bunătatea și sinceritatea nu le umpleau buzunarele, a dus la pierderea postului de președinte de către Fitz. Nu după mult timp, lumea reveni la normal. Era ca și cum discursurile lui Fitz nici nu existaseră, căci oamenii deveniseră din nou orgolioși, falși și răi.

- Oamenii aud, oamenii uită, își împărtăși Maa înțelepciunea pseudo-filozofică cu Fitz. Maa își ceruse iertare pentru fapta sa și Fitz îl iertase, recunoscând că mai devreme sau mai târziu ar fi ajuns în același punct, căci schimbarea nu era una profundă; Fitz nu atinsese inima oamenilor, ci doar învelișul ei. Alte lucruri mai puternice, cum ar fi știrile de la ora 5 sau emisiunile de prost-gust, aveau darul de a schimba modul de a gândi al oamenilor. Sinceritatea, nu.

- Am nevoie de puțin timp singur, îi spuse Fitz primului și singurului său prieten și plecă să se plimbe în parc, omorându-și creierii în căutarea unei noi soluții.

Privind în jos în timp ce reflecta, Fitz nu observă persoana care tocmai trecea prin fața lui, de care se ciocni violent, rezultând căderea celor doi pe asfalt unul peste altul.

- Idiotule! Prostule! De ce naiba nu te uiți pe unde mergi? spuse ființa care se dovedi a fi o fată cam de vârsta lui Fitz, brunetă cu păr scurt și ochi mari, căprui, ce îl priveau furios pe băiat. Purta o fustă lungă, maro și un maieu alb. Era desculță. Se ridică, scuturându-și fusta de praf și se aplecă să își ridice căștile de la telefon.

- Îmi... îmi pare rău, îngăimă Fitz, nereușind să-și ia ochii de la ea.

- Pfff, îți pare rău. Să mă omori, nu alta, spuse ea batjocoritor, apoi făcu ochii mari: Nu cumva ești ăla, președintele? Ăla cu discursurile lui tâmpite despre bunătate și alea, alea?

Fitz confirmă.

- Îmi pare rău, tipule, dar lupti pentru o cauză pierdută. N-ai cum să schimbi lumea.

- Ba da, am cum! se revoltă Fitz. Eu sunt responsabil pentru tot haosul, eu trebuie să îl repar.

Fitz îi spuse fetei povestea lui și când termină, aceasta pufni în râs. Începu să râdă cu sughițuri și nu se opri decât după câteva minute. Zise:

- Și de asta te străduiești tu atât? Uite: eu cred că lumea era plictisitoare înainte să vii tu și să, știi tu, să o conduci spre haos.

Fitz o privi ridicând din sprâncene.

- Bine, bine, poate nu era chiar atât de rău. Dar dacă s-a întâmplat să se schimbe lucrurile, înseamnă că așa a fost să fie. Răul se împânzește cu viteza luminii, binele, mai greu, spuse ea în timp ce se plimbau pe aleile cu marginile păzite de salcâmi uriași. Nu ai cum să vii în fața noastră și să te aștepti să schimbi cursul omenirii cu câteva cuvintele de bine. Nu prind. Oamenii vor haos, vor dezastre, vor știri șocante, vor fiice violate de tații lor, ciocniri de trenuri, explozii. Orice altceva e uitat. Eu zic să te mulțumești că ai schimbat, poate, modul de a gândi al unui grup restrâns de oameni care încă mai aveau un pic de cap pe umeri. În rest, răul e deja făcut. Nu ai cum să-l mai schimbi.

În timp ce o asculta, Fitz privea cerul albastru-deschis cu tot ce era sub el. Văzu un cuplu certându-se pe o bancă, văzu un copil luându-se de unul mai mic decât el, auzi urlatul unei ambulante, văzu chipuri false acoperite de pături de machiaj, totul pentru a ascunde ceea ce sunt oamenii cu adevărat. Realiză că noua lui cunoștință avea dreptate. Lumea era plină de rău și el, Fitz, nu putea schimba asta peste noapte. Universul lui se prăbuși.

- Atunci ce e de făcut? întrebă el cu o voce total lipsită de speranță.

- Tu asigură-ți o existență cât mai plăcută. Schimbă-ți viața în bine. Schimbă viața celor din jurul tău în bine. Iubește. Mai mult de atât, nu știi ce poți să faci.

Fitz află că numele fetei era Aurora; astfel, făcu cunoștință cu o fată pentru prima dată în viața lui. Realiză că nu era chiar atât de greu: deschizi gura, vorbești, o ascuți, o privești, gândești, răspunzi. Se plimbară toată ziua, iar când se lăsă seara, Fitz o luă

pe Aurora de mână și se îndreptară împreună spre nimic. Spre orice.

Cât despre Maa, el nu îl mai revăzu niciodată pe Fitz. Cu toate acestea, nu renunță niciodată la dragostea lui pentru acesta și muri singur și neconsolat din cauza unei carențe de suc de mango în organism.

...

Nu, adevărul e altul. De fapt, Maa a întâlnit-o pe Boreala, sora Aurerei, și și-a dat seama că fetele nu sunt o opțiune chiar atât de rea.

YoShizzle și Copilul Curcubeului au plecat într-o călătorie în jurul lumii în căutarea mamei lui YoShizzle, Alegoria. Nu că i-ar fi fost dor de maică-sa, dar YoShizzle devenise, între timp, un intelectual de primă clasă și vroia neapărat să afle care e ființa care i-a pus un nume de gorilă descreierată. Nu au găsit-o niciodată, dar au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, călătorind prin întreaga lume.

Fitz și Aurora au făcut ce fac de obicei cuplurile ficționale – desigur, au trăit și ei fericiți până la adânci bătrâneți. Aurora s-a asigurat de câte ori a fost nevoie că Fitz nu mai dă doi bani pe toate tâmpeniile care se întâmplă zi de zi în lume și l-a asigurat și pe el că nu e responsabil pentru greșelile oamenilor. Lumea și-a continuat (d)evoluția, oamenii au inventat alte chestii cum ar fi bicicleta zburătoare, aparatul care mestecă și înghite mâncarea în locul tău și fabricatorul de zâmbete și au continuat să se ascundă de ei înșiși, până când Dumnezeu s-a săturat și a pus punct.

- STOOOOOP! a urlat El.

Și asta a fost. Lumea s-a terminat cu un cuvânt, la fel cum a început. La vremea aceea, din Fitz deja nu mai rămăsese nimic.

- Fraierul! râse Dumnezeu, amintindu-și. Credea că el, doar un amărât de om, doar o jumătate de atom în imensitatea universului, putea schimba lumea! Uneori și eu mă minunez cât de tâmpiți pot să fie oamenii ăștia. Auzi la el, să schimbe lumea!

Dumnezeu se înșela, pentru prima oară.

ANCA-IOANA CÂDĂ

„Îmi place contrastul dintre «Toamnă în doi» și «Toamnă» simplă... Două ipostaze ale sufletului definite emoțional.”

Anca IFRIM

Toamnă în doi

E toamnă pe aleile Cancicovului, iar banca e din nou rece. Îmi împreunez mâinile și resping hotărâtă răcoarea absenței tale. Nu ești aici, dar te simt. Demult am petrecut o toamnă în doi, iar de atunci și până azi ai rămas toamna sufletului meu.

Anul trecut, pe vremea acesta, muream de nerăbdare să te revăd, număram minutele pe ceasul primit de la tine. Amintește-ți-l, cel ce avea cureaua verde. Încă îl mai am. Cu toate acestea, totdeauna ajungeam mai târziu la întâlniri pentru că îmi aminteam, cu primele scări coborâte, că uitasem să încui ușa. Eram cu capul în nori. Iar tu, exemplul cel mai de seamă al punctualității, nu mi-ai reproșat niciodată nimic.

Era deja întuneric, dar casa mea era aproape de parc și nu-mi era teamă, pentru că te știam acolo. Făceam mereu același drum. Devenise o stereotipie, puteam adormi și visa calea exactă spre locul întâlnirii, pietrele, crăpăturile în asfalt sau forma copacilor pe lângă care treceam. De ce nu m-am plictisit niciodată? Pentru că fiecare drum pornea la fel: avându-te pe tine ca reper.

Te vedeam acolo, în fața băncii pe care o numeam „a noastră”, lângă felinarul căruia nici măcar acum nu i-au schimbat becul. Nu înțeleg de ce. Te vedeam acolo și îmi grăbeam pasul atunci, pe ultima sută de metri, deși știam că nu avea rost. O făceam involuntar. De obicei treceau șapte minute peste ora stabilită. Sunt sigură că știai, dar voiai să pară că nu-ți pasă. Și-ți reușea.

Mă opream pentru o clipă la câțiva centimeri de tine. Zâmbeai, știai că nu pot rezista mai mult și făceai să dispară mica distanță dintre noi. Mă îmbrățișai prelung. Puteam să zac așa o veșnicie, nimeni nu mă putea atinge, eram ocrotită. Eram iubită.

Măinile tale le întâlneau pe ale mele. Erau perechea perfectă. Îmi amintesc că te amuzau desenele pe care le aveam făcute în palmă. Erau făcute din plictiseală, cel mai probabil la școală. De ce nu îmi aminteam niciodată să le șterg? Cu timpul, te obișnuiseși cu ele. „Ce culori ai folosit astăzi pentru micile opere de artă?”, mă întrebai râzând.

Câteodată mă amuza felul cum mâinile mi se încurcau în părul tău negru. Nu am reușit niciodată să-l descurc. Renunțam prea ușor, ca să o iau de la capăt a doua zi. Iubeam mirosul părului tău, mirosul frunzelor de tei peste care toamna deja trecuse, miros amestecat cu aroma acrișoară de tutun. Încercam să-mi imprim aroma ta în palme, ca să fii cu mine mereu.

În timp ce te prefăceai atent la mărunțișurile pe care le spuneam, lucruri lipsite de importanță, printre degetele tale aluneca o țigară palidă. Ce obicei prost! Dar îl iubeam pentru că făcea parte din tine, chiar dacă nu te mândreai cu asta. Erai primul meu prieten fumător. La început nu eram obișnuită, după care nu mă puteam dezobișnui de acest miros.

Toate hainele mele purtau amprenta ta. La fel și pielea mea albă.

Apoi mâinile îmi alunecau pe chipul tău palid. M-am tot întrebat cum a putut Dumnezeu să te construiască perfect, piesă cu piesă, să împrumute de la toamnă cele mai frumoase culori și să le dea viață prin tine? Câtă răbdare să fi avut să amestece atâtea nuanțe și să dea viață verdelui perfect din ochii tăi?

Ochii noștri reprezentau prima noastră legătură. Prefața propriei noastre cărți. De acolo pornea totul.

În ochii tăi mă oglindeam în zilele de toamnă, mă vedeam mai frumoasă sau poate așa mă vedeai tu. Mă înecam în verdele acela, îmi absorbeai sufletul și întreaga simțire, îndoielile și tristețile mele zilnice. Alunecam în culoarea ochilor tăi, dar nu mă împotriveam. Era slăbiciunea mea, dar tu o priveai ca pe o calitate desăvârșită. Nu am regretat niciodată că de fiecare când îți întâlneam privirea mă pierdeam și mai tare după tine. Nici măcar o dată ...

Îmi sprijineam bărbia de umărul tău, iar tu îmi luai mâna într-
a ta. Fiecare atingere îmi transmitea un șoc electric în întreg
corpul.

- Ce iubești tu cel mai mult pe lumea asta? mă întrebai.

- Pe tine...

- Dar mai mult marea. Mai mult Vama Veche, îmi spuneai
râzând.

- Iubesc și Vama Veche. Tu ești marea mea. Ochii tăi verzi
sunt culoarea valurilor când se sparg de stânci.

- Dar mai mult iubești zborul cu avionul.

- Chipul tău este aeroportul zâmbetelor mele.

- Mai mult iubești concertul de vineri seara.

- Tu ești mahmureala mea de sâmbătă dimineața.

- Iubești la nebunie cadourile de Crăciun.

- Tu vei fi cadoul perfect.

- Cel mai tare iubești încrederea în cea mai bună prietenă.

- În tine am încrederea deplină.

- Cel mai tare iubești bungee-jumpingul.

- Tu ești adrenalina care-mi răvășește venele. Tu ești visul de
miercuri noapte. Tu ești cafeaua de dimineață. Ești piercingul pe
care vreau să mi-l pun în limbă (știu că-i o prostie). Ești doza de
Sprite, mâncarea din pauza mare, ești nota maximă la teză, ura
pentru blondele vopsite și inelul de argint de pe degetul mare al
mâinii stângi. Ești fixativul într-o zi proastă a părului. Balsamul
pentru buze într-o zi cu vânt. Frappe-ul din pub-ul preferat. Ești
perechea preferată de blugi pe care, că tot veni vorba, nu o mai
găsesc. Tu ești tot ce eu gândesc, ce simt și ce spun. Ești...

Rămâneam cu sunetele nearticulate pe buze, căci mă opreai,
lipindu-ți degetele mijlociu și arătător de buzele mele. Erai uimit
de răspuns, știai că aș mai fi continuat încă douăzeci de minute,
dar mă opreai într-un mod la care știai că nu voi găsi niciodată
ceva de comentat. Mă opreai cu cel mai dulce sărut în cea mai
rece zi de toamnă.

Dragostea noastră se unduia pe solfegiul vântului, după care o
vedeam alergând pe aleea parcului. Simțeam cum ne cheamă
culorile apusului, cum ne strigă toamna, simțeam cum ne topim
într-o singură culoare, cum devenim unul și același. Toamna

aceea a fost ultima toamnă a noastră, ultima oară când am fost două sufletele într-unul singur, două nervuri ale aceleiași frunze arămii de tei...

Toamnă

Era o vreme când mă întrebam cine sunt cu adevărat. E ciudat cum singurătatea te pune față în față cu cele mai ciudate întrebări. E și mai ciudat că niciodată nu le-am găsit răspunsul. Poate nu am meritat să cunosc adevărul, eram nedemnă de el, sau poate că, pur și simplu, îmi era interzis să știu.

Știi? Îți mărturisesc ca unui prieten. Mie nu mi-a plăcut niciodată toamna. În mintea mea cuvântul «toamnă» a căpătat alte conotații de-a lungul timpului. Totdeauna am asociat toamna schimbării. Întreg trupul și sufletul meu se împotrivesc schimbărilor. E interesant cum îți poți construi, fără măcar să observi, un întreg arsenal de arme împotriva schimbării. Eu nu am vrut să recunosc că mă apăram zi de zi de tot ce însemna străin pentru mine. Zi de zi puneam cărămizi zidului aceuia impenetrabil care mă înconjura pretutindeni unde mergeam. Mi-am dat seama recent cât de tare m-am izolat de lumea rotundă. Nu e un sentiment plăcut acesta, de a ști că greșești și totuși de a te complăce situației.

Auzeam vorbele celor din jur, iar fiecare cuvânt, fiecare sunet mă atingeau în treacăt, perforându-mi pielea cândva apărată. Să fi fost zidul meu de apărare care se clătina odată cu teoria mea de viață?

La urma urmei, ce știau ceilalți despre mine? Nimic. Sau știau totul (ceea ce ar fi fost destul de înspăimântător).

Am cedat. M-am aruncat în gol și am aterizat în noroi. Pueril. Dureros de adevărat. I-am cerut socoteală naturii. Am țipat după ea. N-a răspuns. Zeci de întrebări îmi încolțeau în minte.

„Să te cauț, toamnă? Unde te-ai ascuns, vară a copilăriei mele? Nu ți-ai luat la revedere de la cea pe care o mângâiai în fiecare seară cu sărutul razelor tale. M-ai păcălit. Ce minciună...

să-mi spui că nu mă vei părăsi niciodată. M-ai lăsat să înfrunt singură toamna.

Apusul ei mă neliniștește. În fiecare seară te caut în soarele ei înșelător. M-ai rugat să o înțeleg, să-i citesc apusul în șoaptă, dar eu nu văd în ochii ei decât o împrăștiere de stele întinse, oarbe.

Amurgul ei suflă cu buze roșii, îmi răvășește părul, mă învăluie într-o răceală pe care nici focul amintirii tale nu ar putea-o îndepărta. Aleargă ca umbra vieții mele inexistente pe cărările subconștientului meu, se ascunde în sinapsele gândirii mele. Simt durerea până în măduva oaselor.

Mă oglindesc în ochii ei sălbatici, dar nu mă recunosc. Iau ciobul de oglindă și-l izbesc de pământul mocirlos. Nu se sparge, se pierde în noroi și ia cu el imaginea chipului meu. Nimic nu se schimbă. Să fiu eu această arătare schimonosită, plictisită de un trai mincinos, cu hainele spintecate de cuvinte adevărate?

Refuz să cred că tăișul toamnei mi-a spintecat atât de adânc întreaga ființă. Trebuie să mai fie o umbră de speranță chiar și pentru mine. Te implor, îmbrățișează-mă, ființă sălbatică! Am nevoie să mă minți! Spune-mi că nu e nimic în neregulă cu mine. Am nevoie de atotputernicia brațelor tale înșelătoare, Toamnă!

Nici nu mi-ai răspuns. M-ai stropit cu un pumn de clipe moarte. Ia-le, nu le vreau lângă mine. Fiecare amintire a perfecțiunii mă lovește în inimă ca o săgeată.

Înțeleg, nu mai e speranță. Îndepărtează-te încet. M-am săturat să-mi resuscitez sufletul. Poate de data asta trebuie să-l las liber.

Nu vreau să cred că Tu, Toamnă, ești adevărata ucigașă a sufletului meu! Pleacă.”

Așa mi-am lăsat sufletul liber și am înțeles. Vocea pe care o auzeam nu era decât o iluzie ce venea nicidecum din exterior, ci din interiorul zidului meu. Era un mesaj de autodistrugere. M-am lăsat păcălită de acest mic truc și poate că acesta a fost cel mai înțelept lucru.

Am tras adânc în piept viața și am învățat să trăiesc cu ea. Am învățat să trăiesc fără zidul meu. Am împrumutat cheia sufletului mai multor prieteni. Așa m-am ales cu câțiva chiriași: pe de o parte eram Eu, alta, mereu aceeași. Pe de alta parte, erau

zâmbetele pe care am avut grija să le păstrez. Mă amuzau teribil, mai ales acelea sincere.

Până atunci nu știam cum e să-ți alerge adrenalina prin vene când îmbrățișezi fericirea. Mă simțeam ușurată când auzeam vorbindu-se de schimbarea mea.

Îi făceam pe ceilalți să zâmbească și asta era cel mai important, pentru că nu mai eram doar umbra unui zid invizibil. Învățasem să-mi conturez eu o umbră. Mă jucam cu diferite culori și dădeam noi forme realității.

Fiecare culoare îmi aparținea. Puteam să o arunc, să o izbesc, să o calc în picioare și apoi să o îmbrățișez pentru că nimic nu se schimba. Acest lucru îmi aducea aminte de frânturi din ceea ce eram odată. Era reconfortant să știu că mă acceptam așa cum sunt.

Îmi plăcea să mă joc cu mintea tuturor. Erau ușor de citit pentru mine. În schimb, eu devenisem cea „greu de citit”.

Mă atrăgeau limitele. Îmi impuneam reguli ca mai apoi să le pot încălca și să creez altele. Îmi plăceau mirosul apei și al focului, împreună, contopindu-se pe pielea mea.

Storceam șuvoaiile de apă din fiecare șuviță de păr și mă descotoroseam de ele ca de niște amintiri uzate. Ardeam scrisorile trecutului cu o flacără continuă, albastră, perfectă, pe care mai apoi o ascundeam sub gene.

Îmi plăcea să mă privesc în oglindă. Mereu. Înainte, oglinda îmi arăta ce voia ea să cred. Nu mă mai lăsam manipulată de simple cioburi de sticlă. De această dată, trebuiau să mă asculte. Zâmbeam și oglinda reflecta imaginea pe care o doream, care mă făcea pe mine fericită. Nu conta dacă era reflexia realității sau nu. Pur și simplu nu-mi păsa.

Aceasta eram adevărata „eu”? Nu. O știam prea bine. Acest scut de fericire era de fapt o altă metoda de apărare. Sub zâmbetul meu imposibil de descifrat, atât de cald pentru unii, de neînțeles pentru alții, se ascundea o frunză amară a toamnei. O frunză pentru care dansul plictisitor al vieții abia căpăta formă. Un suflet singur, sufocat de aglomeratia umană, plictisit de zâmbete mediocre, pentru care realitatea devenise singura realitate. Un suflet atât de ușor de strivit.

MĂDĂLINA ANDREEA CREȚU

„Textul reflectă lumea contemporană, cu problemele ei urgente: droguri, violență, dezumanizare, minciună, cruzime, dar viziunea lasă loc speranței, ca ultimă șansă de mântuire a omenirii.”

Ramona MOCANU

Vinovată fără vină

Era dimineată când „am revenit” pe Pământ. Impactul cu civilizația a fost dur. Progresul m-a lovit fără milă, lăsându-mă fără cuvinte. Stăteam în mijlocul străzii, contemplând tot ceea ce mă înconjura. Mă simțeam ca în Rai, deși nu aveam nicio idee cum ar putea fi acolo sau dacă exista măcar un astfel de loc. Simțeam că pot să zbor, că mă pot înălța până la Dumnezeu. Știam că sunt în stare de orice și, mai ales, că aveam voie să fac orice... da... nimeni nu îmi putea interzice nimic acum, pentru că, în sfârșit, eram LIBERĂ!

1.

Când am aflat de excursia pe care o câștigasem la o tombolă organizată de niște cunoștințe, am fost în extaz. Niciodată nu m-am identificat drept o persoană norocoasă, prin urmare, deși nu eram sigură că participasem măcar la un astfel de concurs, mă simțeam oarecum „datoare” să mă bucur de câștig. Provenind dintr-o familie nu tocmai înstărită, însă cu principii bine întipărite în minte, știam că nimic nu este gratis în ziua de azi. Banul e la putere, așa că cinstea e bună doar de aruncat la gunoi. Ce-i drept, până atunci nu avusesem ocazia să plec într-o călătorie de una singură. Mama m-a avertizat, însă. Îmi amintesc și acum vorbele ei, Dumnezeu să o ierte! Cred că prevăzuse ceea ce avea să mi se întâmple și, deși aproape că m-a implorat să nu accept „șansa” oferită, nu am vrut să o ascult. În fond, când aveam eu să mai văd

frumusețile Mexicului? Deja mă visam înotând în mare, bucurându-mă de căldura soarelui arzător și distrându-mă. Sinceră să fiu, mă așteptam la o mini-vacanță, care să mă ajute să mă desprind de monotonia vieții de zi cu zi. Fără muncă, fără să duc grija zilei de mâine... doar „eu și cu mine”, ocazia perfectă de a mă cunoaște mai bine și de a mă relaxa.

Am pornit, deci, la drum plină de speranță. Nici măcar nu „m-am deranjat” să mă gândesc la posibile scenarii în care totul ar fi mers anapoda. (Menționez faptul că una dintre superstițiile mele este ideea că dacă mă gândesc a priori la situația în care lucrurile ar putea să meargă cât mai rău, mă voi afla în siguranță. Îmi bazez teoria pe faptul că orice mi-ar debita imaginația, nu se va putea transpune niciodată în realitate.) Dacă aveam cumva dubii în ceea ce privea premiul meu proaspăt câștigat, acestea s-au spulberat odată cu vederea biletului de avion și a valizelor pline cu lucruri nou-nouțe. Oau! Urma să călătoresc pentru prima oară în viața mea cu avionul și nu oricum, ci chiar la clasa întâi! Și eu, care credeam că sunt o ghinionistă înnăscută. Singurele indicații primite au fost cele referitoare la sosirea la destinație: mi s-a spus că voi fi așteptată de o doamnă, Lena, presupusul meu ghid turistic, ce mă va conduce către paradis...

Zborul a fost plăcut și liniștit, însă nerăbdarea mea creștea cu fiecare secundă ce trecea. Încă nu reușeam să mă conving că ceea ce mi se întâmpla era real, dar, odată ajunsă la aeroport, m-am simțit ușurată să conștientizez că, într-adevăr, o doamnă drăguță mă aștepta cu o pancartă în mână, pe care era scris numele meu. Foarte amabilă, s-a oferit să mă ajute cu valizele imense, cărând una dintre ele către ultima verificare. Nici prin gând nu îmi trecea ceea ce tocmai avea să mi se întâmple. Mă întrebam oare, Lena știa? De fapt, sigur că știa! Dacă nu ar fi știut, de ce nu a ales cealaltă valiză, care era „curată”? Ne-am îndreptat împreună către punctul de verificare, iar eu, mai euforică decât oricând, aproape

că simțeam că plutesc de bucurie. După ce valiza pe care eu o cărasem mi-a fost înmănată, eram gata de plecare. Tocmai când Lena era pe punctul de a mă urma, aparatul cu care polițistul verifica valizele a început să țiuie. Era un sunet infernal, anticipând parcă momentele de groază prin care aveam să trec. Nu știam cum să reacționez, de fapt, nu știam dacă trebuia să mă manifest într-un anumit mod. Din cauza sunetului asurzitor, simțeam că nu mai eram în stare să gândesc. În clipele ce au urmat, polițiști, jandarmi cu arme în mână au apărut din toate direcțiile, întrepându-se către noi. Întrebată a cui era valiza, Lena a indicat spre mine. Auzindu-mi numele, instinctul meu a fost să fug, să încerc să scap cumva din acea încurcătură, însă, înainte să apuc să înțeleg cu adevărat ceea ce se petrecea în jurul meu, m-am trezit cu catușe la mâini, escortată fiind către una dintre camerele speciale din aeroport. În zadar încercam eu să identific motivul care îi determinase pe acești oameni să mă trateze așa. Eram doar o simplă turistă, nu-i așa? Nu aveau niciun drept să se comporte cu mine ca și cum aș fi fost vreo infractoare periculoasă. Eram nevinovată... da... nevinovată!

Camera în care fusesem condusă era foarte mică și întunecată. Mă simțeam exact ca într-o cușcă, singura diferență fiind faptul că fusesem obligată de „escortele mele” să mă așez. Doamne, oare acei bărbați nu fuseseră învățați cum să se comporte cu o femeie? Eram înconjurată de indivizi gigantici, cu arme atârdate în jurul gâtului. Mă simțeam confuză. Exact atunci când îmi făcusem destul curaj să-i întreb pe ofițeri ce urma să mi se întâmple, un bărbat impunător, ce părea a fi comandantul trupelor speciale (am uitat să menționez și prezența acestora la datorie) și-a făcut apariția. Dintr-o singură mișcare fulgerătoare a trântit pe masă unul dintre geamantanele mele, mai exact cel care fusese cărat de Lena. Țipând și răstindu-se la mine în spaniolă, a început să scoată tot felul de haine din geamantan. La început nu înțelegeam

ce anume era în neregulă, însă, atunci când a ajuns la fundul valizei, o stare de panică m-a cuprins. De unde era să știu eu că valiza avea și un compartiment secret? Începeam să mă simt exact ca un actorăș din filmele polițiste ieftine, în care cine știe ce traficant de droguri e prins asupra faptului. Jalnic! Spre surprinderea mea (cuvintele folosite sunt prea blânde pentru a descrie reacția mea), compartimentul ascuns era plin cu tot felul de obiecte negre, ciudate. Oricât de mult aș fi încercat, nu reușeam să îmi dau seama ce anume îmi pusese răenorocității ăia în valiză. Droguri nu erau cu siguranță (deși acum îmi dau seama că mai bine mi-ar fi pus prafuri decât altceva). Într-o engleză bâlbăită am izbutit să întreb ce erau. Drept răspuns, am fost pusă să aștept. În mai puțin de două minute, obiectele negre din valiza mea, asamblate de mâinile comandantului, s-au transformat în două arme uriașe, identice cu cele folosite de faimosul Rambo în filmul ce îi poartă numele. Dar... cum era posibil? Prima mea reacție a fost să încerc să mă ciupesc, în speranța că, astfel, mă voi trezi din acel coșmar și că voi fi din nou „vechea eu”. Uitasem însă că fusesem încătușată, deci era real! Totul începea să se lege acum. Mama avusese dreptate. Fusesem trasă pe sfoară și acum... mă simțeam ca o idioată. Comandantul a continuat să răcnească arătând cu degetul spre celelalte piese negre rămase în valiză. Cum? Erau mai multe? Am știut atunci că ceva rău mi se va întâmpla... ceva foarte rău.

2.

Fără să mi se dea vreo explicație, am fost băgată într-o dubiță întunecoasă, ce îmi dădea impresia că mă aflu în într-un canal urât mirositor, și transportată la o închisoare din Mexic. Purta un nume ironic „Después de la escritura y la recompensa!”, însemnând „După faptă, și răsplată”. Încă din clipa în care am intrat pe poarta închisorii mi-am putut da seama că acolo era iadul pe pământ. Probabil că în acel loc jalnic fuseseră închiși toți infractorii, toți criminalii și traficanții de droguri cei mai

periculoși din întregul Mexic. Nici până în prezent nu am descoperit de ce am fost eu dusă, mai întâi, într-un astfel de loc. De fapt, la momentul respectiv mi se încălcase ră niște drepturi, însă nu era nimeni lângă mine să îmi spună cum ar trebui să acționez. Eram un turist străin, într-o țară străină...

Traversând curtea închisorii, pot spune că m-am simțit ca un „VIP”. Toți bărbații, toate animalele, mai bine zis, mă priveau cu ochi pofțicioși, dorind parcă să servească la masa de prânz o bucată din mine. Mă simțeam ca o ciudată, întrebându-mă dacă nu cumva era ceva în neregulă cu mine. Vroiau parcă să mă muște, să mă posede și chiar să mă ucidă în chinuri groaznice. Mă temeam, pentru că știam că ei mă urau. Mă urau de moarte. De ce? E simplu! Eu eram cea care le putea da lor exact ceea ce le lipsea cel mai mult. Eu eram în centrul atenției. Eu eram cea care avea să stârnească nenumărate conflicte între ei. În jurul meu gravita totul. Câtă ironie! Să beneficiezi de atât de multă putere de influență și să nu știi cum să o manevrezi în favoarea ta...

Ajunsă în celulă, m-am simțit ușurată. Ciudat sentiment, având în vedere locul în care mă aflam! După ce polițistul mi-a eliberat mâinile, nu am știut ce să fac sau cum să mă comport, așa că am început să plâng. Abia atunci am realizat episodul prin care tocmai trecusem. În mai puțin de un minut, toată „aventura” mi s-a derulat, la viteză maximă, prin fața ochilor. Doar cu o oră în urmă fusesem cea mai fericită femeie din lume, iar acum... acum eram pe punctul de a deveni hrana unor bestii. Îmi era frică! Groază chiar! Începusem deja să mă gândesc că poate voi sfârși aici, ucisă cine știe cum. Începusem să îmi imaginez propria-mi înmormântare, imagine ce mă calma. Mai mult ca niciodată, în acel moment, îmi doream să fi murit... Da, m-am gândit la sinucidere! Și asta, din primele clipe. Nu înțelegeam ce rost mai avea viața mea fără familie, fără cei dragi și, cel mai mult, uram că nu știam ce se va întâmpla cu mine. Nu eram sigură de absolut nimic. Trăiam în continuă tensiune. Totuși, privind către ușă, m-am oprit din plâns. În mod ironic, mă simțeam în siguranță în celulă, datorită lacătului imens ce îmi bloca ieșirea. Deși acel obiect mă priva de propria-mi libertate, mă simțeam protejată de toate animalele sălbatice văzute în curtea închisorii. Simțeam că

poate, totuși, aveam un loc al meu, unde mă puteam manifesta în voie. Uitându-mă afară prin gaura din perete, ce vroia a ține loc de fereastră, mi-am dat seama că probabil plângeam de câteva ore bune. Afară era deja noapte, iar cerul părea mai întunecat ca nicicând. Conștientă de starea de epuizare în care mă aflam, am decis să mă întind puțin, însă abia atunci am observat că celula mea nu numai că arăta îngrozitor, ci nu avea nici pat. Pentru un moment, m-am imaginat ca fiind într-o prăpastie fără sfârșit, căzând în gol. Măcar de ar fi fost așa! Însă realitatea era mult mai dură. M-am întins pe podeaua lipicioasă și udă, ce mirosea a urină, și am încercat să adorm. Mărturisesc cu mâna pe inimă că prima noapte în închisoare a fost îngrozitoare. Simțeam că înnebunesc. De fiecare dată când în sfârșit reușeam să ațipesc, imaginația îmi juca feste. Deliram oare? Visam tot felul de lucruri oribile, mă vedeam înconjurată de oameni care vroiau să măucidă, simțeam cum mă aruncam în gol de pe o stâncă, plonjând cu viteză în mare, mă imaginam la circ, gata să fiu sfâșiată de un leu. În toate coșmarurile mele mă loveam de aceeași inscripție: „Después de la escritura y la recompensa!”. Știam că eram nevinovată, însă parcă mintea mea încerca să mă facă să cred altceva. Să mă simt vinovată... parcă acesta era scopul coșmarurilor mele. Ei bine, vinovată mă simțeam, însă nu pentru cele întâmplate. Mă învinuiam pentru faptul ca nu am ascultat-o pe mama, pentru iresponsabilitatea mea și pentru naivitatea care mă aduseseră în acea stare. Nemaisuportând coșmarurile, care începuseră să devină din ce în ce mai violente, am decis să nu mai dorm. Ajunsesse să îmi fie frică și să ațipesc. Mă temeam că mintea mă va determina să acționez greșit. Îmi era frică de răutățile pe care le-aș fi putut vedea și care, probabil, s-ar fi adevărit. Teama transformată în groază pusese stăpânire asupra mea, iar întunericul nopții îmi părea, atunci, singurul meu prieten. Era bine în întuneric, pentru că nimeni nu mă putea vedea! Nici eu nu-mi puteam da seama de existența mea în unele momente. Cred că înnebuneam...

3.

Dimineață! Deși stătusem trează toată noaptea, primele raze de soare m-au deșteptat din cugetare. Mă adâncisem într-o stare ciudată de reflectare, în care mintea continua să lucreze, țesând diverse planuri de evadare (imposibile, normal), iar corpul era cuprins de o amorțeală profundă. Lumina ce pătrundea, prin gaură, în celula întunecată m-a readus la realitate. Acum, celula îmi părea și mai îngrozitoare. Înainte să îmi dau seama cât de norocoasă fusesem pentru că nu găsisem patul noaptea trecută, am simțit cum stomacul „se revoltă” și am vomitat. După acest episod demn de milă, am aruncat o privire asupra plăcii de ciment ce se vroia a fi un pat. Peste tot, atât pe „pat”, cât și în jurul lui, erau șobolani morți, plini de viermi. Imaginea ce mi se contura în fața ochilor părea desprinsă din filmele de groază și, ulterior, devenită realitate. Probabil că acea celulă în care mă aflam nu mai fusese „locuită” de ani buni sau, mă întreb acum, poate că așa arătau toate încăperile de acolo. Cred că dacă ofițerul nu ar fi sosit la ușa celulei pentru a mă anunța că aveam un vizitator, ar mai fi urmat încă o repriză de vomă.

Da, incredibil, dar adevărat! Aveam un vizitator. Deși pentru mulți ar fi fost mai mult decât evident, eu nu îmi puteam da seama cine mă vizita pe mine AICI? În fond, încă nu fusese nimeni anunțat de arestarea mea sau asta credeam eu... Fără să mai zăbovesc, am urmat calea indicată de ofițer și am ajuns în sala de așteptare. La scurt timp după aceasta, un bărbat înalt și impunător a intrat, ținând în mână o servieta neagră și mi s-a adresat în engleză. Atunci am înțeles că poate, totuși, încă mai sunt șanse să fiu eliberată. Deși trecuseră doar 24 de ore de când mă aflam în arest, mi se părea ca stăteam închisă acolo de cel puțin doi sau chiar trei ani. Fără să aștept măcar să se așeze pe scaunul din fața mea, am început să-i vorbesc:

- Aaați venit să mă scoateți de aici, nu-i așa? Voi fi liberă! Totul s-a rezolvat!

Acel simplu necunoscut îmi înspira încredere. Deja începusem să mă gândesc la o modalitate de a-i cere iertare mamei pentru greșeala făcută.

- Stați puțin, domnișoară Lewis! Lucrurile nu sunt chiar atât de simple precum credeți dumneavoastră, începu el. Eu am fost trimis din partea Ambasadei Marii Britanii din Mexic și am venit aici doar să vă comunic câteva schimbări. Mă tem că... încă... nu veți putea merge înapoi acasă.

Este uimitor cum, doar într-un minut afurisit, îmi pieriseră toate speranțele.

- Poftim? Îmi amintesc că acesta a fost singurul cuvânt pe care l-am putut pronunța. În minutele ce au urmat, mintea îmi tot zbură în altă parte. Am încercat pe cât cu puțință să îl ascult în continuare pe acel bărbat, însă singurul lucru care mi-a rămas întipărit în minte a fost faptul că în ziua următoare aveam să fiu mutată la o închisoare de femei. Până la sfârșitul săptămânii, aveam să fiu judecată. Din câte îmi amintesc, cred că, în restul timpului, încerca să îmi spună să am grijă de mine și să nu mă tem. Da, de parcă niște cuvinte amărâte ale unui boșorog chelios spulberator de speranțe m-ar fi putut ajuta în situația în care mă aflam atunci.

Vizita a fost scurtă, în comparație cu noaptea petrecută în singurătate. Deși „bătrânul” nu îmi făcuse o impresie prea bună, mă simțeam bine auzind pe cineva vorbind în limba mea. Mă simțeam oarecum protejată, deși atunci chiar nu era momentul potrivit. Ofițerul sună din clopoțel, anunțând sfârșitul timpului alocat vizitelor. M-a escortat până în celulă și, pe drum, m-am întâlnit din nou cu ceilalți deținuți. În speranța că pofta din privirile lor s-a mai diminuat, am îndrăznit să îi privesc în ochi, însă tot ceea ce am văzut n-a făcut altceva decât să mă înspăimânte și mai mult. Păreau mai dornici să guste o bucățică din mine. Erau de-a dreptul însetați după sufletul meu, adevărați colecționari de oameni. Teama acumulată mă face să tremur și acum. Îmi amintesc cum îmi simțeam corpul atât de greu, iar starea de panică în care mă aflam mă făcea să cred că abia puteam să mă mișc. Era îngrozitor! Frica era copleșitoare... Observând probabil stările prin care treceam, ofițerul s-a oferit să mă scoată puțin la aer, în curtea închisorii. Deși mă gândisem pentru un moment că în curte urma să dau ochii cu un pericol și mai mare, am realizat repede că mă înșelasem. Ofițerul a fost destul de

amabil să îmi explice că, în ziua respectivă, toți bărbații fuseseră trimiși să muncească pe un șantier din apropierea închisorii și că se întorceau abia seara, târziu. După ce mi-a oferit ceva de mâncare, mi-a spus că, deși asta ar însemna să încalce regulamentul, mă putea lăsa să îmi petrec toată după-amiaza în curte. Eram atât de șocată că după atât de multă răutate cineva se purta frumos cu mine, încât tot ce am putut face a fost să îl întreb cum îl cheamă și să îi mulțumesc. Îl chema José și, deși nu vorbea prea bine engleză, îl puteam înțelege. O rază de speranță încolțea atunci în sufletul meu... cât de naivă puteam fi...

José a venit să mă escorteze în celulă. Eram nerăbdătoare să trecă timpul, dorind să scap cât mai repede de acolo. Speram, da, din nou speram, că ziua de mâine îmi va aduce o schimbare. Noroc cu José. Mă simțeam în siguranță alături de el. În acea clipă îl consideram un sfânt, un trimis al lui Dumnezeu, care să mă ajute și să îmi dea speranță... Asta, până în momentul în care am ajuns în celulă. Nu am crezut că o ființă umană ar putea fi atât de crudă cu cineva. Fără să îmi spună vreo vorbă, mi-a legat din nou mâinile cu cătușele și... episodul care a urmat este de nedescris. Am trăit clipe infernale. Ca o bestie, s-a năpustit asupra mea și, fără să îi pese măcar că și eu am un suflet, că îi eram soră în fața lui Dumnezeu, m-a violat. Cu sete și dorință arzătoare, mi-a sfâșiat hainele de pe mine și, parcă posedat de diavol, a început să mă lovească cu cruzime. Nu-l interesau țipetele mele, care păreau să îl satisfacă, să îi alimenteze pofta nebună. Mă dorea, râvnea la mine, vroia să mă aibă numai pentru el. Egoismul său și nevoia de a mă face să îi fiu supusă mă copleșeau. Credeam că n-am să mai văd vreodată lumina zilei. Credeam că am să mor atunci, pe loc. Mai bine zis, asta era ceea ce îmi doream. Îmi doream să dispar atunci, să mor, să părăsesc acel corp „profanat” și să îmi păstrez sufletul curat. Vroiam să îlucid! Îmi era atât de scârbă de el și de fapta lui, încât îmi era rușine de propria-mi persoană și de faptul că îl crezusem un sfânt în urmă cu doar câteva minute. Îmi era frică, gândindu-mă că nu voi mai avea niciodată curajul să mă privesc în ochi. Mă simțeam murdară, invadată și... vlăguită. Abia dacă mai puteam să respir când în sfârșit mi-a dat drumul. M-am prăbușit la pământ, lovindu-mă

puternic la cap. Singurele lucruri pe care mi le mai amintesc sunt coșmarurile ce au urmat. Îl visam întruna. Îl vedeam ca pe un înger, mai întâi, cu aripi albe, coborând din ceruri spre mine pentru ca, apoi, să își smulgă aripile, transformându-se într-un demon. Chipul său mă urmărea pretutindeni și mă simțeam goală pe dinăuntru și pe dinafară... Ura era cea care mă mai ținea în viață. Îl uram prea mult pentru ceea ce îmi făcuse pentru a părăsi lumea astfel. Nu aveam să mor din cauza lui! Nu!

4.

Am zăcut în spital, în comă, timp de trei săptămâni. Lovitura la cap îmi cauzase câteva probleme serioase. Imediat ce mi-am revenit complet, am fost transferată la închisoarea pentru femei. În perioada în care fusesem internată în spital mi se decisese soarta. Fusesem judecată și condamnată la 10 ani de închisoare în Mexic pentru transport ilegal de arme. Am fost devastată. Deși mă gândisem că exista posibilitatea să îmi pierd libertatea, trăiam cu speranța că mă voi întoarce acasă. Îmi lipseau prea mult cei dragi...

M-am adaptat treptat la viața din închisoare. Deși eram foarte diferită de celelalte deținute, măcar aveam certitudinea că nimeni nu îmi va mai face vreun rău. Anii petrecuți aici au fost o plăcere pe lângă cele două zile de chin din „Después de la escritura y la recompensa”. Totuși, nu m-am putut apropia de niciuna dintre femeile de aici. Eram prea izolată, prea neîncrezătoare și suspicioasă. Am reușit să uit incidentul cu José, până și scârba dispărând după o perioadă de timp. Frica... frica însă m-a schimbat...

Timpul mi-l petreceam gândindu-mă cum să îmi dovedesc nevinovăția. Eram intrigată de faptul că, după cele suferite în închisoarea pentru bărbați, tot eu eram cea obligată să ispășescă o pedeapsă de zece ani, în timp ce adevărații vinovați erau în libertate. Simțeam că era responsabilitatea mea să fac ceva pentru a dovedi tuturor, prin nevinovăția mea, cât de meschini și răi pot fi oamenii. Speram că, dacă îmi voi demonstra nevinovăția, voi reuși să trag un semnal de alarmă asupra societății de atunci. Avea dreptate mama. Bani sunt totul, iar în lipsa lor eu nu aveam

cum să scap din universul concentraționar din care fusesem obligată să fac parte...

Cât am stat în închisoare, nu mi-a fost permis să iau contactul cu nimeni. Abia am reușit să mențin legătura cu părinții mei, care m-au încurajat de fiecare dată, evitând să îmi spună greutățile prin care treceau sau problemele pe care le aveau. Cel mai greu mi-a fost atunci când am aflat de moartea mamei. Sentimentul sfâșietor de vină a revenit odată cu vestea tragică. Mama era totul pentru mine. În afara faptului că mă consideram vinovată pentru moartea ei, îmi era rușine față de ea. Ultima oară când o văzusem îmi spusese să nu plec, să nu o părăsesc. Îmi amintesc și acum nopțile în care plângeam până la epuizare și mă gândeam cum să ies din închisoare mai repede. Singura dorință a mea era aceea de a vizita mormântul mamei. Am început să număr zilele rămase, scrijelind liniuțe cu ajutorul unui cui vechi pe pietrele celulei. Începusem să cred că viața mea nu mai avea niciun rost... de ce oare Dumnezeu mă lăsase pe mine în viață și o luase pe mama? De ce oare a trebuit să plătească cu viața o ființă nevinovată pentru greșelile unei inconștiente ca mine? Prea multe întrebări fără răspuns îmi bântuiau conștiința și nu îmi dădeau pace. Învățasem să dorm „iepurește”. În timp ce creierul meu lucra neîncetat, corpul meu râvnea la odihnă. Viața mea se schimbase complet. Nu mai aveam niciun scop, niciun ideal care să mă facă să lupt.

După doi ani de încercări desperade de a mă elibera, am renunțat. Mi-am dat seama că nu pot face nimic pentru a-mi schimba soarta. Am trecut la faza de acceptare, de resemnare și am decis să aștept. Mă izolaseam, refuzasem să mai vorbesc. Singura persoană care m-a ajutat a fost mama. Sunt sigură că ea a vegheat tot timpul deasupra mea și că m-a întărit. O visam în fiecare noapte și vorbeam cu ea. Vina a început să dispară cu timpul, însa ura... ura a crescut. Am început să mă gândesc la toți cei care mi-au făcut rău de-a lungul vieții mele și, astfel, am devenit mai puternică. Ura și dorința de răzbunare au fost cele două elemente care m-au ajutat să îndur și să supraviețuiesc. Durerea era prea mare... nici moartea nu ar fi putut să o înlăture. Am realizat, astfel, că viața unui om e prea scurtă și mult prea prețioasă pentru a o irosi. Fiecare secundă trebuie prețuită...

fiecare secundă contează. Ura m-a ajutat mult, însă m-a și distrus. Orice urmă de iubire, de pace, orice zâmbet din sufletul meu a dispărut.

În cei cinci ani petrecuți acolo nu am văzut nici măcar un chip cunoscut. Nu mi s-a permis să iau legătura cu nimeni și nu am avut voie să primesc vizite. Când ajunseseam la patru ani și șase luni de sentință ispășită, am avut surpriza să dau peste o persoană cunoscută. Destinul a făcut ca eu și Lena, cea care m-a așteptat atunci la aeroport, să ne întâlnim din nou. Ea era nou-venită, transferată de la o altă închisoare din Mexic și arăta exact așa cum mi-o aminteam. Abia atunci când am văzut-o mi-am dat seama că pe ea nu o uram. Nu o uram, pentru că încă nu știam dacă a avut vreo vină sau nu, în cele întâmplate. Nu o uram, pentru că ajunsese și ea în închisoare. A fost foarte speriată să mă revadă. Se temea de mine, o puteam simți. Îi era probabil frică de răzbunare... deși, în final, ea s-a dovedit a fi o victimă, ca și mine. Cred că Dumnezeu s-a gândit și la sufletul meu de a trimis-o pe Lena în aceeași închisoare ca și mine. S-a gândit că aveam nevoie să știu adevărul, singurul antidot care m-ar fi putut determina să îmi înving dorința de răzbunare, setea de revoltă. Am aflat, astfel, cele întâmplate. După cum am intuit, Lena nu fusese altceva decât o marionetă în mâinile traficantilor. Eu, eu „am interpretat” rolul oiței naive. Se pare că oricine ar fi câștigat acea afurisită de tombolă ar fi trebuit să care respectiva „încărcătură” în Mexic. Dacă totul ar fi decurs bine, eu nici măcar nu aș fi știut de transportul ilegal, ci m-aș fi relaxat fericită la soare, după care m-aș fi întors înapoi acasă, la viața mea liniștită alături de familie. Însă, ghinionul, care m-a urmărit toată viața, a făcut ca eu să fiu prinsă. Lena, alături de mine, fusese implicată fără să vrea. Se angajase pentru slujba de ghid turistic, fiind instruită să mă ajute la cărutul valizelor. Prin urmare, alegerea valizei cu pricina a fost ceva spontan, o pură coincidență. Însă întrebarea era cum aveau să pună mâna traficantii din Mexic pe armele din valiza mea, dacă Lena nu era implicată? Simplu! Se pare că plănuiau să se furișeze în camera din hotelul în care aș fi fost cazată, în timp ce eu eram plecată – un plan lipsit de ingeniozitate, după părerea mea. Dar lucrurile nu au mers atât de bine pe cât se așteptau ei. Eu am ajuns

la închisoare, fără să atrag vreun pic de atenție asupra lor, iar Lena... pe ea au învinuit-o de tot complotul, amenințând-o că, dacă va spune vreodată adevărul, o vor omorî. Îmi era milă de ea. Pentru prima oară de când mă aflam în închisoare începeam să simt ceva pentru o persoană. Mă temeam pentru ea și mă gândeam cum să o ajut pentru a face față cu bine situației în care ne aflam amândouă. Eu eram, până la urmă, mai „experimentată” decât ea în domeniul acesta. Odată cu sosirea ei, nu numai că viața mea a luat o cu totul altă întorsătură, de vreme ce nu mai eram singură, și un sâmbure de speranță a încolțit din nou în sufletul meu. Am găsit în ea o prietenă de nădejde și, împreună, am învățat să ne purtăm de grijă una alteia. Mă simțeam mai bine alături de ea și eram oarecum fericită.

Ea era cea care îmi putea reda libertatea înainte de a-mi ispăși pedeapsa. Mi-am dat repede seama că, dacă ea ar fi depus mărturie în favoarea mea, eu aș fi putut să îmi recapăt viața, să îmi împlinesc destinul și să îmi „vizitez” mama. Deși mi-a luat aproape trei luni să ajung la respectiva concluzie și în jur de două săptămâni să mă conving să vorbesc cu Lena, efortul a meritat. Lena a acceptat să mă ajute, nu doar pentru că ajunsese să ne cunoaștem destul de bine, ci și pentru că se simțea vinovată față de mine. Îi era rușine de fapta ei, deși era nevinovată. Îi părea rău că nu avusese destul curaj să declare adevărul de la început. Se temuse pentru viața ei. Teama, un sentiment atât de familiar mie. O înțeleg, chiar o înțeleg. Deși, dacă aș fi fost în locul ei, probabil că aș fi ales moartea. Închisoarea a fost o „perioadă de hibernare” a sufletului meu și probabil că dacă Lena nu ar fi declarat adevărul, eu aș fi fost moartă până la finalul celor zece ani de sentință.

Ironia sorții a făcut să fiu eliberată exact în ziua în care se împlineau cinci ani de când mă aflam în acea închisoare. Tot ceea ce am putut să îi spun Lenei a fost un sincer mulțumesc. I-am promis că o voi ajuta să iasă din închisoare, pentru că, deși oamenii legii au hotărât că sunt nevinovată și m-au eliberat, pe Lena au reținut-o în continuare. Din cele auzite de ea, se pare că o credeau implicată și, pentru a verifica plauzibilitatea declarației ei, au început să îi caute pe traficanți. Am „abandonat-o” în

închisoare, sperând să o pot ajuta cu adevărat. Recunoștința pe care o simțeam trebuia să se manifeste într-un anumit fel. Trebuia să fac ceva pentru a o ajuta. Îi datoram deja prea multe...

5.

După ce am părăsit închisoarea, am fost transportată tot cu o dubiță întunecată și urât mirositoare direct la aeroport. Am luat primul avion către Londra și, după câteva ore zbuciumante, am aterizat. Era dimineață când „am revenit” pe Pământ. Impactul cu civilizația a fost dur. Progresul m-a lovit fără milă, lăsându-mă fără cuvinte. Stăteam în mijlocul străzii, contemplând tot ceea ce mă înconjura. Mă simțeam ca în Rai, deși nu aveam nicio idee cum ar putea fi acolo sau dacă exista măcar un astfel de loc. Simțeam că pot să zbor, că mă pot înălța până la Dumnezeu. Știam că sunt în stare de orice și, mai ales, că aveam voie să fac orice... da... nimeni nu îmi putea interzice nimic acum, pentru că, în sfârșit, eram LIBERĂ!

Mi-am petrecut ceva timp plimbându-mă prin parcuri, privind soarele, admirând natura. Londra din prezent era atât de diferită față de cea pe care o cunoșteam eu... Deși lipsisem numai cinci ani, care pentru mine păreau o veșnicie, totul se schimbase. Parcurile arătau mai pline de viață, florile erau mai parfumate, iarba mai verde, orașul mai zgomotos, străzile mai aglomerate... totul era altfel. Sau poate faptul că eu stătusem atât de mult timp izolată de realitate mă făcea să văd lumea prin alți ochi, apreciind fiecare clipă de libertate. Orice detaliu, orice sunet, orice mișcare îmi atrăgeau atenția. Încă mă temeam. Mă temeam să fiu trezită din acest vis și să fiu obligată să retrăiesc coșmarul din care tocmai scăpasem...

Trecând pe lângă o florărie, mi-am amintit de cineva. Am cumpărat florile ei preferate, lalele galbene, și m-am îndreptat către „noua ei casă”. Plângeam când am intrat pe poarta cimitirului și plâng și acum. Îmi e tare dor de ea... Exact când mă

pregăteam să mă îndrept către mormântul ei, mi-am dat seama că nu știam unde se afla. Din nou am simțit că cedez din cauza durerii. Deodată, o mână blândă îmi mângâie creștetul capului și atunci m-am trezit la realitate. Era preotul. Venise la slujbă. Nici măcar nu realizasem că era duminică. S-a apropiat cu blândețe de mine și mi-a șoptit ceva la ureche.

- Carla... Lewis, am răspuns temătoare.

În acel moment mi-am dat seama de ce Dumnezeu îl trimisese în calea mea. El era cel ce mă putea ajuta să scap de povara vieții din închisoare. El era cel care mă putea conduce la mormântul mamei. El era cel care îmi putea da sfaturi... El era cel de care aveam nevoie.

-Părinte, aș vrea să mă spovedesc, i-am spus. Eram convinsă că făceam ceea ce Dumnezeu ar fi vrut.

-Desigur, copila mea. Să mergem în biserică!

6.

Ușurată, liberă cu adevărat și optimistă: așa m-am simțit după ce am „vorbit” cu Dumnezeu. Mărturisindu-mi păcatele, slăbiciunile și temerile, am înțeles că nu trebuie să mă mai simt vinovată pentru moartea mamei... La invitația preotului, am acceptat să rămân la slujbă și am vorbit cu Dumnezeu. I-am simțit atingerea, i-am auzit glasul și, da... am văzut-o pe mama. M-am simțit exact ca înainte, m-am simțit ca „vechea eu”. După încheierea slujbei, am mers la mormântul mamei, însoțită de preot: „Lilian Lewis –mamă devotată, iubitoare și soție credincioasă”. Cuvintele inscripționate pe piatra funerară m-au făcut să plâng din nou. Îmi lipsea mult. Vroiam să îi povestesc toate prin câte trecusem și să îmi găsesc alinarea în vorbele ei spuse cu blândețe. Vroiam să îmi cer iertare pentru că am fost neascultătoare, însă era prea târziu. Mult prea târziu. Deși o știam aproape, vroiam să o mai pot îmbrățișa măcar pentru o singură dată și să îi spun cât de mult o iubesc.

Am plecat apoi acasă. Tata a fost cel mai bucuros să mă revadă. Nu fusese anunțat de venirea mea, așa că l-am luat prin surprindere. Măcar aici totul era neschimbat. Singura care lipsea era mama. Am petrecut ore în șir discutând și împărtășindu-ne

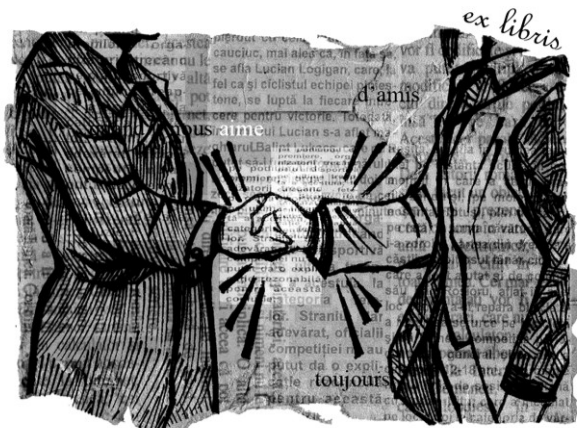
amintiri. Săracul tata... cât de mult suferise în tot acest timp. Aș fi vrut să îi fi fost alături când mama a plecat. Aș fi vrut să îi fi alinat durerea, să îi fi spus că totul va fi bine atunci când avea nevoie de încurajare. Aș fi vrut să fiu acolo... M-am bucurat nespus atunci când mi-a oferit sprijinul său. Mi-a spus că indiferent de ceea ce mi se va întâmpla, eu mereu voi rămâne copila lui. M-a făcut să mă simt din nou iubită, să simt căldura unei familii stabile. Cât despre biata mama... fusese sfâșiată când a auzit ce mi se întâmplase. Tata nu a vrut să îmi spună, însă eu cred că ea s-a îmbolnăvit din cauza supărării pricinuite de „unica ei fiică”. Vina m-a copleșit din nou. Istovită, am hotărât că era timpul să mă culc. Aveam, în sfârșit, un pat adevărat în care să mă întind în voie. Eram acasă. A fost ultima noapte în care am mai visat-o pe mama, însă nu regret. Dumnezeu mi-a demonstrat încă o dată că nu m-a uitat. Mama mi-a apărut în vis, spunându-mi să nu mă simt vinovată pentru moartea ei. Mi-a spus că mă iubește și că mereu mă va veghea din ceruri. M-a făcut să mă simt protejată, iubită și din nou ușurată. Ea mi-a redat speranța și m-a ajutat să trăiesc din nou. M-a readus la viață. Îți mulțumesc, mamă! Îți mulțumesc!

7.

După toate cele petrecute acasă, nu... nu am uitat-o pe Lena. Din contra, amintirea mamei mi-a redat încrederea în mine și puterea de a lupta. Am început chiar a doua zi lupta pentru eliberarea ei. Nu mi-a păsat de mine, ci simțeam doar nevoia să îi mulțumesc celei care mi-a redat libertatea. Am fost foarte bucuroasă să aflu că, la trei luni după eliberarea mea, traficanții de arme au fost prinși de poliție. M-au chemat ca martor principal la proces și bineînțeles că am susținut-o pe Lena. Ea devenise, pentru mine, o a doua mamă. Trebuia să o păstrez lângă mine. Audierile continuă și verdictul final va fi dat peste două săptămâni și trei zile. Da, mai sunt doar șaptesprezece zile până când Lena va fi liberă. Mă bucur că am putut să fac ceva pentru ea și să o răsplătesc. Tata îmi tot spune să nu fiu atât de sigură că Lena va fi eliberată, însă eu simt că așa va fi. Am o presimțire.

Știu că mama e cea care îmi spune toate acestea și, datorită ei, sunt convinsă că Lena va fi bine.

Alte planuri de viitor nu am. Am hotărât să las trecutul în

DELIA IȘIDORA FLORICA

concursul national de creatie "vasile alecsandri"

urmă. Refuz să mă mai gândesc măcar la José. Refuz să gândesc că am fost vreodată în închisoare. Încerc, pe cât posibil, să folosesc o parte din timpul meu pentru a mă reintegra în societate. Am pierdut mult și progresul mă copleșește. Viața trebuie să meargă înainte, indiferent de încercările prin care am trecut. Deși am fost acuzată, condamnată și reținută fără nicio vină, viața mea poate reveni la normal încetul cu încetul. Cu pași mărunți și cu ajutorul celor dragi mie, voi redeveni „vechea eu” și mă voi bucura de fiecare clipă trăită. Aștept clipa morții. O aștept, dar nu din cauza sentimentului de vinovăție. Îmi e dor de mama și mereu îmi va fi. Știu că mă așteaptă acolo, undeva, lângă Dumnezeu și, atunci când mă va chema, nu voi ezita nicio clipă să îi răspund. Mă voi înălța la ceruri și îi voi fi alături pentru totdeauna... Te iubesc, mamă!

RADU IOAN DRAGOMIR

Autorul „reuşeşte să imprime o ridicată tensiune naraţiunii. Chiar dacă subiectul este oarecum desuet, e totuşi o încercare ce depăşeşte faza infantilă de căutare a rădăcinilor adânci ale Răului. Asta poate duce, în timp, la o viziune asupra existenţei, deci reprezintă o mare promisiune pentru viitor.”

Dan PERŞA

Expediția de vară

Măcar de două ori alunecase pe gheață și tot de atâtea ori înjurase. Apoi nu a mai avut cuvinte care se scurgă de pe buzele înnăbușite de friguri. Nu erau mulți prin deșertul viscolit, însă pe chipurile lor se citea o repulsie anodină față de misiunea pe care au fost obligați s-o urmeze. Păcat că în viață au fost oameni săritori, cu frică de Dumnezeu; acum aveau să-i demonstreze Providenței că, mânați fiind de o ardentă credință, sunt capabili să depășească micile obstacole impuse de a sa Măreție. Priveau în urmă la trupurile sterpe ale oamenilor ce alunecau lin pe porțile iadului; acele chipuri zâmbitoare, persiflând în neștiința lor nenorocul fapturilor încercate de divinitate, își așteptau împăciuitoare soarta pentru care se pregătiseră o îndelungă perioadă de timp; chiar dacă lipsite de grai, în nihilismul lor se căsca un intrând de unde răsunau limbile răzânde, de unde se întrezăreau figuri comunicante, păstrând amuzamentul bancurilor făcute pe seama antagonicelor concepte ale vieții de apoi; diavolii ascuțeau lamele ghilotelinelor cu aceeași grimasă binevoitoare; era atât de cald și bine, încât și-ar fi dorit în orice clipă ca tăișul să îndepărteze dogoarea. La un moment dat pământurile s-au alipit și cei câțiva rămăși să înfrunte urgia și-au întors privirile înspre văzduhul presărat de nimic. Doar o pală abia simțită le străpunse gleznele și atunci au vrut unul câte unul să se lepede de Eden și să se cufunde în pierduta trecere către moarte. Nu au făcut-o, și pe obraji se așternuse pojghița plânsului diafan al norilor. Urmău să

se transforme în stane de piatră, așa că au continuat să urmeze poteca înzăpezită ce le mîna trupurile spre o direcție pseudo-corectă. Erau goi și tălpile se înfierbântaseră de la frig. Ar fi vrut să se așeze pe sticlușul peste care fusese presărat un umil strat de zăpadă, însă dorința lor nu convenea cu umilințele scriptice la care trebuiau să se supună pentru a agonisi destulă viață pentru a muri. De câteva zile nu au vorbit nimic, nici măcar prin semne. Doar pașii lor strivind pămîntul și tunetele groaznice aruncate din cer pătrundeau în solitara lume. Erau străini, erau orbi și habar nu

aveau că sunt împreună. Nu știau ce se întâmplase până atunci cu ființele lor. Își imaginau că sunt în continuare pe paturile internatelor, cu infirmierele fumând nestingherite la capetele lor, bârfind și propunându-și să li se facă milă de vietățile imobilizate, să le adune din așternuturi, să le arunce în căruțurile lor cu roțile și să le scoată afară în parc, unde copiii mici și mari să-și bată joc de ei atunci când femeile plecau să se întâlnească cu bărbații lor pe o terasă. Adorau acele clipe bizare. În infantilismul lor, pruncii îi mințeau că-i dau „huța” în leagăne, când, de fapt, le trăgeau scaunele de sub fund, cădeau și se loveau la tâmple. Însă râdeau, precum o făcuseră la rândul lor uzurpatorii atunci când din aureola dumnezeirii nu a mai rămas decât o strălucitoare anatemă a decadentei. „Unde sunteți?”, își strigau în gândurile lor răstălmăcite, fluturând bastoanele albe în lumina palidă aruncată de pâcla de gheață. „Aici suntem! Deschideți ochii să ne vedeți!” Au înălțat pleoapele în tandem și dinaintea lor doar umbrele unui vis se răsfrângeau într-o continuitate inumană. „Nu sunteți aici! V-am fi văzut!” Răspunsul era sec: „Fraierilor, cât vă mai rabdă Dumnezeu așa chiori?”, iar în colțul ochilor apăreau din neant câteva fire de apă. „Uite cât plâng! Văd! Nefericiții! Văd și nu-și dau seama!” Atunci orbii știuseră cum pot oamenii de rând să vadă. Nu era nimic dinaintea privirii lor și cu o amarnică intransigență l-au blestemat pe Dumnezeu pentru chinul la care au fost supuși; mai bine rămâneau fără scripșirile inutile ascunse pe față, decât să fie martori ai anihilării generale. Toată lumea creată în mintea mincinoasă se reducea la doar câteva minute unde privesc scâpăra în difuze astre ale cerului. Și-au întemnițat inutilul organ și, mergând în derivă, au început să se gândească la cum pot crea al lor univers. Dăinuiau toți, unul câte unul, pe aceeași mută cărare și, totuși, își închipuiau fantasme cu arhitecturi diferite. „Și orbii au personalitate! Și orbii au personalitate!” își spuneau în gând. Își loveau trupurile și atunci conștientizau că nu sunt produși ai transparențelor dobândite din pagini de cărți. „Sunt real și mă ciocnesc de arbori! Sunt real și mă ciocnesc de arbori! Sunt real și mă ciocnesc de arbori!...” Nu a cunoscut mentenanță rugăciunea. Un fulger doborâse temeliile solului și o crudă manifestare a surghiunului îi transformase în

imagini deprimante ale necuprinsei zări. „Unde sunt? De ce e așa cald?” Vântul se pornise din nou. Din crivăț nu se naște niciodată decât o contemplativă imagine a viitoarei morți, dar niciodată moartea în sine. E lașă. Se ascunde în spatele unor șiruri de dune. E înaltă, călăuzitoare, purtând o manta întunecată, fără chip, doar cu o mână tresărind, din când în când în întuneric. Nu se va întinde în nicio clipă la întrerupător să-l apese și să deschidă becul, ci va privi năucită cum de jur-împrejurul acelor dănuitoare forme atemporale se trasează un cerc. „E lașă când iadul a trădat-o și vândut-o solitudinii eterne.” Râd în sinea lor, săracii, însă nu sunt în stare să deschidă o conversație telepatică, deoarece al lor Dumnezeu este o cuvântare a concurenței; luptă pentru o cauză personală și nu pentru cauza tuturor. Egoismul îi împinge spre protopăcatul pierzaniei și Dumnezeului celui atotștiutor i se va divulga că diavolul n-a avut nicio implicare în căderea omului de acum câteva veșnicii.

Sunt moartea și de mult am fost trădată de draci. Le-am furnizat cât mai multe trupuri, iar acum mă lasă să mă înfrupt din pofta acestor orbi călători. Vor să iasă, dar n-au pe unde, căci se bazează pe o prea mare încredere în sinele distructiv. Mă amuză stângăcia lor. Nu știu ce-s alea miraje și au din când în când tendința de a se crede stăpâni peste o împărăție a nimănu. Mi-aș dori să-i fugăresc, să le rup trupurile, să-i înfulec și apoi să-i duc la cetate, însă au o misiune de dus la îndeplinire. Scopul meu este să-i... nu am niciun scop. Sunt plata către mine. „Mulțumesc ție, Doamne, și deopotrivă ție, Diavole, că îmi acordați stăpânirea peste niște trupuri!” Îmi împleticesc între degete ațele și încep, treptat – treptat să arunc lasouri spre corpurile lor dezgolite. Trag după mine ațele. Nu-și dau seama ce se întâmplă, căci atunci când se vor trezi vor ști că din osemintele lor s-a născut un vis. Acum poate să înceapă jocul. Ce-i drept, e că meschinul se simte ca la el acasă, însă mă încred că prin urgia aceasta le voi face un bine și, odată cu ei, voi cunoaște la rândul meu împărăția cerului.

Țârâie un telefon. Însă în mijlocul pustiului se conturează doar câteva elemente sacre ale cerului și câteva figuri derizorii ale pământului. Suntem oameni. Suntem atât de mulți. E frig și ochii noștri nevăzători cârtesc împoriva ființelor neputincioase. Unde

este dragostea promisă, unde sunt toridele zile, unde sunt lanurile înverzite, când nici măcar o lance cu care să tăiem tapetul urbiei înjosite nu aveam? De-abia ne-am născut și peste puțin timp vom recunoaște cum de pe chipul nostru se ivesc zorii bătrâneților. Riduri, creștări de toate tipurile, decolorări, toate vor surclasa nemiloasele rădăcini ale gerului năprasnic. De câteva minute bune am înghețat, iar rugile nu sunt ascultate de nimeni. Apariții morganatice se întretes în zare, dar imediat se scutură și aburii vântului le iau locul. La un moment dat am văzut o abație. Luminile erau stinse. Credem că nu mai există de mult nici țipenie de om acolo, însă măcar am fi putut face focul din resturile rămase și să topim gheața. Eram atât de siguri de gândurile noastre, încât în momentul acela, forțându-ne privirea, am observat un călugăr îmbrăcat în rasa sa, ne-am înspăimântat atât de tare, încât am găsit de cuviință că e mai bine să ocolim liniaritatea și să eludăm trupurile noastre într-o altă pâclă de ceață infernală. Tremurăm și suntem siguri că vom muri. Cineva ne controlează. Poate e Dumnezeu. Știm că suntem un grup, dar fiecăruia îi este frică să se gândească la faptul că pe lumea asta nu a reprezentat bunătatea de unul singur. Religia ne-a făcut din ce în ce mai egoiști, dar atât timp cât am fost aleși să înfrumusețăm grădina Raiului, divinitatea ne va ierta.

Nu vor să mă asculte deloc, dar deloc. Fac numai cum îi taie capul. Retez ațele și-i las în voie. Cred că mă voi așeza în zăpadă și voi începe să urlu, să uit tot, să îmi revărs conținutul meschin și să-i aștept să moară, ca să mă pot stinge la rândul meu. Sunt atât de netoți că nu au vrut să urmeze exemplul meu, încât parcă îmi pare nespuse de rău pentru insignifianța care se va dezvolta din ei.

Demult îi promisesem cuiva că-l voi lăsa încă două ore să-și vadă copilul campion la fotbal și după aceea îl voi asupra. Nu s-a ținut de cuvânt. L-am pierdut și l-am regăsit după o sută și ceva de ani. Luptase pe front și un glonte l-a nimicit. L-am vârat în iad. Așa voi face și cu ei. Au privit în urmă la indivizii care și-au câpătat locul în Eden. N-au vrut să se lanseze în pământuri căci mândria nu s-a înduplecat să lase loc rațiunii. Nu-i nimic, la capătul drumului infinit se află o fântână săpată în gheață. Sigur

vor cădea în ea. Nu pot să le spun decât: „La revedere!”. Poate le voi reda vederea... cândva....

Vietățile pustului încep să ne dea târcoale. Carnea de pe corp începe să se despică și sângele se scurge, arzând cu flăcări nemaipomenite întinsul sticlirilor. La început au fost muștele și apoi alți oameni, acum din toate părțile nasuri adulmecă spațiile dureroase crestate. Goliciunea noastră vrea să se golească. Cineva sparge tăcerea și întreabă: „Cât, dracu’, poate să fie ceasul ală?”. „Ssst”, î se răspunde. „Nu vorbi despre necurat în drumul nostru către Dumnezeu! Nu se cade.” Ofensat, privește orologiul din văzduh. Se blocaseră limbile în dreptul unor cifre inexistente. „Nu mai înțeleg nimic. Doamne, te detest!” Este pocnit peste gură pentru infamiile spuse. „Ne e foame! Te vor sacrifica pentru nelegiuirile tale!”, „Inchizitorilor!” Primește un pumn în spate și apoi ne încălzim, descărcându-ne mânia față de divinitate pe el. Groaznicul sunet scos de fiecare mădular rănit al său ne imprimă pe de o parte milă, pe de altă parte ură. Nu ar fi putut trece proba către celest. Păcat. Crima noastră se va ierta, pentru că am apărât, până la urmă, dignitatea Raiului. Ne înfruptăm cu nesaț din acel trup schingiuit. Căldura sa interioară ne mulțumește și cu fiecare îmbucătură îl proslăvim pe Dumnezeu pentru bunătatea sa. Haitele de lupi s-au aciuat în cerc. Ne e teamă. Ne prefacem că suntem morți. Ne omoară. Durerea este infernală. Unde e transparența spirituală? „Nu ne părăsi, Mărite!” Dar din gura lor flămândă nu are cine să ne audă. Sperăm doar că animalele mor și pleacă spre Rai. Dar ele s-au dus la abație și au rămas acolo etern, cu noi, nedigerăți, în stomacurile lor, iar companionul nostru în stomacurile noastre. Ne e atât de rău, încât parcă nici nu mai simțim vreo urmă de batjocură din partea necuprinsei ispite. După atâtea zile de nesomn și lipsă de mâncare... Prietenul nostru a înviat și și-a continuat drumul. Ca niște paraziți, înfulecăm dogoarea pântecelor lupilor, îi omorâm, lăsăm în voia naturii cadavrele și încercăm să-l prindem pe dezertor. E atât de combativă această soartă, încât parcă nici nu ne-am îndrepta către Dumnezeu!

CRISTIAN EDUARD DRĂGAN

Autorul posedă „ceva special: un talent înnăscut pentru expresivitate. Sunt vizibile ici-colo, între expresii banale, sămburi de înaltă plasticitate. Fără îndoială, timpul va distila talentul acesta și îl va întări. E limpede că la el expresivitatea nu e ceva învățat. Deci, o mare promisiune. E totodată aici și o încercare de a construi o poveste.”

Dan PERȘA

„«Static» este cuvântul-cheie aici. Dar nu un «static» plictisitor, ci unul care zugrăvește vizualul și o anumită stare mentală și emoțională.”

Anca IFRIM

Sala de așteptare

Totul dimprejur se clarifică din ce în ce mai mult. Parcă deodată pâcla ce mă învăluisese de atâta timp se evaporase. Mă simt liber, deși sunt constrâns. Viața mea a ajuns un oximoron. Câteodată mă întreb de ce mă aflu aici. Însă gândurile readuc pâcla. Acum, că am scăpat de cataractă, vreau să mă bucur de peisaj.

De zile întregi stau pe scaunul ăsta. Sunt singur pe un hol. Igrasia de pe perete mi se pare din ce în ce mai familiară. Încep să-i cunosc toate creștăturile minuscule. Am învățat să disting felurite chipuri ascunse împrejurul meu, în lemnul bătrân, în tencuiala scorojită și în omniprezenta igrasie.

Hainele mele sunt într-adevăr descompuse. Deși când le pipăi par a fi în regulă. Poate privind cum holul acesta se destramă încetul cu încetul, mi-a afectat percepția asupra realității. Îmi amintesc că lucrul acesta mă preocupa intens când eram copil. În definitiv, pot spune că mi-am petrecut viața într-o continuă căutare. Ce căutam atâta timp? Nu-mi mai amintesc. Însă pot spune fără a minți, că sunt mai fericit de când am încetat cruciada imaginară.

Lucrurile dimprejurul meu sunt simple. Tapetul înflorat, de un verziu îngălbenit îmi pare extrem de matern. Văd străzile de

afară în urmele de mucegai. Munții își dezvăluie piscurile celui ce știe cum să privească lemnul putrezit. Obişnuiam să contemplan râurile în petele de vopsea de pe pardoseală. Acum însă par a fi venele unui gigant. Și el în putrefacție. Odată cu mine.

Chipul unui bătrân stă mereu în stânga mea. Îl văd fumându-și pipa. Poartă o bască caraghioasă, arată ca un scriitor bătrân. Însă e extrem de tăcut. Tăblia de lemn în ale cărei varice prelungi disting fața bătrânului, pare pusă în spatele scaunului meu pentru un motiv. Deși totul poate fi numai o părere.

Uneori, ca să mă destind, mă ridic de pe scaunul captușit cu piele roasă și ea de negura timpului și fac câțiva pași prin sala de așteptare. Mă lipesc cu spatele de peretele din fața mea și închid ochii. Rămân o vreme îndelungată așa. Și exact înainte ca picioarele să înceapă să-mi amorțească, auzul se ascute. Încep să ascult variațiunile în bâzâitul neonului de deasupra. O adevărată operă de artă, fiecare secundă unică întru totul, deși la prima vedere incredibil de asemănătoare cu următoarea. Astea-s precepții de nou-venit. Însă, cu timpul, înveți să-ți lași ideile preconceptuate la ușă și să începi să asculți cu atenție bâzâitul neonului de deasupra ta. Fiindcă pe bună dreptate zic. Și înainte să mă aflu aici am avut un neon deasupra capului. Deși nu bâzâia, de la început vreau să spun. Sau poate nu aveam destulă răbdare să-l aud.

Ceața a dispărut. Ani de zile m-a chinuit. Dar acum, că nu mai este, nu pot să nu simt că a lăsat un oarecare gol în viața mea. Acum, holul este poate mai mare, însă pare extrem de gol.

Fotografia din portofelul meu s-a șters. Se pare că toți au dispărut. Mi-am uitat strămoșii, mi-am uitat limba. Toți m-au trădat. Pe toți i-am trădat. Nimeni nu ar putea să facă ce am făcut eu. Eu sunt singurul supraviețuitor al neamului meu. Nimeni dinaintea mea și nimeni de după mine nu este Eu. Prin simpla mea unicitate am distrus totul!

Îmi place să readuc din când în când pâcla de amintiri înapoi. Însă, cu fiecare zi petrecută pe scaunul acesta, înconjurat de acești pereți saturați de timp și igrasie, îmi pare din ce în ce mai greu să readuc ceața. Mi-am uitat istoria. Am umplut găurile cu fapte și personaje inventate. Însă, după o vreme, și pe acelea le-a

înghițit uitarea. Așa că am continuat și am fabulat cât am putut. Acum îmi pare dificil și să fabulez. Lucrurile devin din ce în ce mai mici. Strada pe care galopam odată atât de mândru a ajuns o simplă potecă. Ce se va întâmpla când nu va mai fi nici atât? Voi muri? Cineva care nu-și poate aminti dacă a trăit vreodată poate înceta să existe?

Încerc să întorc capul, lucrurile devin confuze. Pleoapele mi se îngreunează. Mă așez din nou pe scaun și încerc să ațipesc. Stomacul îmi mai ghiorțăie din când în când, însă nu pot explica de ce n-am murit de foame până acum. Uneori văd lucruri sau chiar oameni care nu sunt aici. Sau poate îi visez. La început știu că mă visam alergând pe o câmpie în miez de toamnă. Fugeam în direcția în care bătea vântul. Simțeam că zbor. După aceea imaginația mi s-a slăbit, s-a atrofiat rahitic. Am început să visez că alerg pe holurile acestei clădiri bătrâne, unde acum mult timp am intrat pentru un lucru anume. Care lucru, numai igrasia își mai poate aminti. Căci am vegheat peste ea, de când era numai o mică pată în colțul plafonului. I-am fost ca un tată. Iar acum, că am îmbătrânit, a ajuns ea să mă vegheze pe mine, din fiecare colțisor al holului. Visele mele, încetul cu încetul, au devenit statice. Singurul lucru pe care îl mai visez, pe care îl mai pot visa, e că stau pe scaunul ăsta ros, în sala asta de așteptare îmbâcsită.

Mi-e frică de un singur lucru. Ca nu cumva, încetul cu încetul, să mă pierd. Trecutul a fost primul care a început să se dizolve, luând cu el prospectul unui eventual viitor. Imaginația s-a dus. Prezentul a ajuns la mila simțurilor. Sunt aici, exist pentru că simt. Văd, aud, miros, deci exist. Însă nici de asta nu mai pot să fiu sigur. Demult, mirosul îmbâcsit al holului știu că mă deranja, acum însă nu-l mai bag de seamă. Ori m-am obișnuit, ori am început să pierd un simț. Oare cât timp va trece până când le voi pierde pe celelalte? Și ce se va întâmpla după aceea?

Cred că mă tem degeaba. Uneori pot fi extrem de prost. Ne uităm la un scaun sau o pardoseală de lemn, dar niciunul dintre noi nu poate înțelege cum poți exista într-o stare complet statică. Dacă într-adevăr ăsta este cazul, ar trebui să mă simt onorat că voi fi primul om care voi experimenta asta. O grimasă nesăbuită își face culcuș pe fața mea. Însă în clipa următoare o străfulgerare

de spaimă nemaisimțită mă paraliză instant. Simțeam cum de pe frunte până pe obraz curgeau picături reci de sudoare. Mă întorc cu groază către bucata de placaj din spatele meu. Găsesc imediat chipul imaginar al bătrânului cu pipa și îmi dau seama că pare mai real ca niciodată. Panica mă cuprinde când mi se pare că-l văd cum scupă din pipă un șiroi de fum alb. Sar ca ars și ajung pe jos. Privesc îngrozit petele de igrasie de pe tavan. Sunt numai chipuri, peste tot împrejurul meu. Credeam că numai imaginația mea le-a creat din nimic, însă imaginația mea încetase din viață de mult. Închid ochii pentru a mă calma. Idiot mai sunt. Nu sunt nici primul, nici ultimul care cade pradă acestui hol. Fără nicio urmă de îndoială, voi ajunge exact ca și ceilalți.

Îmi evaluez situația cu atenție. Mă ridic în picioare și încep să caut o ieșire, însă, din păcate, îmi amintesc că holul acesta nu are așa ceva. Cum să nu aibă? Atunci eu pe unde am intrat? Trebuie să mai caut. Însă oare îmi aduc bine aminte? Am intrat într-adevăr aici? Sau e una din fantezmele propriei imaginații? Locul acesta m-a înghițit. Sunt în burta unui pește. Nu găsesc nimica. Mă agit degeaba. Asta e nemurierea? Oare asta este prețul transcendenței? Nu mai sunt nimic. Sunt obosit. Mă simt golit de orice viață. Scaunul ros este la numai câțiva centimetri depărtare. Cu ultimele forțe mă așez. Nu sunt nimic altceva decât o carapace goală. Stau aici de mii de ani, pentru ce? Pentru nimic. Cred că ar trebui să încerc să dorm. Poate în vis voi mai avea vreo șansă...

- Hei, domnu', treziți-vă! Un bătrân cu bască și pipă mă zguduie de umăr. Domnu', scuzați-mă, dar am o întrebare. Se poate?

- Desigur. Sunt mai confuz ca niciodată. Capul îmi vâjaie.

- Vedeți, eu vin des aici. Am o grămadă de hârtoage și adesea v-am văzut stând aici, pe hol, așteptând.

- Da? Ciudat, eu stau pe scaunul ăsta de ani de zile și n-am mai văzut pe nimeni. Sunteți sigur că eu sunt acela despre care vorbiți?

- Desigur. Vă văd de fiecare dată pe același scaun. La început mi s-a părut puțin suspect. Am întrebat și alți oameni, dacă știu ceva despre dumneavoastră.

- Și ce au zis?
- Eh, oamenii vorbesc mai mult ca să nu tacă. Înțelegeți?
- Sunt puțin confuz. Eu în fiecare zi mă culc și mă trezesc pe acest scaun. Nu înțeleg cum e posibil una ca asta.
- Dar asta nu-i adevărat.
- Cum?
- Păi, vedeți dumneavoastră, o dată am ajuns târziu aici, aproape la ora închiderii. Și după ce mi-am terminat treburile, am văzut că v-ați sculat de pe scaun și ați dat să ieșiți din clădire. După ce am ieșit și eu, am văzut că aveți același drum cu mine, așa că am mers în spatele dumneavoastră. V-am văzut intrând într-o clădire cu locuințe vechi.

Am rămas perplex.

- Da, domnule, sunteți o adevărată legendă prin holurile astea. De dimineața, când se deschide ușa, până seara, când se sfârșește programul, vă duceți veacul p' aici.

Poate sunt amnezic. Sau poate e ceva mai grav. Ar trebui să mă duc la doctor. Oare domnul acesta o fi primul care mă scoate din transă? Sau mi s-a mai întâmplat? Un sentiment de adâncă disperare mi se așternu pe suflet.

- Vă mulțumesc nespus pentru aceste minute de claritate. Însă bănuiesc că, din păcate, de îndată ce veți pleca, voi fi uitat deja de dumneavoastră și voi fi revenit în acea îmbâcsită frântură atemporală. Voi rămâne captiv pe vecie, în sala de așteptare. Dar vă mulțumesc, totuși, pentru bunăvoință. La revedere și s-aveți o zi bună...

Bătrânul mă privește descumpănit.

- Și dumneavoastră. La revedere și numai bine.

IOANA TEODORA GONȚEA

„O poveste SF postapocaliptică, o temă destul de des întâlnită în literatura contemporană de la noi și din lume, scrisă cu multă candoare, dar condusă sistematic, logic și, bineînțeles, finalizată cu happy end. Așadar, tinerii încă mai au nevoie de basme, doar că rescrise pe gustul lor...”

Ramona MOCANU

Prizonier în Științofica

Sunt un ISMS, adică Inginer Mecanic în Sala Motoarelor în Științofica. Această Științofica e o cetate a științelor (după cum o trădează și numele), de unde este controlată activitatea umană a orașului. Acum un mileniu, când oamenii au plecat de pe Terra în căutarea unor noi planete de locuit, cei rămași aici au trebuit să se descurce în condițiile dificile pe care le oferea pământul acesta. Motivul pentru care pământenii au migrat în masă undeva în afara Sistemului Solar, pe niște planete numite Perseforele, a fost lipsa hranei și condițiile ucigătoare ale mediului. Astăzi, Soarele arde pielea dacă stai expus fie și numai zece minute. În sud era o mare de deșert și numai în nord mai găseai niște rămășițe ale unor păduri antice. Învățasem că Pământul era numit Planeta Albastră și că era verde, mai mult decât deșertic. Că puteai să crești legume în spatele casei, să plantezi flori în curte și să faci plajă în timpul verii. Auzisem chiar că atunci când era frig cădea din cer o pulbere albă care se topea pe nasul copiilor, numită zăpadă. Erau legende, căci nimeni nu putea mărturisi cu mâna pe inimă că a văzut așa ceva vreodată. Apoi, se spune că a avut loc un declin, clima s-a schimbat radical și a intrat în război cu omenirea. Atunci au murit cei mai mulți. Cei care s-au încăpățânat să trăiască au început o cursă o supraviețuirii și au căutat soluții pentru a se opune vremii. Știința, ca de obicei, a fost salvarea. Au creat orașe sub pământ, alimentate cu energie solară, unde puteau crește plante și animale mici, ca iepuri sau șoareci, luminate de un sistem intern de electricitate și cu punți suprapuse, fiecare specializată pe un domeniu: electricitate, medicină, laboratoare de

cercetare, matematică, fizică și alte științe. Pentru că fiecare om era unic și vroia lucruri diferite, să-i ții pe toți sub control era un lucru greu. Au început să fie revolte, căci oamenii au un simț înăscut de competiție: să se ridice unii peste alții. Puterea aparținea celor care știau să o ia cu forța și să domine. Siguranța nu exista în aceste orașe, așa că oamenii au început să iasă la suprafață și să îngrașe pământul cu rămășițele lor. Un om micuț, cu o chelie mare și cu niște ochi albaștri care priveau curioși pe sub lentilele groase ale ochelarilor, a găsit soluția acestei probleme. A inventat un microprocesor ce era introdus în creierele oamenilor. Acesta era conectat la o bază uriașă de date, care controla fiecare microprocesor și, implicit, fiecare creier. Oamenilor li se trimiteau impulsuri și trebuiau să se supună, astfel încât toți vorbeau aceeași limbă, se supuneau acelorași reguli, aveau idealuri, dorințe și sentimente dacă nu comune, măcar asemănătoare. Toți vroiau să lucreze pentru binele orașului în care se nășteau și toți trebuiau să fie capabili să practice în domeniul unde erau aleși să profeseze. Cu alte cuvinte, nu aveai cum să alegi. Totul era calculat și nu te puteai opune.

Eu sunt Bob și m-am născut la sediul central al tuturor științelor. Nu aveam frați și eram singuratic în copilărie. Îmi plăcea să-mi petrec timpul pe puntea numărul cinci, pe al treilea culoar la dreapta, ultima ușă: biblioteca. Era imensă: avea sute de rafturi cu panouri digitale, fiecare cu un titlu fosforescent, care se aprindea în momentul când atingeai ecranul. Răsfoiam sute de cărți digitale, întins pe covorul cu modele persane, după cum zicea doamna N, bibliotecara. Era un covor moale, pufos și gros, cu complicate modele, așezat în mijlocul sălii, în fața biroului de mahon al doamnei N. Biblioteca era un tărâm vrăjtit, singurul loc care nu era căptușit cu metal. De cum intrai, vedeai rafturile de lemn, tronând pe mai multe rânduri, ca niște uriași încremeniți, martori muți ai istoriei omenirii. Pereții erau lambrisați până la jumătate cu un lemn închis, prin care puteam vedea esența copacului: linile, nodurile și culoarea neuniformă. Doamna N se lăuda că lambricul a fost salvat de un mare iubitor de frumos, Edmund nu mai știu cum, din casa unui fost ministru, înainte de a fi arsă. Venise cu el când s-a contruit Științofica și, fiind prieten

cu Alexander Von Braun, cel cu microprocesorul, a fost lăsat să tapeteze o incintă cu acel lambriu. Apoi Edmund, care era medic dermatolog, și-a riscat viața ieșind la suprafață, căutând obiecte care rămăseseră în urmă. Așa a dat peste Academia Națională Britanică, sau ce mai rămăsese din ea. A găsit rafturile și le-a transportat până în Științofica. Povestea aceasta despre nașterea bibliotecii o spunea doamna N oricui avea urechi să audă; se îndrepta în scaun, tușea puțin și își lua o voce melancolică, lăsând într-o parte capul ei frumos, brăzdat de riduri și bătrânețe. Am petrecut mult mai mult timp în bibliotecă decât cu părinții mei, care erau matematicieni amândoi: mama, Esperanza, o spaniolă cu gura mare, și tata, Piotr, un rus cu ochii blânzi. Îi vedeam diminețile când se trezeau și mergeau la laboratoare și seara când veneau în apartamentul nostru de pe puntea zece, mult mai adânc situat decât biblioteca. Mama, când se enerva, o dădea pe spaniolă, o limbă pe care eu nu o învățasem pentru că ea nu se sinchisise să mi-o predea. Chiar dacă era spaniolă, nu văzuse niciodată țara natală, pentru că se născuse la fel ca mine, în Științofica. Părinții ei locuiseră pe o punte mult mai aproape de suprafață, așa că vedeau lumina soarelui filtrată prin ochiurile de geam galbene sau albastre. Ei erau amândoi spanioli și țineau la tradiție, chiar dacă acest cuvânt nu mai avea aceeași însemnătate ca în trecut. O învățaseră spaniola, căci numai așa vorbeau bunicii între ei. Erau printre pușinii care-și mai știau limba maternă și câte o legendă despre neamul lor. Bunica era așa de bună și pregătea mereu prăjituri de câte ori mă ducea mama la punțile superioare. Trecerea de la o punte la alta avea nevoie de aprobare din Sala Motoarelor, așa că nu mergeam prea des pe la ei. Și întrebarea care se naște e: cum treceam eu de la puntea zece, unde locuiam, la cinci, în fiecare zi? La început am avut o autorizație lunară pentru studiu, dar, cu timpul, tipul de la poarta Z (care era o scurtătură între cele două punți, fără să fie nevoie să treci prin fiecare nivel care le desparte), pe nume John, mă învățase și mă lăsa să trec fără autorizație. Îmi făcea cu ochiul când mă vedea și mă întreba: „Ce mai studiezi azi, piciule?”, în timp ce îmi deschidea cu cartela poarta. Era originar din Irlanda și, câteodată, luna, mă duceam și-i povesteam ce am citit despre țara lui.

Ciudat că, deși majoritatea erau născuți sub pământ, știau că au o origine și vroiau să afle despre pământul de baștină. Deși se încerca uniformizarea: toți vorbeau aceeași limbă și nu existau tradiții și obiceiuri, oamenii tot considerau că aparțin unui loc și-și imaginau cum arăta în vremea bună țara lor.

Ca să revin la părinții mei, mama, câteodată, mă îmbrățișa sau mângâia, dar asta era ceva rar. Nici nu eram obișnuit cu asemenea gesturi, oamenii nu se mai exteriorizau astfel. Cred că m-a iubit și mă iubește, deși nu prea știe să o arate.

Tata, Piotr, denumit Pi de colegii lui de laborator, era îndrăgostit de un singur lucru: matematica. Se căsătorise cu mama pentru că vedea în ea întruparea matematicii, putea să iubească matematica și trupește, nu numai sufletește: o putea atinge, o

concursul național de creație „vasile alecsandri”

putea mângâia, o vedea în fiecare zi. Pi stătea mai tot timpul cu nasul în hârtii când era acasă. Venea seara și se înfunda în biroul lui cu ecuații și parametri.

Deschideam ușa încet și băgam capul prin fantă: îl vedeam pe el cu lumina lămpii căzând pe maldărul cu numere. Își ridică capul, cu ochelarii pe nas și mă chema înăuntru. Mă puneam să stau lângă el pe un scaun și îmi explica diferite calcule. Din când în când, dădeam din cap și mă

prefăceam atent. Avea o lumină vie în ochii căprui, care făcea ca

fața să-i pară luminată. Nu vroiam să-l dezamăgesc și nu-i spuneam niciodată că numerele nu mă interesează. În timp ce el îmi explica procese, mintea mea zbura spre sala de pe puntea cinci și la comorile din ea. Aș fi vrut să văd lumea: să mă plimb prin jungla amazoniană, să văd pădurile din nord și oceanul dintre continente, Marea Moartă și Reciful de Corali. Erau doar vise, pentru că nu mai puteai ieși la suprafață, iar pământul era deșertic în mare parte. Dar, cu toate acestea, în nord mai exista o rămășiță verde. Se spunea că era un ultim paradis pierdut. „Poate că odată îl voi vedea”, îmi spuneam și mă prefăceam în continuare interesat.

Cu timpul, am cunoscut un băiat, Cubuleț, numit așa pentru că putea să deseneze tridimensional fără nicio problemă. Cubuleț venea des la bibliotecă și stătea într-un colț unde scria. Am dat din greșeală un panou digital în capul lui, când am împins un altul. El, fiind pe cealaltă parte a raftului, nu am auzit decât un „Au”, și când am dat roată să văd ce s-a întâmplat, l-am găsit pe jos cu panoul lângă el, masându-și capul în locul unde fusese lovit. L-am ajutat să se ridice și am făcut cunoștință. De atunci, am început să vorbim și ne-am împrietenit chiar dacă nu aveam pasiuni sau interese comune.

Și uite așa s-a scurs toată copilăria mea: un veșnic drum de la puntea zece la puntea cinci. Nu pot să zic că am fost nefericit, dar am simțit că mereu lipsește ceva, căutând cunoașterea, neputând-o găsi. Șocul a venit când tata mi-a spus că menirea mea este să ajung inginer în Sala Motoarelor. M-am speriat prima dată. Ce să fac eu acolo? O chestie mică zbârnăia în creier. Îmi arăta că așa e bine. Mă durea capul și prin minte îmi zburau idei contradictorii. Nu voiam să fac asta, chiar eram foarte decis, dar ceva mi-a săgetat mintea. Mă durea îngrozitor, încât m-am apucat cu mâinile de cap și am început să țip. Lumea se rotea în jurul meu, iar eu simțeam numai cum durerea îmi trecea prin corp ca un fier înroșit. Îmi tot spunea că trebuie să fac ceva ce este destinat să fac. Mi-am dat seama că microprocesorul îmi spunea să nu încerc să lucrez împotriva sistemului. A fost prima oară când m-am simțit cu adevărat controlat. De atunci, de câte ori încercam să fac altceva decât mi se impunea, procesorul îmi furniza durere. Mă

supuneam de frică. L-am întrebat pe Cubuleț dacă a simțit așa ceva. A ridicat din umeri. El vroia să fie matematician. Am ajuns până la IMSM și Cubuleț la fel. Mergeam împreună la puntea șaisprezece, cea mai joasă punte, săpată adânc în pământ. Coboram cu un lift tapetat argintiu, din aluminiu. Ne lipeam de un perete și vedeam cum oamenii intrau și plecau din lift. Rămâneam puțini la ultima punte. Liftul se deschidea și dădeai într-un hol mare, bine luminat, în față era o ușă care se deschidea cu amprență vocală, pe care era notat un X mare: sectorul interzis – o parte din Sala Motoarelor. Sala Motoarelor era creierul întregului oraș, era împărțită pe sectoare: energie, administrație și controlarea activității umane, așa numitul Sectorul X. Acesta se afla într-o sală mare cu un ecran gigant pe un perete, unde bipuiau puncte roșii, pe o hartă a orașului, microprocesoarele din creierii oamenilor. În rest, erau numai birouri cu calculatoare și matematicieni care se plimbau cu ecrane portabile cu touch-screen după ei, analizând expuneri tridimensionale. Aici lucram ca fiecare să se supună binelui orașului. Mi-am dat seama că îi obligam pe oameni, fără să mai țin cont de dorințele și visele lor. Și eu eram la rândul meu un sclav și, când mă gândeam să mă răzvrătesc, simțeam cum procesorul zbârâia. Mi-aduceam aminte durerea care o simțisem când mă împotravisem: mii de ace mă înțepau, mă simțeam călcat în picioare, iar capul îmi exploda. Cu siguranță nu mai voiam să simt asta.

Cubuleț lucra în altă parte a sălii, între un om trecut de cincizeci de ani, cu țeasta strălucitoare și o doamnă cu coc în vârful capului, care o făcea să arate ca și când ar fi avut un turn în cap. Era plictisitoare munca mea aici și mă simțeam inutil. Mă uitam la punctele roșii și gândurile îmi zburau spre pădurile din nord: auzeam cum susura apa, vedeam cum soarele cădea pe frunzele foșnitoare și simțeam ploaia pe corp. Am deschis ochii. Capul mă durea. Mi-am ridicat privirea și m-am uitat prin sală. Trebuia să-l găsesc pe cel care îmi umbla la procesor și nu mă lăsa în pace. Geniul de Cubuleț mi-a explicat că procesorul trimite impulsuri doar când visezi și te gândești cum să-ți îndeplinești visele, iar dacă visul tău nu corespunde cerințelor, te vei alege cu o durere cumplită, care nu va înceta decât în momentul când vei

dori ce ți se impune. „Ce porcărie”, am afirmat, iar Cubuleț a ridicat iarăși din umeri. Mă enerva lipsa lui de păreri. Când discutam ceva mai serios, el nici măcar nu mă contrazicea, se făcea neștiutor și mă lăsa cu părerile mele. De atunci, am căutat să-l găsec pe cel care îmi controla activitatea craniană. Stăteam ca pe ace și-i urmăream pe alții. Între timp, în lift a apărut o figură nouă: un medic începător, pe nume Claus. Zâmbea timid și era stângaci. Nu știu de ce mi-a plăcut de el și i-am dat lui Cubuleț un ghiont. El a râs. Măcar nu a mai dat din umeri. M-am strâmbat la el și am început și eu să râd. Avea și el în sfârșit o părere.

Într-o seară, când am plecat din Sectorul X, era mai târziu decât trebuia (eu și Cubuleț, în fine, mai mult el, încercasem să spargem unitatea specială, ca să-l identificăm pe cel care-mi controla creierul), doctorașul a intrat în lift cu brațele pline de cutii și borcane cu viermi în lichid. Ne-a rugat să apăsăm săgeata pentru nivelele de mai sus și s-a lipit de peretele liftului. Avea fruntea acoperită de picături de sudoare și fața palidă. Închise ochii. „Te simți bine?”, l-am întrebat, iar el a negat, fără să deschidă ochii. „Sunt claustrofob”, a zis încet, cu o tremurare în voce. „Ești claustrofob? O, Știința părinților mei! Și atunci cum poți trăi sub pământ, unde toate spațiile sunt închise?” „Trăiește la puntea doi”, mi-a răspuns el la întrebare. „Acolo se vede lumina soarelui în holul central, care are o boltă acoperită cu oglinzi și sticlă.” S-a prezentat și ne-a spus că îi este menit să fie doctor. Nu prea își dădea seama de ce, pentru că nu era în stare să-si vindece nici lui frica de spații închise. „Uite-mi omul”, mi-am zis și am început să coc un plan în minte. Noaptea, când puțini erau activi, Sectorul X lucra la nivel redus și creierile noastre, ale celor care lucrau acolo nu erau scanate. „Au încredere în noi”, zicea Cubuleț. Noaptea era momentul planurilor tainice, fără să fiu oprit. Vroiam să mă eliberez, iar planul acesta prindea tot mai adânc rădăcini în sufletul și mintea mea.

Dar totul s-a răsturnat într-o seară, ca apoi să devină și mai puternic. Mama corespundea prin conexiune intergalactică cu o femeie din orașul vecin: Grandotica, cel mai mare oraș cu refugiați umani și de altfel primul. Grandotica era renumit pentru ideile libere cu care erau conduși oamenii. Era un model de

libertate, arătând celorlalți că se putea conduce și fără cotrolul creierelor. Celor din Științofica le era indusă ideea de indignare în legătură cu regimul din Grandotica, neștiind să aprecieze adevărata valoare a orașului antic. Corespondenta mamei era o anume Lily, care sporovăia multe, și vrute, și nevrute. Vorbeau seara și schimbau impresii despre ziua lor. Își trimiteau îmbrățișări virtuale, iar eu nu puteam să înțeleg cum de se numeau prietene, dacă nu se văzuseră vreodată față în față și nici nu se atinseseră real vreodată. Da, eu și Cubuleț eram prieteni: ne cunoșteam de când eram mici, lucram împreună, stăteam zilele libere în fața ecranului cu jocuri din Sistemul Solar și mai trecem pe la bibliotecă. Noi eram prieteni, dar ele? În fine, nu aici vroiam să ajung. În seara cu pricina, am intrat în apartament. Tata era singur în birou. Vedeam pe sub ușă o dâră de lumină. Îi auzeam vocea mamei: vorbea cu Lily, probabil. „Bob ai ajuns?” a strigat ea și am continuat să mă descalț. Am intrat apoi în șosete în încăperea centrală și mama m-a luat de mână și m-a tras până la panoul ei cu conexiune intergalactică. „Vreau să-ți prezint pe cineva. Uite, ea e Muza”, și mi-a făcut semn spre ecran. O femeie îmi făcea cu mâna și zâmbea larg. Am rămas pironit. Nu mi-am putut mișca mâinile. Avea părul negru, care cădea în bucle pe umeri și niște ochi căprui în care puteam să văd parcă pământul înainte să aibă loc deșertificarea. Zâmbea larg și dezvelea niște dinți albi la fel ca marmura. Părea ruptă din soare. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată. „Ce faci, dragă? Nu o saluți pe Muza? E fica lui Lily.” Am dat din mână mecanic și am zâmbit timid. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. „Lily s-a îmbolnăvit, și atunci...” a început mama, dar nu o mai auzeam. Simțeam că inima vrea să-mi frângă oasele, că îmi transpirau palmele, că ceva se zbătea în stomacul meu și aveam un sentiment de rușine că nu arătam destul de aranjat, așa cum arăta ea. M-am scuzat și am ajuns repede în camera mea, unde am închis ușa încet. Respiram greu și mi-am șters sudoarea de pe frunte. O, Sfinte! Cine era fata asta? În noaptea aceea am visat-o, iar a doua zi am plutit spre Sectorul X. Cubuleț s-a uitat la mine și a clătinat din cap. Liftul era aglomerat, iar el vroia să ajungă la Claus, dar nu reușea. Când să iasă acesta, Cubuleț l-a prins de

mână și i-a spus ceva ce nu am auzit. Apoi am ajuns în Sala Motoarelor. Colegul din dreapta, care era un morocănos fără pereche, Cosinus, părea azi binedispus și l-am salutat cu zâmbetul pe buze. S-a uitat la mine și s-a întors cu scaunul. Azi parcă era mai multă lumină și ecranele sclipeau mai vesel. M-am apucat de treabă și am verificat creierile care erau în subordinea mea. Totul era în regulă. Mi-am adus iarăși aminte de Muza și nu-mi puteam scoate chipul ei din minte. La prânz, Cubuleț a venit cu o bucată enormă de jeleu primitiv, așa cum îl numea, căci el mânca doar batoane cu conținut echilibrat de energie și substanțe nutritive – hrana viitorului. „Nu-mi trebuie”, am zis când am văzut mâncarea și atunci el mi-a luat mâna și a început să mă palpeze la încheietură. Apoi mi-a pus mâna pe frunte și a tras de pleoapele mele și de obraji. „Ce faci?” „Cred că te-ai îmbolnăvit”, a zis cu un ton serios, de parcă luase prima oară o hotărâre. „Prostii, termină!” A plecat resemnat, dar s-a întors la ora sfârșitului de program și m-a împins până la lift. Apoi m-a târât până la laboratoarele medicale, unde mirosea greu a medicamente. M-a împins spre o ușă și am văzut că eram într-o cameră vopsită în alb toată, pe pereți fiind borcane cu animale în lichid și Claus la un aparat de genetică modernă. M-a pus să mă așez pe un scaun și m-a întrebat ce am pățit. Mă simțeam bine. Cubuleț nega vehement și au început amândoi să mă investigheze. Claus a chemat un doctor mai în vârstă, cu mustață cenușie, care, după ce m-a examinat, a început să râdă. „Domnule Claus, ai în fața ta un om care s-a îndrăgostit. E bolnav de iubire”, a completat și a plecat râzând în continuare. Ne-am uitat unii la alții. Cubuleț era scandalizat, iar Claus s-a uitat în baza de date. A găsit „a te îndrăgosti” și ne-a citit definiția. „Deci e o reacție chimică?”, a întrebat Cubuleț, dornic de a explica totul științific. „Da și nu”, a răspuns medicul. Ar trebui să vă uitați la bibliotecă. În următoarea seară am făcut cercetări, iar doamna N s-a uitat visător la mine și a oftat când a auzit ce caut. „Ce frumos! Dragul de tine...” Mi-a dat să citesc literatură, și nu știință, așa cum mă așteptam, poveștile unor mari îndrăgostiți: Romeo și Julieta, Bonnie și Clyde, Isis și Osiris, Elena și Paris din Troia și câte și mai câte. Cubuleț s-a uitat peste titluri și le-a dat la o parte. „Trebuie să fie

ceva chimic, trebuie!”, îmi tot zicea. Mama mi-a explicat că iubești pe cine îți spune procesorul, că trebuie să iubești pe cine crede el că ar fi folositor. „Cei mai mari aleg totul, iar tu te supui.” Mi-am luat câteva zile libere, căci Claus îmi dăduse o notă ca să justific absența mea: eram bolnav. Orele petrecute la bibliotecă m-au adâncit mai mult în problemă și numai imaginea ei plutea la suprafață, învingătoare. Am luat o permisiune și am plecat la nivelele superioare. Mă duceam să o văd pe bunica. Etajele de mai sus erau chiar luminoase și fără lumina artificială furnizată de neoane. Bunica mi-a deschis ușa veselă și m-a poftit înăuntru. Bunica mi-a luat mâinile în palmele ei: „E cel mai pur și mai frumos sentiment. Oamenii nu mai iubesc astăzi la fel de sincer. Sunt înșelați. Cred că e normal să fie așa. Dar magia constă în faptul că-ți alegi tu pe cineva, că te sacrifici ca ei să-i fie bine, să îi dăruiești totul, să o consideri cea mai bună din univers. Atunci iubești cu fiecare celulă a corpului tău, când ai văzut-o și știi că trebuie să fie a ta, căci viața nu are rost fără ea și zilele sunt pustii fără prezența ei. Iubești, copile. Și asta nu e o boală, ci o binecuvântare. Nu ai capul împuiat cu prostii și ai sufletul curat.” „Vezi că se poate?”, i-a zis bunicului și i-a mai spus ceva în spaniolă. I-am povestit lui Cubuleț. Nu era prea încântat. Am reușit să mai vorbesc cu ea de câteva ori și mi-am dat seama că bunica avea dreptate: trebuia să evadez din Științofica, până nu mă converteau la ideile lor definitiv. Ziua cea mare se apropia, iar Claus era implicat până peste urechi și el. Ce mă durea era să-i las pe părinții mei în urmă. Știam că nu-i voi putea rupe din lumea lor, iar bunicii erau prea bătrâni ca să plece; deși bunicul zicea că s-ar mai aventura încă o dată înainte să moară, dar bunica, îl certase serios. Ei îmi făcuseră legătura cu cel care mă va transporta în Grandotica. B, cum își spunea omul cu priviri viclene, mi-a zis că lui nimeni nu i-a convertit creierul complet și că-i înșală de ani buni pe „proștii de la din Sala X” (printre ei eram și eu).

Totul s-a petrecut într-o singură noapte. Am plecat liniștit de la puntea șaisprezece cu Cubuleț. Ne-am întâlnit în lift cu Claus. Fiecare și-a văzut de drum (de fapt, erau clonele noastre digitale create de Cubuleț). Eu și Cubuleț am rămas în Sala X, unde el a

dezactivat cipul meu, pe al lui și pe al lui Claus. „Dacă tot o facem, să o facem ca lumea.” Am plecat din Sala X, dar pe la Porți, nu cu liftul. B ne făcuse drum liber. Ne-a dus la laboratoare, unde Claus era pregătit de operație. Am simțit cum adorm și, când m-am trezit, aveam capul bandajat complet. Claus îmi scosese cipul. Nu am simțit nicio diferență după, doar că o iubeam mai tare pe Muza. Apoi am coborât din nou pe la Porți spre Sala Motoarelor. B știa că în Departamentul Comunicații exista o sală cu „chestii interzise oamenilor cu creiere de roboți” cum râdea el de cei controlați de microprocesoare. Am ajuns fără dificultate. Era liniște și întuneric. Cubuleț a spart codul de la intrare și am pătruns cu toții în Departamentul Comunicații. B ne-a condus de parcă ar fi știut fiecare colțișor, deși nu era lumină. Ne-a spus să ne aplecăm la o ușă și mi-am dat seama că era mai mică decât celelalte. Apoi a aprins lumina și am văzut o gaură imensă acoperită cu un capac argintiu plin de butoane de diferite culori: „Perpetuum Mobile de Speța I”, ne-a explicat B și a introdus niște coduri. „E canalul de legătură între Orașele Subpământene. Când o să introduc codul pentru Grandotica se va activa alarma, pe care nu știu cum să o dezactivez, căci codul pentru alarmă se schimbă în fiecare lună. În două minute, jumătate din Departamentul Apărare Secretă va fi aici, iar voi veți trebui să fiți departe.” „Voi?”, am întrebat. „Venim cu tine. Ce, crezi că o să te las să te descurci singur cu fata aia?”, a răspuns mândru Cubuleț. „Haideți o dată!”, a strigat B, dar s-a auzit un zgomet și cineva a deschis ușa. Era un bărbat îmbrăcat într-un halat alb, care s-a uitat speriat. B a scos o armă și a tras, dar în același moment omul a apăsat un buton roșu. A căzut la pământ, dar alarma a început să țipe și lumina să se înroșească. „E doar tranchilizat. Mișcați-vă!”, ne-a făcut semn B și a introdus codul. Atunci, alarma a început și mai tare, încât nu ne mai azeam. Am pășit în cămăruța de transport, l-am tras și pe Claus, apoi camera a fost invadată de oameni în negru care trăgeau în noi. Mașina se pusese în mișcare și ne trăgea. Ușile camerei de transport începeau să se închidă. B și-a dat seama că trebuie să vină cu noi. A sărit și a cutremurat pentru un moment cutiuța care stătea suspendată în aer. Am întins mâna spre Cubuleț și l-am prins de

braț, dar l-am simțit moale în mâinile mele. Trăseseră în el și se prăbușea. „Nu!” L-am prins cu putere și am pus un picior în afara mașinăriei. B țipa la mine că nu o să mai putem pleca, dar eu nu-l lăsam pe Cubuleț aici. Ori plecam amândoi, ori nu mai pleca nici unul. L-am tras în cameră și am simțit cum mi se întunecă privirea. Mă ardea brațul. Cu toate acestea, am tras și mai tare de Cubuleț. Am simțit cum cineva mă ajuta: B și Claus. Ușa s-a închis și noi am pornit. Auzeam zgomotul făcut de camera de transport: eram în drum spre Grandotica. Nu îmi mai simțeam mâna, dar Cubuleț era cu noi. Ce conta o mână în schimbul unui prieten? Am răsuflat ușurat. Pe Claus și B care erau conștienți, i-au apucat durerile. Le trimiteau impulsuri prin microprocesoare. Claus zicea să ne întoarcem. M-am ridicat și cu mâna sănătoasă l-am plesnit. S-a scuturat și apoi m-a privit cu niște ochi care sugerau „Iartă-mă”, deși țipa în continuare. Se vedea că se lupta cu microprocesorul. Privirea mi s-a întunecat și am alunecat.

M-am trezit în zgomotul unor copii. Mă durea îngrozitor mâna, care acum era bandajată. M-am ridicat încet și am văzut că eram într-un spital și lângă mine erau niște copii care jucau jocuri spațiale. M-am depărtat până la ieșire și m-am dus la primul om pe care l-am văzut. „Unde sunt?” Mă temeam că m-am întors în Științofica. „În Grandotica”, a venit ferm și salvator răspunsul doctorului. Mi-a zis că fusesem împușcat cu triplă doză de acid hipercloros și că o să-mi revin. „Cubuleț, B și Claus?” „Cine? A da, cei care erau cu tine. Unul e în spital, iar celorlăți doi le-au fost scoase cipurile. Totul e bine.” Și chiar era.

Cubuleț și-a revenit și avea propile lui păreri, așa încât mă puteam contrazice cu el trei zile. B se lăuda celor din Grandotica cum înșelase mințile luminate din Științofica, iar Claus s-a alăturat spitalului. Eu? Ei bine, eu m-am căsătorit cu Muza. Pe părinți mei îi vedeam prin sistemul de comunicații intergalactic și, câteodată, și pe bunici, care aveau discuții cu ai mei de ce m-au lăsat să plec. A, și încă ceva, Grandotica se află sub pădurea din nord...

LIA-MARIA GRIGORAȘ

„Bazându-se aproape exclusiv pe descriere, autorul pare că nu reușește să depășească cu mult pragul clișeeilor, comparațiile fiind deseori banale. Deși lasă impresia unui ciorchine de gânduri / experiențe personale, simplitatea nu este facilă, din contra, reușește să treacă dincolo de bariera gândurilor lectorului, impunând atenție și interes pentru lumea cotidiană.”

Anca IFRIM

Crochiu I

Fie pâinea cât de rea, tot mai bună e în orașul meu

Acum e impropriu să spui că locuiești la oraș; mai degrabă te strecoari, cum poți, printre ceilalți.

Într-un cartier mărginaș văd un coș de fabrică ce scuipe un fum negru și puturos. Case mici și urâte se ascund lângă blocuri cenușii, ca niște soldați de pază.

Balcoanele – proiectate în afară – par niște pleoape, iar în spatele lor frânghii cu rufe colorate se leagănă și saltă, în timp ce gospodinele bîrfesc plictisite și acre.

Dincolo, peste stradă, se răspândește o aromă caldă ce se contopește cu mirosul de praf, de ceapă prăjită și ulei încins. În ușa blocului zărești umbra lungă și întunecată a unui bărbat stând nemișcat în prag și bombănind: – Nu-ți poți asculta nici gândurile de atâta gălăgie! De undeva, o melodie ridicolă cu: te iubesc! crede-mă! te iubesc... și... trosc! Domnul cel înalt este nervos.

Trec prin fața centrului comercial – numai beton și sticlă – construcție modernă, iar mai departe, printre bălării îndrăznețe, plutește o pâclă de muște.

Lângă o parcare, un polițist tânăr și binevoitor zâmbește unui domn uscățiv, înalt, cu fața zbârcită și încrâncenată. Acesta abia schițează un răspuns la salut, mînios și trist, aruncând priviri acuzătoare spre doamna cu chip de învățătoare pedantă și manierată care are draci.

Eu visez la o casă mare, cu grădină, la o viață liberă și încântătoare, scăpată de tensiunile și presiunile existenței moderne. Poate că visul meu e absurd. Dacă este așa, nimeni n-ar mai visa și n-ar mai emigra.

Lumina soarelui tâșnește din apa oglinzii, fulgerând crengile de deasupra capului și praful străzii. Dimineața e proaspătă și luminoasă.

Cine vrea să trăiască aici, trebuie să știe să se adapteze.

Crochiu II

O nouă primăvară în vechiul nostru parc

E primăvară. Culorile explodează ca niște mingi de ping-pong uitate în iarbă. Sub îndepărtatul acoperiș al copacilor, betonul aleilor este brăzdat de zăbrele de lumină.

Aici, privirea trebuie să se ridice foarte mult, ca să întâlnească linia cerului. Copacii înalți și solemnii privesc cu indiferență îndărătnică trecătorii.

Din când în când, se aude răpăitul înfundat al ciocănitorei și uguitul amoros al porumbeilor care-și spun povești de dragoste. Galeria sângerii ale furnicilor se desenează ca niște nervuri, iar doi cărăbuși trudesc de zor, pătrunși de febra creației de a face o bilă din pământ, frunziș și bălegar. Îi văd mici, prăfuiți și negri, cu trupurile rotunde, dând impresia că abia așteaptă să le crească aripi și să zboare.

Într-un spațiu cam de doi pași de pământ, cresc trandafiri și crini, ca într-un sandviș înalt și verde, iar în mijlocul aceluia spațiu tronează un bolovan colțuros. Piatra este udă încă sub soarele dimineții și eu simt fierbințeala jilavă învăluindu-mi picioarele goale.

Văd un câine apatic, lățos și zburlit care visează, culcat pe-o ureche, într-o atitudine scandalos de evazivă.

Sub aerul cald, ciorile blajine și necesare peisajului se înșiruie pe crengi ca într-o statistică esențială.

Cărțile vorbesc despre aventurieri și coloniști care luau drumul mărilor, iar eu vreau să călătoresc într-un parc pe jumătate îngropat în copaci. Până atunci, mă simt ca o pasăre migratoare,

căreia nu-i place creanga pe care și-a ales-o ca să se odihnească, dar este mult prea obosită să-și caute alta.

De undeva, o nota muzicală lungă se dizolvă într-o melodie de dans, care mișcă ritmic fesele și ridică în contratimp genunchii, apoi dispare înghițită de aerul cald.

Văzduhul este de un albastru limpede, molcom.

Crochiu III

Iarba verde de acasă sau ce dulce e viața la bloc!

Familia mea locuiește (nu știu dacă și trăiește) la bloc. Aici, un fluid enigmatic circulă prin fiecare apartament și timpul se crispează speriat de un soi de fior al inutilității.

Vecinul meu e un funcționar sclivisit, palid și deșirat, un fel de democrat mereu atent la vocile din public. Deși asta o crede el, rămâne tot un biet funcționar, cu păreri ce seamănă a citate. Nevasta lui e într-o perfectă sincronizare cu telejurnalele și telenovelele, având opinii-ultimatum despre orice.

Doamna singură de la trei este într-o discretă, dar neobosită veghe, având sentimentul unui cruciat. Îți răspunde la salut cu un glas pe care l-ar fi avut, desigur, uleiul de candelă, dacă ar fi prins grai.

În fața blocului, pământ sterp, unde, din când în când, răsare câte-o floare ca un simbol al vieții și încununare a ei.

De multe ori am impresia că lumea de la bloc e o minoritate al cărei timp liber e asigurat de o majoritate ce trudește din greu. E la fel de ciudat ca și evenimentele istorice care spun că unii au murit pentru libertate, iar alții, dansează pentru ea.

Acum observ că în conul de lumină al ușii blocului pășește un bărbat înalt, între două vârste, cu o față blândă. Nu-l cunosc, dar mă impresionează cum stă nemișcat ca un copac lovit de trăsnet.

Deasupra blocului stelele licăresc, iar păsările de noapte flecăresc în copacii din jur, care aruncă pe trotuar pete negre, distinct conturate, iar vântul aduce miros de dimineață.

Îmi amintesc că bunicul îmi spunea că există o străveche știința a frunzei și pământului și anotimpurilor – precum și a neștiutelor poteci ale minții umane.

Dacă nu cauți prea adânci rădăcini, e confortabil la bloc.

Crochiu IV

Tot omul se vrea filosof sau Nu tot ce se mănâncă zboară

Cred și eu cu tărie, asemenea unui personaj dostoevskian, că „fiece om ar trebui să aibă pe lumea asta măcar un loc unde să se poată duce...”

Un drum sinuos se întrezărește departe, unde cerul se întâlnește cu pământul lângă tivul întunecat al unei păduri. Îmi place să poposesc în biserica aceea, cu icoanele ei vechi, aproape toate neînramate și preotul cărunt, cu cap tremurător.

Îmi place și cârciuma unde toți sunt beți și cântă cât îi ține gura în timp ce în curtea cu petice pavate meditează adânc caii gigantici, de povară, cu coame lungi și picioare groase, ce înaintează liniștiți, cu pas mărunț, trăgând după ei adevărați munți, cu aerul că nu fac niciun efort.

Doar rareori își pleacă spinarea sub bicele ce cad peste ei ca grindina, când un om cu mustăți lungi, roșcate, bătoase și orizontale și niște trăsături mărunte, triviale, care nu exprimă nimic, își demonstrează în văzul lumii puterea de stăpân. Mi se părea nervos și inflamabil ca dinamita.

Îmi întorc privirea și urmăresc distrată reflexele trandafirii ale soarelui ce asfințea în spatele unui șir de case îmbrățișate treptat de umbra crepusculară și am strania impresie că unii semeni ai mei au cea mai mare grijă ca nu cumva să semene a oameni.

Dar, îmi amintesc constatarea cuiva (sigur un înțelept) care spunea că genii se nasc unul la multe milioane de indivizi și mii de milioane de oameni fac umbră pământului fără a furniza una din acele inteligențe care schimbă fața lumii. Unde o fi retorta în care se produce această alchimie?

Dar cel mai bine e atunci când poți da vina pe altul, ca să rămâi cu inima curată, asemenea satisfacției pe care unele femei o

încearcă adesea, când sunt violentate în pofida indignării pe care o afișează, pentru că în suflet de muiere contradicțiile dansează cadrul. Revolta lor e ca indignarea unui canar.

Mă gândesc ușor amuzată, cum ar arăta un crustaceu pe post de inchișitor, vorbind despre egalitate și toleranță. Și mi se face o milă profundă de nenumărații nătărăi fără personalitate, avortoni prizăriți, semidocti și tari de cap, care se agață instantaneu de orice idee la modă și, prin prostia lor, izbutesc să o discrediteze, deși păruseră inițial sincer atașați de ea.

Biete creaturi cu ochi limpezi, cât de dragi îmi sunteți!

Mă privesc în oglindă și văd un chip străin, cu un zâmbet insolent și sfidător, preocupată să-i întrec pe toți în a bate câmpii. Îmi recunosc ochii în care strălucește o lumină fluidă.

E noapte. Licăresc stelele și copacii se înalță negri și nemișcați. Par o specie ciudată de ciclopi ce-și caută prudenți drumul prin tunelurile scufundate pe jumătate în beznă.

Solemnă, se ridică încet o lună mică, de cristal. Am senzația că lăsasem în urmă o vârstă de aur a libertății și că trecusem hotarul unui nou tărâm, al restricțiilor și al orelor fixe.

Poate că tocmai EU sunt MĂSCĂRICIUL însemnat de soartă să-i amuze pe cei întregi la trup și frumoși?! Sau poate tocmai pe mine mă așteaptă omenirea s-o eliberez de teamă și neîncredere și s-o împărtășesc cu o contagioasă și zguduitoare vibrație?!

BIANCA NITA

LOREDANA IVAN

„Deși titlul trimite la fructe exotice și la corpuri cosmice, autoarea nu se dezice de tematica supranaturală, abordată în scrieri anterioare și foarte la modă printre lecturile tinerilor, de ce să nu recunoaștem, inventând entități bine evidențiate și demonstrând reale calități narative în susținerea dialogurilor și a ritmului acțiunii. Se remarcă un umor cu șanse maxime la generația tânără, dar și dezbrăcarea de pudori inutile și parazite, care nu se potrivesc cu ritmul vieții în noul mileniu.”

Ramona MOCANU

„Un tablou SF construit foarte realist. Personajele sunt puternic individualizate. Nenumarate detalii întăresc credibilitatea narațiunii.”

Anca IFRIM

Nova

Capitolul I

- Silver! Ferește!

Câteodată, îmi doresc să mă fi născut om. Sau vâcolac... ori poate vampir. Sau orice altceva, dar să nu mă fi născut Nova. De ce? Ei bine, pentru că reprezint felul principal de mâncare pentru oricine știe despre noi. Ca în momentul de față.

Greg se aruncă înspre mine cu viteză, devenind blănos chiar din zbor. Mă trânti de pământ, ceea ce avu darul de a mă umple de vânătăi și zgârieturi. Dar nu m-am plâns, din moment ce actul lui de eroism mă salvase de la o decapitare sigură. Însă conceptul de „în siguranță” era departe de noi, deoarece Vânătorii nu se lăsau cu una, cu două. Le spuneam Vânători tuturor, din moment ce toți erau după fundul nostru din momentul în care realizau ce suntem. Ce viață de rahat, așa-i? Să fi urmărit câte zile ai, pentru simplul fapt că te-ai născut. Și oamenii se mai plâng că sunt persecutați... Aia e nimica toată pe lângă ce ne paște pe noi tot timpul.

- Ești întreagă? mă întrebă Greg, ridicându-se deja de jos.

- Deocamdată, i-am răspuns eu, ridicându-mă la rându-mi.

Nici măcar nu mă privea, dar nici nu mă așteptam să o facă. Era ocupat să își dea seama de unde venise acea chestie zburătoare, pe care eu nici nu apucasem să o văd. Naiba știa ce fel de arme mai foloseau Vânătorii. Tot timpul veneau cu altele noi, fiindcă aveau impresia că cele vechi nu funcționează. De fapt, orice lucru ascuțit și bine mânuit ne poate ucide. Asta, dacă nu suntem atenți. Dar cum suntem învățați să ne păzim pielea din momentul în care ne naștem, nu putem fi uciși așa de ușor, așa că Vânătorii născocesc mereu arme noi, în speranța că sunt mai eficiente decât cele vechi. Pe mine, una, mă enervează, pentru că mă trezesc că sunt hăituită de căței pe jumătate robotizați sau se aruncă după mine cu arme care arată ca jucăriile din Lego ale unui copil. Nici nu mai știu la ce să mă aștept.

- Ce sunt de data asta? l-am întrebat pe Greg, în timp ce el scana împrejurimile.

- Vârcolaci, îmi răspunse el cu un mârâit.

O-ho-ho! Deci era serioasă treaba. Dacă erau vârcolaci, nu prea aveam altă șansă decât să ne luăm zborul. Ceea ce în cazul de față era puțin posibil. Acesta este unul din dezavantajele de a fi Nova. Când ne transformăm, trebuie să parcurgem două etape. Prima este să ne scoatem blana la plimbare, ceea ce în principiu înseamnă că epilatul nu era foarte eficient în cazul meu.

E simplu să devii îmblănit. O facem la comandă și e ca și cum am pocni din degete. Necesită doar un simplu act de voință, ca atunci când îi comanzi mâinii să apuce ceva. Prin urmare, m-am îmblănit imediat. Și știu că pare o inutilitate, dar îmblănirea aduce bonusuri. Odată aflați în forma aceasta, arătăm exact ca niște oameni cu păr scurt și moale peste tot. Exact ca blana oricărui animal, doar că simțurile ni se ascut, reflexele sunt fenomenale, viteza și puterea cresc exponențial. Super șmecherie, nu?

Partea proastă vine însă la a doua etapă a transformării. Ca să ne eliberăm și aripile, care arată îngrozitor de mult ca niște aripi supradimensionate de liliac, e nevoie să rostim ceva ce sună ca o incantație și care e personalizată. Și ar fi simplu dacă ar fi doar un cuvânt, însă trebuie să aibă o anumită lungime, ceea ce mie personal mi se pare o mare porcărie, și să nu fie ceva ce poate fi

spus prea ușor într-o conversație oarecare. Odată incantația rostită, hodoronc-tronc, avem aripi. Care trebuie să vă spun, cu toate că arată puțin ciudat, sunt magnifice. Anvergura? Cel puțin 5 metri.

Prin urmare, timpul necesar rostirii incantației le-ar fi dat ocazia vârcolacilor să mai arunce cu ceva ascuțit și periculos după noi. Și știu că pare ciudat ca niște vârcolaci să ne atace cu arme, însă suntem mai puternici ca ei și dacă se aproprie prea tare, potăile s-ar putea să devină mâncare pentru chinezi.

- Ce facem? am întrebat eu în șoaptă, știind că vârcolacii ne aud foarte bine și așa.

- Ca de obicei? sugeră Greg, știind că eu urma să înțeleg imediat.

Am încuviințat din cap, perfect conștientă că vârcolacii se dădeau de ceasul morții în acel moment, să înțeleagă ce însemna „ca de obicei”. Dar cum nici eu, nici Greg nu aveam de gând să le dăm timp să mediteze, am trecut direct la acțiune.

„Ca de obicei” însemna că eu trebuia să fac pe momeala, din moment ce eram puțin mai rapidă ca Greg, în timp ce el se transforma, din moment ce el se transforma mai repede ca mine. Așa că, fără să mai stăm pe gânduri, ne-am pus pe treabă. Partea mea din plan constituia în a mă ridica în mod riscant de pe jos și a o lua la goană, devenind astfel o potențială țintă sigură. Și cum toată lumea era disperată să pună mâna pe noi, nici nu s-ar mai fi interesat de Greg. Maaaare greșală! În timp ce eu alergam ca o apucată, în direcția pe care Greg mi-o indicase în ultimul moment, el probabil își terminase deja de rostit incantația. Schimbam direcția atât de des, încât până și un vârcolac foarte bine pregătit urma să fie amețit. Dar goana mea nu mai dură mult, pentru că am auzit imediat câteva țipete. Asta însemna că Greg se pusese pe treabă și extermina câțiva cățeluși.

Nu mă înțelegeți greșit. Nu sunt o persoană sadică sau ceva asemănător. Însă nu îmi convine că trebuie să fug ca o disperată, de fiecare dată când vreun Vânător trage un nas cu mirosul nostru. Prin urmare, nu eram fericită că acei vârcolaci mureau pe capete (nu am habar câți erau), dar nici nu pot spune că-mi părea

rău. Nenorociții o meritau dacă ne vânau pentru motive atât de superficiale.

Nova sunt cea mai prețuită rasă din întreaga lume, pentru simplul fapt că sângele nostru oferă imortalitate, iar carnea noastră oferă invulnerabilitate aparentă. Și când spun aparentă, e pentru că pielea celui ce consumă carnea noastră devine tare ca betonul armat, însă dacă ingerează otravă sau pur și simplu îmbătrânește, s-a dus. Așa că toată lumea ne vrea atât sângele, cât și carnea, ca să fie, în viziunea lor, invincibili. Păcat că nimeni nu se gândea la partea cu otrava.

Dar eu nu aveam timp să mă gândesc la motive ca invincibilitatea. Dacă Greg dăduse iama în vârcolaci, ar cam fi cazul să-l ajut. Și nu puteam face asta decât dacă îmi scoteam și eu aripile la aer. Dacă sunt constrânsă la sol, nu sunt cine știe cât de periculoasă. Dar un Nova în aer e mortal. Suntem cei mai buni zburători din lume și foarte puternici, poate pentru a compensa faptul că toată lumea vrea să ne mănânce.

Așa că, fără să stau pe gânduri, mi-am împreunat mâinile în timp ce fugeam. Incantația necesită ca degetele să fie împreunate într-un anumit fel. Fiecare deget de la mâna dreaptă cu corespondentul de la stânga, ținute drept, mai puțin degetele mijlocii, care se unesc la încheietură. Practic, degetele mijlocii arată ca o punte între mai multe piscuri de munți. După care, am început să-mi rostesc incantația:

- Blană din interiorul meu, eliberează-mi maleficul și dă-mi aripile de care am nevoie!

Hei! N-a spus nimeni că e o incantație grozavă, dar când ai de-abia vreo 5-6 ani și trebuie să-ți faci o poezie, faci ce poți, mai ales că trebuie să fie ceva ce nu o să spui în conversațiile de toată ziua...

Imediat ce am rostit ultimele cuvinte am simțit cum oasele spatelui se rearanjează. Imaginați-vă că aripile mele stau ascunse undeva printre omoplați, ca niște sâmburi, și când rostesc incantația e ca și cum aș uda sâmburii și aceștia ies imediat din pământ, în cazul de față, din carnea mea. E destul de dureros, pentru că mi se rupe carnea și pielea, dar mă vindec repede. Însă,

după cum spuneam, oasele se rearanjează și aripile își fac apariția aproape imediat, așa că mi-am luat zborul în secunda următoare.

Îmi place foarte mult să-mi dezmořesc aripile înainte să zbor cu adevărat, dar cine avea timp de așa ceva? Am făcut o întoarcere de 180 de grade în aer și m-am îndreptat spre locul unde credeam eu că e Greg, după sunet. Dar înainte să apuc să ajung la el, m-am trezit că o ploaie de săgeți vine înspre mine. Era destul de ușor să mă țintească, din moment ce ne aflam pe un teren viran, fără copaci sau orice altceva care să mă ascundă. Însă nu aveau nicio șansă să mă nimerească. Le-am evitat săgețile și imediat am zărit arbaletetele prin iarba înaltă. Cu o ușurintă deprinsă doar din practică, am plonjat fulgerător spre cele două arbalete așezate în mod prostesc exact una lângă alta. Cei doi vârcolaci nici nu au apucat să țipe, pentru că le sfâșiasem gâturile cu ghearele de la mâini, despărțindu-le capetele de trupuri. Am uitat să menționez că avem și gheare la mâini și picioare, ce pot fi chiar utile.

Odată ce m-am asigurat că nu mai erau arbalete, mi-am luat zborul din nou, văzându-l pe Greg înconjurat de vreo cinci vârcolaci. Era complet transformat, însă lui îi plăcea să se joace cu Vânătorii, doar pentru că știa că și ei ar face la fel. Nu creștem în dimensiune atunci când ne transformăm, dar aripile ne fac să părem mult mai mari, așa că Greg părea a fi de trei ori mai mare ca acei vârcolaci. Vânătorii aveau fețele pline de ură și dorință, și eu știam că le-ar fi plăcut să îl devoreze pe Greg imediat, însă erau și precauți. Dar se părea că răbdarea lui Greg se terminase deja, deci îi atacă imediat, doborându-i rapid. Se rotise pe loc, cu aripile desfăcute larg, ceea ce îi răsturnă pe toți. Cu o mișcare rapidă, pe care și eu de-abia am văzut-o, le-a frânt gâturile la toți.

Nu există o metodă prea eficientă de a omorî un non-uman, în afară de decapitare. Dar noi, Nova, am învățat că ruperea gâtului este la fel de utilă, dacă răsucim destul de mult coloana vertebrală, astfel încât, chiar dacă s-ar reprimde, nu ar mai putea funcționa niciodată, prin urmare ar muri oricum. Este puțin crud din partea noastră, dar doar nu o să cărăm după noi macete cu care să decapităm lumea!

Am aterizat lângă Greg, în interiorul cercului format din vârcolaci morți. Nu era o priveștițe prea drăguță, dar mă obișnuisem de mult. Nova trăiesc destul de mult, undeva la câteva sute, până la câteva mii de ani. Așa că, eu de fapt am 178 de ani, dar arăt încă de 25. Dar nu am văzut niciodată un Nova care să aibă mai mult de 700-800 de ani. După vârsta aia, începem și noi să ne ramolim și nu mai suntem în stare să ne apărăm atât de bine, așa că până la urmă vreun Vânător ne face felul. Însă de obicei, când vreun Nova moare, ceilalți se asigură că Vânătorii care i-au consumat carnea și sângele, sunt otrăviți, și asta pentru că nu putem permite să existe prea mulți invincibili din ăștia. Echilibrul puterii s-ar strica.

- Crezi că mai sunt și alții? spuse Greg, scoțându-mă din gânduri.

- Mă îndoiesc, i-am răspuns eu. Dacă ar fi fost, știi la fel de bine ca mine că ar fi fost la grămadă. Știi mai bine decât să se despartă.

- Totuși, e o gașcă destul de mică, chiar dacă suntem doar doi. Adică, numără-i... Cinci aici...

- Doi am eliminat eu...

- Și încă trei eu, când tu alergai, încheie Greg numărătoarea. Doar zece, pentru doi Nova...

Știi cum sună asta. „Doar zece pentru doi Nova” sună extrem de arogant din partea noastră, dar e foarte adevărat. Vânătorii umblă de obicei în grupuri foarte mari, în primul rând pentru că doar un singur Nova ar fi hrană destulă pentru cel puțin 15 Vânători, dar și pentru că e nevoie de mulți dintre ei pentru a ne doborî. După cum am mai spus, natura a compensat soarta noastră potrivnică, dându-ne abilități bunicele. Măcar atât, nu?

- Chiar dacă mai sunt câțiva prin preajmă, dacă nu s-au dat de gol încă, n-o s-o mai facă deloc, am concluzionat eu, pe bună dreptate. Hai să mergem acasă... Mi-e foame și sunt obosită...

- Te urmez, spuse Greg, privindu-mă cu jumătate de zâmbet.

Decisesem cu câteva decenii în urmă că nu o să mai facem prostii cât suntem transformați. Oricât de obișnuiți am fi cu forma noastră îmblănită și înaripată, tot era straniu să faci dragoste așa. Și nu doar asta. Dar era periculos, pentru că eram mult mai ușor

de remarcat. În plus, dacă ne vedea vreun om obișnuit, putea să iasă un scandal monstru, așa cum se întâmplase, dacă nu mă înșel, acum câteva mii de ani. De la vreo doi Nova făcându-și de cap pe un câmp s-au iscat legendele cu bestii înaripate ce se supun păcatului strămoșesc sau vreo aberație de genul acesta.

- Greg, așteaptă să ajungem acasă, am spus eu și mi-am luat zborul, înainte să apuce să îmi dea vreun argument.

Putea fi foarte convingător. Dar trebuie să fiu sinceră și să recunosc că nici nu avea nevoie de prea mult să mă convingă. Ființă carnală și superficială ce sunt, mă topeam imediat ce dădeam cu ochii de el. Greg nu e cine știe ce combinație mortală de ochi verzi și păr negru ca tăciunele, așa cum e Romello. Nici pe departe. Greg e blond cu ochii căprui, dar are un anumit magnetism care mă face să-mi zbârnâie până și ultimul fir de păr. E înalt și bine făcut, și când spun bine făcut, vreau să spun că e mai ceva ca David al lui Michelangelo. Nu știu dacă e o trăsătură de Nova, dar până acum, toți masculii din specia mea pe care i-am cunoscut sunt zei ai frumuseții pe Pământ, într-un fel sau altul. Eu am avut norocul să mă aleg cu cel care nu bate la ochi prin înfățișare (asta dacă nu e gol), dar care, dacă își pune ochii pe tine, te-ai dus. Cel puțin, așa am pățit eu. Și cum știam ce putere are prezența lui asupra mea, am refuzat să mă uit la el în momentul în care mi s-a alăturat în zbor. Trebuie să rezist până acasă! Trebuie!

- Unde, mama naibii, ați fost?!

OK, deci Magnus era nervos. Și nu mi-am dat seama de asta din modul lui atât de drăguț de a ne întâmpina. Nu era el genul care să spună multe și fără folos. Dacă ridică măcar vocea, însemna că am dat de dracu', cu tot neamul lui diavolesc. Deși, sinceră să fiu, nu puteam să-mi dau seama de ce anume era atât de furios. Până la urmă, eu și Greg fuseserăm împreună și scăpaserăm fără măcar o zgârietură. Așa că, până în momentul de față, îmi dădusem seama doar că Magnus urma să facă din noi frigărui, dar nu și de ce.

Magnus e un lider grozav din toate punctele de vedere. Nu abuzează de autoritatea lui, așa cum am auzit că fac alți lideri, nu

ne dă ordine ca la armată, ci ne spune frumos tot ce are de spus, plus că ne tratează pe toți ca și cum am fi o familie. Ceea ce, sincer, pe mine nu mă influența cu nimic. Îmi era total indiferentă ideea de familie dintr-un motiv simplu. Eu *chiar eram* în familie. Și că veni vorba de familie, chiar atunci își făcură apariția Hawk și Shadow.

- Ce-i cu gălăgia asta? întrebă Hawk, ițindu-și capul de după ușă.

Magnus mârâi ceva ce n-am înțeles și deschise ușa exterioară cu atâta forță, încât am crezut cu toții că o să smulgă balamalele. Din fericire, structura era rezistentă, exact așa cum se făceau pe vremuri, așa că ușa rezistă când Magnus o trânti după ce ieșise.

Vedeți voi, Nova trăiesc în grupuri destul de compacte, care se numesc, din nu știu ce motiv absurd, haite. Mie, una, mi se pare ciudat, din moment ce nu ne transformăm în patrupede, ci suntem creaturi zburătoare. Însă trebuie să recunosc că „haită” sună mult mai bine ca „stol”. Ar fi ridicol! Prin urmare, haitele sunt alcătuite în general din mai mulți masculi Nova și o femelă. Aranjarea asta nu e din vreun motiv sadic pentru femele, ci pentru că acestea sunt mai rare ca masculii, dintr-o anomalie genetică sau ceva asemănător. Haita noastră e puțin diferită la capitolul ăsta, din moment ce există două femele. Eu și Kendra. Suntem, din câte am înțeles, singura haită cu un număr atât de mare de femele. Adică, în traducere, peste tot e doar o femelă per haită. Foarte trist, dacă e să mă întrebați pe mine.

- Unde arde? se auzi și vocea lui Shadow, care în mod inevitabil venise după Hawk.

- Magnus e nervos, le-am explicat eu fraților mei.

Da, așa e. Hawk și Shadow sunt adorabilii mei frați mai mari. Diferența dintre noi e relativ mică. Cum am mai spus, eu am 178 de ani, Hawk are 185, iar Shadow se află la un venerabil 199, cu trecere spre 200 chiar anul acesta. Familia noastră e puțin ieșită din comun, din moment ce suntem doar trei frați. Femeile Nova sunt într-un fel obligate să tot facă copii, până când unul este fată. E metoda noastră de a perpetua specia, din moment ce femelele sunt atât de rare. Și cum mama a reușit dintr-a treia încercare, suntem cam puțini la număr. Știu că restul membrilor din haita

noastră au cel puțin câte 7-8 frați prin alte haite, din moment ce rareori frații rămân împreună. Și uite încă o ciudățenie a familiei mele, din moment ce noi toți trei am rămas în aceeași haită. Dar asta se datorează în mare măsură lui Shadow. El e cel mai mare, dar și cel mai mic în același timp. Se poartă ca un puștan amețit și tare îmi vine să cred că nici nu îl duce capul mai mult de atât. Pe de altă parte, Hawk, care e mai mic, are o atitudine matură și responsabilă, care uneori mă sperie. Și după 178 de ani de viață e aiurea dacă încă te mai sperie ceva la propria familie. Dar ideea este că am rămas împreună ca să avem oarecum grijă de Shadow, pentru că ne era teamă să nu fie dat afară din vreo haită și să rămână singur. Ar fi în stare să enerveze pe cineva până la acel punct. De obicei, acel cineva este Greg.

Și, că veni vorba de Greg, i-am aruncat o privire din colțul ochiului și i-am făcut semn spre camera noastră. Într-un fel sau altul, îi promisesem că odată ce ajungem acasă ne facem de cap, ceea ce intră perfect în planurile mele oricum. Singura problemă era că „acasă” încă era străin pentru mine. Ne mutaserăm recent, pentru că niște Vânători ne găsiseră ultima ascunzătoare. Iar Magnus nu găsise nimic mai bun decât o biserică veche, a cărei construcție fusese abandonată aproape de final. Era în mijlocul pustietății, la marginea unui mic orașel. Și când spun mic, vreau să spun MIC. Nu știu dacă are 1.000 de locuitori. Din câte îmi puteam da seama, arăta ca epava unui clasic orașel din filmele acelea cu vestul sălbatic. Avea până și o tavernă unde se juca poker destul de des, din câte îmi spuneau Hawk și Shadow. Eu nu călcasem pe acolo din moment ce, fiind femeie, aș fi fost etichetată direct ca și pradă. Și cu toate că mă puteam apăra foarte bine și singură, nu era indicat să mă transform în fața unei populații întregi, oricât de mică era aceasta. Ar fi însemnat să trebuiască să ne luăm tâlpășița din nou.

Magnus alegea mereu asemenea comunități retrase pentru a ne stabili casa, pentru că posibilitatea să existe ființe non-umane în asemenea locuri restrânse era foarte mică. Non-umanii aveau în general nevoie de orașe mai mari, în care să se piardă, pentru că destul de mulți se bazau pe oameni ca sursă de hrană ori diverse alte necesități. Într-un orașel atât de mic, dacă începeau să dispară

sau să se „îmbolnăvească” oamenii, situația putea deveni dificilă. Așa că tot timpul nimeream în vreo dugheană din asta de oraș, mai mult sau mai puțin evoluat.

De data aceasta, ne-am stabilit puțin în afara orașului, în acea biserică părăsită. Era într-un stil arhitectural nedefinit, probabil pentru că oricine ar fi proiectat-o nu făcuse cu adevărat școală pentru așa ceva. Avea o singură turlă, de pe care lipseau câteva țigle, dar, în principiu, acoperișul era bun, așa că băieții rezolvaseră găurile încă din prima zi când ne instalaserăm. Erau încă prezente schelele de construcție și cu toate că ne incomodau, Magnus hotărâse să nu le dăm la o parte, pentru că nu ne puteam da seama câtă rezistență avea clădirea fără ele. Altarul devenise camera lui Magnus, pe care o împărțea cu Romello, Hawk și Shadow. Era mai mult decât suficient spațiu pentru ei, din moment ce nu aveau nevoie decât de paturi. Eu și Greg alesesem să ne înființăm „camera” în aripa corului, aflată deasupra de intrarea în biserică. Ar fi trebuit, în mod normal, să fie bănci și altele pe acolo, dar pentru că nu fusese terminată construcția, era doar spațiu gol. Greg reușise să bată mai multe scânduri de pe marginea lojei până la tavan, de care să prindă vreo două prelate de mașină și astfel să închidă oarecum camera noastră improvizată. Pentru sunet nu ne ajuta cu nimic, dar măcar era vizibilitate zero. Se urca pe o scară din pronaos, la fel ca în majoritatea bisericilor. Kendra rămăsese prin urmare cam pe dinafară, așa că băieții hotărâseră să o primească cu ei, ca să nu ne deranjeze pe mine și pe Greg, care oricum aveam mai puțin spațiu. Îi construiseră o jumătate de perete, ca un fel de paravan, unde ea să se poată schimba și unde i se afla patul, dar, în principiu, tot în camera lor se afla. Nimeni nu păruse deranjat de acest aranjament la momentul respectiv, așa că timp de o săptămână ne ocupaserăm de modificări și planificări. Nu ne chinuiam prea mult să facem din biserică aceea o casă de vis, pentru că știam că la următorul semn de pericol ori descoperire trebuia să ne mutăm.

Prin urmare, ne aflam în biserică aceea de mai puțin de trei luni, așa că încă nu îmi era chiar comod să-mi fac de cap cu Greg într-un loc ce se presupunea a fi sacru. Însă el mă prinse de mână

și se lipi de spatele meu, împingându-mă spre scara ce ducea spre camera noastră. Magnus nu se întorsese încă din ceea ce era probabil doar o plimbare scurtă, dar nu îmi făceam griji. Shadow și Hawk îi aruncară lui Greg priviri conspiratoare, ceea ce e destul de avangardist din partea unor frați ce se născuseră pe vremea când femeile încă purtau rochii înfoiate și mânuși dantelate, iar balurile de societate nu aduceau mai mult contact între sexe decât al mâinilor. Dar presupun că și noi evoluăm odată cu lumea, așa că frații mei știau că sunt destul de mare să mă dau în bărci cu cine îmi convine, fără ca ei să fie nevoiți să îmi apere onoarea.

- Încă nu te-ai obișnuit cu a păcătui carnal într-o biserică? mă întrebă Greg, în timp ce urcam scările, aproape împiedicându-ne unul de celălalt.

- Gregory Banes! am protestat eu, prefăcându-mă șocată.

- O să-ți treacă, mă tachină el, pentru că știa că moralitatea mea urma să dispară curând, dacă avea de gând să continue să mă sărute.

Nu știi cât exersase, dar Greg era al naibii de bun la săruturi franțuzești. Dacă măcar se puteau numi așa. Personal, am considerat mereu că sunt efectiv mici acte sexuale. Poate pentru că practică același dute-vino cu limba, cum face cu alte părți ale anatomiei, ori pentru că efectiv mă aduce pe marginea prăpastiei cu un astfel de sărut. Indiferent de ce, dar știe ce face.

Ajunși sus, mă azvârli efectiv pe saltea, norocul meu fiind că aceasta era groasă și rezistentă. Adrenalina produsă de experiența din urmă cu puțin timp încă își făcea mendrele în sistemele noastre, așa că eram deosebit de încălziți. Și vreau să spun că la Greg nu era nevoie de adrenalină ca să fie mai potent decât e. Mă simțeam foarte bine știind că putea să reacționeze la mine atât de prompt.

După încă un sărut care mă lăsă practic înapoiată mintal, mă ajută să mă descotorosesc de ceea ce mai rămăsese dintr-un tricou și îmi eliberă picioarele din blugii încă rămași intacti. Tricoul fusese sfâșiat de apariția aripilor, dar blugii scăpaseră cu altă soartă. Odată eu confortabil goală, își scoase și el tricoul și blugii. Noi nu stăteam prea mult la discuții când eram împreună, pentru că eram în egală măsură de entuziaști când venea vorba de

celălalt, așa că preludiul nu necesita cine știe ce atenție. Prin urmare, ne-am văzut de treabă mai departe, dar sunt prea doamnă ca să dau mai multe detalii...

Dimineța următoare m-am trezit revigorată și gata de acțiune, deși ați putea crede că după aventura din seara precedentă văzusem destule cadavre. Dar cum viața unui Nova e presărată destul de obligatoriu cu moarte, mă obișnuisem de mult, prin urmare nu mă afecta cu nimic faptul că omorâsem câțiva vârcolaci. Și știu cum sună asta... de parcă aș fi vreo psihopată. Însă trebuie să recunoașteți că orice îți intră în ritm după un timp. În cazul unui Nova, este destul de clar că ne obișnuiam cu victimele pe care eram obligați să le facem, din moment ce este evident că nu vrem să murim noi. Așa că, imediat ce soarele a început să bată în vitraliile aflate convenabil chiar la capul patului nostru, am și deschis ochii.

Greg încă dormea dus, pentru că el nu se trezește niciodată atât de devreme. Eu îmi aud mereu glume legate de soare și găini, pentru că într-adevăr mă trezesc odată cu amândouă.

M-am ridicat încet din pat și mi-am luat un prosop de pe rafturile pe care băieții le improvizaseră în loc de dulap. După un duș scurt și extrem de bine venit (făcut în baia exterioară improvizată pe care nu am habar cum a reușit Magnus să o construiască), m-am îmbrăcat și am coborât. Îmi era foame, dar știam că Magnus m-ar ucide dacă m-aș duce singură în oraș să mănânc, așa că nu aveam altceva de făcut decât să pierd vremea, ori să fac curat. Și într-un loc atât de prăfos ca cel în care ne aflăm noi, era o binecuvântare că aveam boala curățeniei. Dar la urma urmei, ce altceva să faci când trăiești atât, dar nu ai șansa să te instalezi, să-ți găsești un loc de muncă sau să trăiești cu activități urbane? Citisem destule cărți cât să-mi ajungă pentru o vreme, așa că am luat mătura din confesionalul pe care îl transformasem în depozit și mi-am început treaba.

Aveam de gând să mătur prin tot naosul, care în mod tacit devenise sufragerie. Și asta nu era chiar o treabă ușoară, din moment ce trebuia să mă bag cu mătura pe sub toate scaunele boltite în perete, pe care nu ne-am chinuit să le scoatem, să

ocollesc coloane de piatră și să încerc să ajung prin toate crăpăturile. După ce am reușit în final să termin de măturat, am început să iau pânzele de păianjen, care recent se adunaseră incredibil de mult. Mătura aceea se dovedea multi-funcțională.

Nu după mult timp însă ușa de la altar se deschise și pe ea apăru Hawk.

- 'Neața, mormăi el somnoros, frecându-se la ochi și căscând.

- 'Neața! l-am salutat eu cu ceva mai multă voioșie.

Acum că el era treaz, puteam să merg să mănânc!

- Ți-e foame? am întrebat, cu ochii cerșind un răspuns afirmativ.

- De lup, mă asigură el, venind spre mine.

În următoarele cinci minute mergeam amândoi pe drumul prăfuit ce ducea spre oraș. Făceam zece minute pe jos de la biserică la oraș, așa că Magnus nu cumpăraseră o mașină de data aceasta. De obicei, cumpăra câte o vechitură ieftină, ca să părem oameni normali atunci când ne stabileam prea departe de oraș ca să mergem pe jos, din moment ce zburatul ieșea din discuție.

- Ce vrei să mănânci? mă întrebă Hawk, în timp ce îmi ținea ușa deschisă, să intru în maghernița locală ce servea și o mâncare mai decentă.

- Încă nu am încercat tot ce au pe meniu, așa că mai văd eu... am răspuns, privind în jur.

Încă nu mă obișnuisem cu localul, așa că totul părea nou pentru mine. Cu toate că trăisem atât, îmi venea greu să mă readaptiez de fiecare dată. Nu îmi era tot una să mă plimb din loc în loc sau să îmi întemeiez și eu un cerc de prieteni și să stau la o bîrfă. Kendra era o prietenă grozavă, dar unicitatea mă sâcâia. Oamenii din taverna aia mi se păreau fascinanti, cu toate că știam că oricare dintre ei poate fi un Vânător care mai are puțin și își dă seama ce suntem.

Chelnerița îmbătrânită și obosită mă scoase din gânduri când veni să ne ia comanda, la separeul unde ne așezaserăm:

- Ce vă aduc? întrebă ea, ochii fiindu-i lipiți de Hawk și mie aruncându-mi o privire scurtă și plină de venin.

- Eu vreau o omletă mare cu șuncă, iar sora mea...

- E soră-sa!! strigă brusc chelnerița către barul unde stăteau două femei la vreo 30 de ani și șușoteau ceva.

Eu și Hawk ne-am uitat unul la altul în timp ce chelnerița îmi spuse brusc foarte dulce:

- Ție, drăguță, ce-ți aduc?

Eu am rânjit către Hawk, care oscila între a izbucni în râs sau a se simți amenințat, apoi i-am spus femeii:

- Și eu vreau o omletă cu șuncă și o Cola, te rog.

- Vine imediat! răspunse ea, și porni aproape topăind către bucătărie să lase comanda.

M-am uitat din nou la Hawk, care, cu toate că avea aproape 200 de ani, roși ca un puștan când își dădu seama că e subiectul de discuție din tot localul. Știam cu siguranță că dacă ar fi fost Shadow în locul lui, acesta s-ar fi amuzat sau poate ar fi flirtat cu chelnerița și cu femeile acelea de la bar. Dar Hawk era prea respectuos și timid în asemenea situații pentru a se simți comod. Zâmbind cu subînțeleles către el, i-am spus:

- De ce nu flirtezi puțin cu ele?

- Știi foarte bine de ce, mă lămuri el, pe jumătate resemnat, pe jumătate agasat de tachinările mele.

Știam de ce. Dacă intra în vorbă cu ele, nu ar fi putut să se culce cu ele și apoi să plece. Era genul căruia îi trebuia o relație de durată, iar cu o femeie umană asta nu era posibil. Însă asta nu înseamna că eu m-am putut potoli.

- Când ți-ai tras-o ultima oară? l-am întrebat, privind-l direct în ochi.

- Silver! protestă el, ridicându-și privirea de pe masă. Poate tu și Greg aveți un anumit stil, dar eu nu-l am!

- Pe dracu' nu-l ai, Hawk. Nu te-am întrebat ca să mă distrez...

OK, asta a fost minciuna secolului, dar numai pe jumătate, pentru că undeva, pe acolo, chiar îmi făceam griji pentru el...

- Te-am întrebat pentru că un bărbat sănătos și în putere nu poate să stea atâta timp fără sex și să fie totul în regulă, am continuat eu, știind că pe măsură ce vorbeam, Hawk roșea mai tare.

- Nu am nevoie de așa ceva ca să trăiesc fericit, se bosumflă el, sprijinindu-și bărbia într-o mână și privind pe fereastră.

- Pe cine crezi că minți? m-am zburlit eu. Oi fi eu sora ta mai mică, da' asta nu înseamnă că nu am minte. Nu mă trata ca pe o puștoaică, pentru că știi foarte bine că am trecut de stadiul ăsta acum vreo 160 de ani!

- Silver, nu vreau să discut cu tine viața mea amoroasă, îmi spuse Hawk privind-mă serios. Poate că tu poți să-ți fluturi intimitatea prin fața tuturor fără jenă, dar eu nu pot. Chiar dacă ești sora mea...

- Cine a spus că vorbim de viața ta amoroasă? Eu vorbesc despre sex, cât se poate de simplu și direct. Nu vreau să știi în ce poziție îți place s-o faci. Vreau să te conving să te duci la una din femeile alea, care, sincer, sunt chiar drăguțe, și să flirtezi puțin cu care îți place. Dacă din asta rezultă o noapte de nebunii prin motelul local ori la ea acasă, foarte bine. Dacă nu, nu ai nimic de pierdut.

- Silver... mârâi el pe un ton amenințător, dar fu întrerupt de chelnerița care ne aducea două porții uriașe de omletă și Cola mea.

- Vă mai aduc ceva? întrebă femeia, care de data aceasta nu mai mirosea a mâncare gătită, ci a parfum ieftin.

Era clar că se aranjase în viteză cât timp comanda noastră era pregătită. Câteodată, eram surprinsă de metodele la care ar recurge o femeie umană pentru a atrage un bărbat. Poate pentru că eram femelă Nova nu înțelegeam disperarea aceea de a obține un partener. Noi aveam cel puțin zece pretendenți la picioare, fiindcă orice mascul Nova voia o femelă din aceeași rasă. Din câte înțelesesem, femeile umane erau mai numeroase ca bărbații, așa că, într-un fel, înțelegeam cursa aceea continuă pentru specimenul cel mai potrivit, mai ales că la oameni, nu toți bărbații arătau trăznet, cum era la Nova.

- Nu mai dorim nimic, îi spuse Hawk chelneriței, care se îmbujoră imediat, ca o adolescentă cu probabil jumătate din vârsta ei.

- Vă aduc imediat nota de plată, în cazul ăsta, vorbi ea dulce, ceea ce mie îmi provoacă greață.

Toate acele tertipuri îmi erau străine și mi se păreau extrem de în plus, dar probabil asta se datorează faptului că femeile Nova nu au nevoie să le folosească. Și, ca să fiu perfect înțeleasă, eu m-am pricopsit cu Greg la întâmplare, pentru că el fusese primul și singurul care avusese tupeul să nu mă abordeze cu floricele și inimioare.

- Silver, și se răcește omleta, îmi spuse brusc Hawk, ceea ce mă făcu să tresar. Iar te gândeai la Greg?

- De unde știi? m-am mirat eu.

- Pentru că de fiecare dată când te gândești la el pierzi lumea exterioară, îmi explică fratele meu.

- Nu e adevărat! am protestat eu, în timp ce am început să înfulec bosumflată din omleta ce se răcise deja parțial.

Hawk începu să chicotească, dar își continuă micul dejun. I-am scos limba după ce am înghițit și apoi am început să sorb din paharul meu cu Cola. Privind spre ușa pe care o vedeam peste umărul lui Hawk, mi-am scăpat din suc pe bluză în momentul în care intră un tip.

Era îmbrăcat perfect normal, ca orice camionagiu sau locuitor al orașului. Ce îl dăduse însă de gol a fost privirea pe care a ațintit-o direct pe capul lui Hawk. Nova au un miros specific pentru non-umani, și tipul ăsta sigur era ceva extra, cu toate că era prea departe să îmi dau seama ce. Îl mirosise pe fratele meu de la o poștă probabil, pentru că veni încet spre masa noastră, în timp ce eu mă prefăceam că sorb liniștită din pahar. Din nu știu ce motiv straniu, mi s-a spus (de fapt a fost o declarație scoasă prin tortură) că nu miros ca un Nova, ci ca un om. Așa că eram sigură că individul mă considera o companioană umană a unui Nova ce încearcă să se ascundă prin mulțime.

- Vă supărați dacă mă alătur vouă? întrebă tipul, cu un tupeu incredibil.

Hawk își ridică privirea, în timp ce pe sub masă eu îl atenționam. Știa el ce înseamnă lovitura mică pe care i-o dădusem.

- Eu și prietena mea am vrea să ne continuăm micul dejun în liniște, minți Hawk, fără să-l slăbească din ochi pe bărbatul care stătea lângă masă.

- Cred că vrei să te răzgândești, declară individul în timp ce scotea rapid la vedere o mână îmblănită cu gheare.

Vârcolac din nou? Asta nu era bine. Greg și cu mine omorâserăm destui dintr-ăștia ieri, așa că ăsta ori era un răzbunător, ori erau prea mulți prin preajmă ca să ne fie nouă bine.

- Cred că putem să-ți facem loc la masa noastră, am spus eu dulce, prefăcându-mă că nu văzusem ghearele și nici nu știam ce se petrece.

Cu cât credea vârcolacul pentru mai mult timp că sunt om, cu atât era surpriza de partea noastră și Hawk știa asta, așa că nu făcu niciun gest când i-am făcut loc bărbatului să se așeze pe bancheta separeului, lângă mine.

- Când terminați de mâncat, o să vreau să discut cu tine, declară vârcolacul, adresându-i-se specific lui Hawk.

Era la nici jumătate de metru de mine și încă nu știa că sunt Nova. Mirosul meu uman se dovedea a fi mai eficient decât credeam. Cu puțin noroc, aș fi reușit să devin îmblănită și cu gheare, să mi le înfig în spatele lui, direct în inimă, și să mă transform la loc înainte să își dea seama cineva ce se întâmpla. Dar chiar în secunda aceea chelnerița veni la masa noastră să ne aducă nota.

- Ce vă aduc? îl întrebă ea pe vârcolac, însă cum acesta nu era atât de chipeș ca Hawk, femeia nu îi acordă cine știe ce atenție.

- Nimic pentru mine, spuse tipul, dar cred că amicii mei sunt gata să plătească și să plece.

- Desigur, răspunse chelnerița, bătând din gene către Hawk, ceea ce mă făcu pe mine să îmi dau ochii peste cap în mod automat.

Fratele meu scoase din buzunarul de la piept al cămășii destui bani să plătească pentru amândoi, și când chelnerița îi luă, strecură în palma lui nota de plată. Eu văzusem deja că pe ea se afla scris ceva, și puteam să bănuiesc că sunt niște numere de telefon însoțite de vreo declarație penibilă. Am oftat înainte să mă pot abține.

- Să mergem! ceru vârcolacul, care se ridică de la masă, doar după ce Hawk era deja în picioare.

Eu i-am urmat docilă, prefăcându-mă că sunt încă neștiutoare. Era mai ușor decât m-am așteptat, din moment ce potaia aia nu mi dădea nicio atenție. Era complet concentrat pe Hawk și puteam să pun pariu că se gândea cum să-l devoreze mai bine. Eh, să fiu a naibii dacă îl lăsam să îmi mănânce fratele!

Cum am ajuns destul de departe de oraș ca să nu fim văzuți, eu am

ex libris

concursul national de creatie „vasile alecsandri”

devenit împlănită pe la spatele vârcolacului, în timp ce acesta își scotea ghearele la iveală. Nici nu m-a simțit venind când cu o forță proprie doar unui Nova mi-am înfipt eu ghearele în spatele lui, exact așa cum voisem să fac în local.

S-a îndreptat imediat de spate, scoțând un gălgâit înecat de sânge. Îi țineam inima în mână la propriu. Știam că dacă trag, rămâneam cu acel organ în mână și viața lui era sfârșită. Dar atâta timp cât încă trăia, puteam să aflăm ceva de la el.

- Faci parte din potăile ce ne-au atacat ieri? l-am întrebat scurt.

Refuza să îmi răspundă, privindu-mă peste umăr cu ochii bulbucăți și plini de vinișoare însângerate.

- Răspunde! am urlat la el, strângând ușor de inimă.

Se înecă în durere și pentru o clipă am crezut că am strâns prea tare. Dar cum era vâcolac și avea putere regenerativă foarte mare, nu urma să moară atât de ușor. Deja simțeam cum se închide carnea peste mâna mea și în curând aveam să rămân blocată înăuntru.

- Eu te sfătuiesc să-i răspunzi, spuse Hawk, care privea totul cu brațele încrucișate la piept și o încruntare adâncă.

- Nu sunteți decât aperitivele, spuse atunci vâcolacul, printre gălgâituri cu sânge.

- Da? Și cine e felul principal? i-am făcut eu jocul.

- Toți sunteți, vorbi potaia din nou, aruncându-mi ură și venin din privirea-i ce se stingea deja încet.

- Mai vedem noi! am declarat eu și fără nicio ezitare, mi-am tras mâna afară din pieptul lui, cu tot cu inimă.

Trupul se prăbuși inert la pământ, ca o păpușă din cârpe, în timp ce eu aruncam inima cât colo. Dacă lăsam cadavrul în deșertul ăsta, într-o zi urma să fie mâncat de animale ce de-abia așteptau, ori începea să putrezească oricum.

- Mă ocup eu de el. Tu du-te acasă, spuse Hawk, și se îmblăni, în timp ce își spunea deja incantația.

Am încuviințat din cap și peste câteva clipe fratele meu zbura spre nicăieri, cărând vâcolacul cu tot cu inima sfâșiată. Scuturându-mi mâna de sângele vâcolacului, am revenit la forma fără blană și am început să merg spre casă, hotărâtă să fac ceva în legătură cu tot rahatul ăsta!

NELU NĂDEJDE

„Descendent din tiparul imaginativ românesc, reușind să fie modern pe tema visului-realitate, în filiația lui Eminescu și Mateiu Caragiale. Mână de prozator, maturitate stilistică, revolvare nimerită a unor situații limită.”

Marin PREDA

Pe cadavre nu cresc flori

I

Trăsura m-a adus până în fața noii mele case. Urmează să locuiesc singur de acum, din moment ce sunt un proaspăt absolvent de studii superioare. Viena... ce mod de a trăi... dar a trebuit totuși să mă întorc. Nu sunt genul care face călătorii de plăcere. Am fost acolo doar pentru că mi s-a impus, dar, într-un fel, chiar m-am bucurat, fiindcă aveam posibilitatea să studiez așa cum doream. Am ales să învăț filozofie dintr-un capriciu, fiindcă știu că sunt un neadaptat și că nu voi reuși să fac nimic cu viața mea. Știu asta, am știut-o de când am devenit conștient de mine însumi și chiar nu mai am nevoie de alte dezamăgiri pentru a-mi confirma părerea. Părinții mei au de toate, mi-au asigurat până acum tot ceea ce își poate dori un tânăr normal de vârsta mea, dar eu nu sunt așa... nu... sunt diferit. Am tot observat asta prin raportarea comportamentului meu la modul de a acționa al celorlalte persoane; în copilărie, în timp ce alții de vârsta mea preferau să se joace sau să alerge sau mai știu eu ce, eu preferam să stau izolat, de obicei lângă grajdurile unde tatăl meu își ținea herghelia, și să privesc de multe ori cum caii bătrâni sau bolnavi erau împușcați și își dădeau ultima suflare. Era ceva emoționant să vezi cum făpturile lor odată mândre și maiestuoase zăceau pe câmp singure și dacă ai fi avut curajul să-i privești în ochi, cu siguranță ai fi rămas marcat. Chiar și acum, în timp ce tinerii asemeni mie preferă să citească vreun nou roman *chouette*, eu îmi ocup timpul cu tot felul de lecturi complexe, care încep să devină asemeni drogurilor... Nu știu dacă ai consumat vreodată opiu sau orice substanță de genul acesteia... ei bine, eu am făcut-o și pot

spune că ajungi la un anumit nivel în care re trăiești senzația doar citind filozofie...

Să revin totuși, am deviat cam mult. Cu toate că am refuzat această nouă casă pentru o perioadă foarte mare de timp, până la urmă a trebuit să accept. Nu mai suportam atmosfera sufocantă din cadrul familiei și doream să stau singur. Dacă mă gândesc mai bine, cred că senzația de plictis care m-a cuprins se datorează înseși vieții... Eu n-am vrut să trăiesc, și pot spune că am resușit să evit pe cât posibil complicațiile vieții. Adică mi-am făcut din cunoaștere un scop precis, și acum, că am dobândit-o... sau cel puțin cred c-am dobândit-o... Uneori îmi vine să cred că m-am născut deja mort, adică mă refer din punct de vedere sufletește, să nu credeți că asta-i o altă povestire cu fantome sau vampiri, atât de mult apreciate. La Univesitate am studiat o sumedenie de teorii despre viață, moarte, cunoaștere și toate celelalte, dar nimeni n-a putut să-mi spună nimic sigur. Cel mai mult m-a fascinat reîncarnarea... îmi place să cred că am mai avut o serie de existențe anterioare, și uneori îmi place să reflectez asupra acestei posibilități și, mai ales, asupra posibilelor existențe suferite de mine... oare gândurile mele sunt influențate de experiențe anterioare? Dacă da, probabil că am fost gropar sau membru al Inchiziției, altfel nu-mi explic toate înclinațiile mele morbide. Dar iar am început să ofer prea multe detalii și știu cât de plictisitoare pot fi uneori, dar chiar vreau să mă cunosc mai bine, în primul rând, și apoi să mă fac înțeleș celorlalți. Deși sunt tăcut în mod uzual, îmi place să scriu foarte mult, uneori chiar scrisori către cunoștințe imaginare, lucru care îi exaspera nespus pe toți cunoscuții mei. Dar să las asta acum.

Am ajuns în pragul casei și pot spune că este cu adevărat o frumusețe. Încadrată de niște tufe foarte bogate de trandafiri, ușa masivă de lemn sculptat căpăta un aspect pitoresc, elegant. Deasupra se afla o friză foarte frumos sculptată, reprezentând niște statui de inspirație grecească. Era o casă superbă, asta trebuie s-o recunosc. Am pătruns și am rămas mut privind interiorul bogat, cu mobila fin sculptată, într-un stil elegant, baroc, cu pereții acoperiți de tablouri moderne, în care recunoșteam urma penelurilor unor artiști destul de cunoscuți. Pe

un alt perete se afla o oglindă somptuoasă de cristal, încadrată de o ramă aurită. M-am îndreptat și mi-am privit reflexia: mereu mă închipui într-un mod diferit și rămân surprins când mă descopăr cu totul altfel. Ce rămânea mereu la fel era privirea, ochii fiind singurele părți ale chipului meu ce mai păstrează o urmă de vitalitate. În rest, chipul tras, cu ten șters, nu prezenta niciun fel de interes pentru nimeni. Părul ondulat și rebel nu-mi stătea niciodată așa cum doream, nu că mi-aș fi dat un oarecare interes pentru a-l face să arate așa cum trebuie – se înțelege, acel *trebuie* impus de modă și societate. Purtam un costum elegant și pot chiar să mă mândresc cu gustul înăscut pentru haine. Însă mă bucur de posibilitatea de a trece neobservat de fiecare dată când merg pe undeva. Oricum...

Se vede că mama s-a gândit la toate. Pe măsuța joasă din mijlocul salonului se găsea o vază de cristal, care, presupun, era destul de valoroasă, țin care se afla un buchet uriaș de flori, care mai de care mai colorate... Ce a făcut-o oare să creadă că mi-ar plăcea acea explozie ostentativă de culori? Nu mai contează... Lângă ea se afla un mesaj, scris cu litere aurii – din nou acel gust inconfundabil al familiei mele pentru tot ceea ce este mai luxos și mai lipsit de expresie – „Sper că te vei simți bine în noua ta casă. Mâine s-o aștepți pe mătușa ta să-ți facă o vizită. Cu drag, ...” Patetic. M-am dus lângă fereastră și m-am lăsat pe scaunul din imediata apropiere. Printre draperiile groase puteam observa silueta lunii conturându-se pe cerul negru ca un ochi malefic pe fruntea unui gigant. Mă simțeam ciudat. Asta-i tonul unei persoane care este ajunsă la capătul puterilor. Da, știu că pare ciudat, întotdeauna reușesc să-mi ascund emoțiile, dar nu mai suport. Vreau să termin mai repede cu viața. Mă simt ca un bolnav de lepră și mi-e teamă să intru în societate din milă pentru ceilalți care s-ar putea molipsi și ei... De când gândul *acela* mi-a pătruns în minte, parcă nimic n-a mai fost așa cum era. Fapta era deja făcută... sămânța a găsit teren fertil în creierul meu și-așa bântuit de fantome și iluzii. Trebuie s-o fac... **Trebuie**. Nu știu dacă înțelegeți exact, nici nu mă aștept s-o faceți, dar trebuie, sincer, nici eu nu știu prea bine de ce, dar așa simt...

M-am ridicat brusc de pe scaun, cu o expresie de dezgust pe chip. Asta mi-a fost viața... bună sau rea, nu mai era nimic de făcut. Am început să-mi trec mâinile prin păr, cuprins de cele mai sincere frământări... Ah, de ce e așa de greu? M-am apropiat de masă și am rupt biletul mamei în mii de bucățele... sper că ești fericită... Pe una din ele am scris cu aproximativ aceeași caligrafie: „Pe cadavre nu cresc flori”. Era mesajul care descria exact starea mea de atunci... pe care încă o mai simt... Am urcat în pod și am ieșit pe acoperiș. Vântul rece îmi plesni fața ca un bici încărcat de dorințe sadice. Și tu, natură, te răzbuni pe mine? M-am îndreptat ca hipnotizat spre marginea acoperișului și o clipă am fost cuprins de o senzație de vertij... Hai! Am închis ochii și-am făcut pasul... un moment de euforie, unul de groază și o mică durere...

Mă așteptam să fie altfel... să zac cuprins de chinuri, implorând moartea să vină mai repede. Mă vedeam agonizând, zbierând, implorând... dar nu. A fost așa simplu. Contactul cu pământul nu mi-a provocat decât un mic șoc, o mică durere trecătoare, după care orice conștiință despre trupul meu a dispărut... Totuși, pentru acel moment de euforie, pentru acea stare în care te simți stăpân pe viață și pe moarte, aș fi în stare să retrăiesc aceeași existență blestemată, doar pentru a putea rememora iar și iar senzația...

II

Drumul spre școală trece pe lângă o alee singuratică, unde adesea îmi place să fac plimbări lungi de detensionante. E o stradă mică și îngustă, dar copacii de care este încadrată îi oferă o senzație de profunzime. Deh... aceleași minciuni frumoase pe care alegi să le crezi. Pe acea stradă nu sunt decât patru sau cinci case vechi. Siluetele lor se conturează însă pururi negre, fără expresie, lipsite de acea atmosferă care face unele case să fie atât de primitoare. Ferestrele lor par înțepenite de parcă n-ar fi fost deschise niciodată. Mă așteptam uneori ca de după draperiile groase să se ivească câte o siluetă scheletică, dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat până acum... Atmosfera veșnic sepulcrală.

Alea se întinde la dreapta uneia dintre cele mai aglomerate străzi din oraș. Tăcerea și întunecimea ei contrastează intens cu forfota mașinilor și lumina emisă de felinare. Posibili trecători sunt ținuți la distanță... Pe această străduță mă plimbam după ore. Mergeam până la capătul ei, unde un câine începea să latre într-o curte singuratică. Lătratul său avea amplitudini profunde, posibile reverberații ale strămoșului său Cerberus. Simțeam că până aici îmi este îngăduit să merg și mai simt și acum nostalgia străzii următoare, care a rămas pururi necunoscută pentru mine și unde, probabil, Paradisul își avea grădinile.

Era una din acele după-amiezi reci de toamnă, când, deși soarele strălucește pe cer, atmosfera este una rece, vântul biciuind fețele trecătorilor grăbiți. Frunzele uscate se desprindeau de pe crengi, atingând asfaltul rece după ce experimentau un moment imponderabilitatea. Treceam pe stradă și călcam acel covor de frunze fără măcar să mă gândesc la ce erau înainte, la uimitoarea lor capacitate de a produce viață. Cred că așa se întâmplă și cu noi: avem un sens atât timp cât suntem conectați la *ceva*. Cum ne desprindem din acel *ceva*, avem un moment de euforie, apoi timpul își pune pecetea pe viața noastră, distrugându-ne până și amintirea...

Jocul de-a meditația este una din îndeletnicirile mele preferate. Astfel am ajuns să văd lumea cu alți ochi, să realizez că țelul vieții trebuie creat de noi înșine, nefiind stabilit de vreo divinitate. Religia mă lasă rece, la fel ca și restul teoriilor metempsihotice, hedonistice sau de altă natură. Suntem doar oameni și oricât de mult ne-ar plăcea să credem că suntem zei, nu suntem. Aparent, sunt un adolescent normal sau, ăăă, mă simt normal, dar se pare că societatea are alte păreri despre normalitate. Sunt privit ciudat doar fiindcă îmi place să stau singur sau să colecționez insecte. Îmi place mai ales să văd cum își dau duhul închise în borcane cu acetonă. Este uimitor cum își mișcă rapid piciorușele, dorind să scape, dar nu... îmi aparțin și e prea târziu pentru ele.

M-am așezat pe banca din fața unei case a cărei arhitectură o admirasem de multe ori înainte. Îmi plăceau mai ales acele decorațiuni sculptate de deasupra ușii, reprezentând nuduri într-un

stil grecesc antic, foarte realist și rafinat. Ușa nu mai speram să se deschidă din moment ce mânerul se putea mândri cu un strat bogat de rugină, dar tot credeam că statuile vor începe să se miște. Grădina acelei case era plină de buruieni uscate și tufe sălbatice sub care se desfășura un adevărat covor de gunoaie. Mă gândeam la posibilitățile ex-locatari ai casei, când, pe fundalul unui zgomot ascuțit, ușa se deschise în lături și un miros pătrunzător de vechi ajunse până la mine. Era ca o invitație.

Am ajuns până în dreptul pragului și pentru o clipă am crezut că statuile își îndreptaseră privirile spre mine. Din poziția în care mă aflam nu puteam observa ce este înăuntru, așa că am decis să înfrunt bezna și-am intrat.

Cum am făcut primul pas în interiorul camerei, am fost orbit de o lumină ce părea emanată chiar de pereți. Nu era nimeni. Decorul părea desprins dintr-o fotografie alb-negru de epocă. Îmi era și teamă să respir ca nu cumva să deranjez pânzele păianjenilor ce se unduiau în direcția vântului ce pătrundea de afară. Am închis ușa. M-am apropiat de o oglindă în care nu s-a mai privit nimeni probabil de câteva decenii. Era acoperită cu un strat considerabil de praf, astfel încât, după ce am expirat în apropierea ei, întregul aer din cameră a fost umplut de particule de praf. Mi-am ținut respirația până când praful s-a depus înapoi pe mobila veche, sculptată atent, într-un mod demn de un artist baroc.

Dar ceea ce mi-a atras atenția în mod special nu era vaza de cristal în care o apă lăncedă scălda rămășițele unor flori putrezite, nici tablourile atent pictate de pe pereți. Am observat pe masă un bilet, scris cu litere aurii, elegante. M-a frapat starea biletului, ce părea aproape nou. Mesajul de pe el suna cam așa: „Pe cadavre nu cresc flori”. Am simțit că acel mesaj îmi era adresat, așa că l-am luat și l-am ascuns în buzunar.

Nu știu ce s-a întâmplat apoi, dar m-am trezit întins în pat, dimineața. Inițial, am crezut că am visat, dar apoi am observat pe pernă biletul cu litere aurii. M-am ridicat imediat și am deschis fereastra, lăsând aerul rece să pătrundă în cameră. Afară mirosea din nou a moarte. Era unul din mirosurile mele preferate, motiv pentru care toamna este anotimpul meu preferat. Atunci mă simt

în largul meu, moartea îmi dă un sentiment de siguranță că exist. E singurul lucru de care sunt sigur în lumea asta. Dar, oricum... Literele de pe bilet începeau să bată spre roșu.

Am încercat să văd cât e ceasul. Mi-a fost imposibil. Acele ceasului erau blocate la ora 16:30. Ora când am intrat în casa aceea. Am încercat la ceasul telefonului mobil, același lucru. Am controlat toate ceasurile din casă, până și ceasul afișat pe unele posturi TV. La fel.

M-am îmbrăcat repede și am plecat spre școală. Poate imaginația îmi juca feste. Am ajuns și am intrat în clasă. Ceasul era tot blocat și clasa, goală. M-am speriat crezând că sunt blocat în timp, dar apoi am fost împins de niște colegi, eu blocându-le intrarea în clasă. Au observat că ceasul era oprit și s-au grăbit să-i schimbe bateria. Era important pentru ei să vadă fiecare moment ce se scurge din oră. Am rămas cu privirea ținută la ceas până când limbile sale au început să se deplaseze. Atunci am răsuflat ușurat. Ceilalți m-au privit într-un mod ciudat. Mereu fac asta.

De-a lungul orelor observam cum limbile ceasului se deplasau când într-o goană nebună, într-un galop continuu, când într-o lentă și obositoare înaintare. Cred că eram singurul care observa asta. În mod special îmi aruncam câte o privire spre colegii mei și îi vedeam cum cască, cum chicotesc sau scriu câte ceva, dar niciodată surprinși de vreun fapt anume.

În timpul ultimei ore am putut observa cum afară începuse să ningă. Ferestrele se aburiseră din cauza gerului iscat deodată. În sfârșit, aud soneria. Nu mai am nimic de făcut, așa că mă îndrept spre casă. Surprinzător, dar asfaltul a fost deja acoperit de un strat considerabil de omăt. Încerc să merg pe drumul ce duce spre casă, dar pașii îmi sunt călăuziți spre vechea alee, în pragul casei părăsite. Observ iarăși micile statui și pot jura că poziția lor s-a schimbat. Dacă ieri unul dintre personaje ținea în mână o clepsidră, în timp ce la o distanță considerabilă o femeie cu forme pline îl privea, astăzi clepsidra zace la picioarele sale, spartă, în timp ce femeia se află chiar în spatele său, cu gura schimonosită într-un rânjet.

Ușa era blocată; mânerul ei nu se înclină sub apăsarea mâinii mele. Mă îndrept spre o fereastră și, cu ajutorul unei pietre, sparg

fereastra groasă acoperită de o mazgă grețoasă de noroi. În afară de faptul că unul dintre cioburi mi-a rănit mâna, fapta nu a avut niciun rezultat. Înăuntru, beznă. Plec spre casă.

După-amiaza a trecut de parcă nici n-ar fi existat. Nu știu când am avut timp să-mi termin temele, dar le-am făcut. Timpul a trecut în afara percepției mele conștiente. Cred că s-a făcut seară din moment ce casc din ce în ce mai des... E timpul să mă culc după ce pun vreo trei ceasuri să sune...

Tulburarea nu mă lăasă nici în timpul somnului. Am avut un vis ciudat, speram că e ultima întâmplare ciudată din acea zi. Sau ce mai rămăsese din ea. Se făcea că în camera vizitată de mine chiar în acea după-amiază, un tânăr se plimba tulburat, ținând în mână o bucată mică de hârtie. Interiorul era același, dar totul era nou, demn de strălucirea secolului al XIX-lea. Tânărul avea o privire ciudată, tulbure, cu ochi exoftalmici și păr răvășit. Ceea ce m-a surprins în mod special era faptul că arăta exact ca mine. Avea aceleași trăsături fizionomice, aceeași modalitate de a merge și aceiași ochi. Ce ne diferenția era vârsta. Părea cu cel puțin cinci ani mai în vârstă, iar statura sa athletică era demnă de un pasionat de sport, calitate care mie îmi lipsește cu desăvârșire. Îl vedeam cum se chinuie, cum se frământă, tulburarea sa putând fi simțită în aer. O puteam mirosi, adulmeca, mă lăsam cuprins de ea... La un moment dat, se îndreptă brusc și se apropie de măsuță. Pieptul său înfrunta aerul cu demnitate, dar în toate gesturile sale se simțea ceva asemănător unei oboseli cronice.

Am văzut cum scoase un stilou din buzunarul interior al sacoului și scrise cu o caligrafie impecabilă, surprinzătoare pentru agitația sa, mesajul: „Pe cadavre nu cresc flori”. L-am văzut apoi îndreptându-se spre o ușă și din podea a început să se ridice o ceață ce mă împiedica să văd mai multe. Când ceața se limpezi în final, mă găseam afară și-i vedeam silueta conturându-se pe marginea acoperișului. Deodată aud un zgomot surd și văd cum lângă zidul clădirii apare o masă de carne inertă...

M-am trezit din vis, dar am rămas în aceeași stare de reverie. Desculț, purtând doar o haină subțire ieșii afară. La contactul cu frigul exterior am simțit un fior ce-mi cuprindea șira spinării. Tălpile îmi înghețaseră de la atâta mers prin zăpadă, iar când am

ajuns în dreptul casei aceleia blestemată, funcția senzitivă a pielii îmi era complet suprimată. Ușa s-a deschis singură, iar eu am urcat scara interioară și am găsit ușa ce dădea spre pod. De acolo am urcat spre acoperiș și m-am lăsat purtat spre marginea sa de piatră. Un singur pas a fost de ajuns pentru a gusta din plăcerile extazului. Am simțit imponderabilitatea, sfârșită, din păcate, de impactul cu pământul înghețat. Mi-aș retrăi viața iar și iar doar pentru a simți încă o dată și încă o dată acel moment...

Am părăsit din nou acea stare pasivă existențială... Îmi privesc din nou vechiul trup, fiind însă conștient de fiecare senzație a sa. Capul își expune fără pudoare conținutul, creierul, dacă acea grămadă izbită de carne mai poate purta această denumire. Inima încă îmi bate... simt asta. Simt. De asemenea, văd cum la fiecare bătaie un nou val de sânge cald îmi îmbibă țesuturile, după care se revarsă prin acea spărtură din craniu, ieșind și topind gheața de pe pământ. În scurt timp, vasele de sânge îmi vor fi golite, iar sângele va fi înlocuit cu scârboasele secreții ale morții. Își va lua din nou tributul datorat pentru îngăduința sa de a rupe legile nescrise ale lumii pentru mine. Am terminat acum, am mai trăit încă 17 ani de mizerie și am mai experimentat o dată extazul suprem. Acum mă îndrept spre alte existențe, sper că la fel de fructuoase... Deci, cine va fi așa de amabil să-mi cedeze existența pentru a-mi putea multumi iarăși dorințele? Cine va fi gata să mi se dăruiască și să se lase posedat pentru a constitui un suport pentru sufletul ăsta plin de avânt?...

ANA-MIHAELA NUȚA

„Este o poveste clasică în care se regăsește orice fată de vârsta liceului și imediat după, probabil și orice băiat, scrisă cu delicatețe și sensibilitate aproape poetică... Sunt sentimentele eterne ale adolescentului, fidel redată. Iar asta ajunge la cititor, îl atinge.”

Anca IFRIM

Emoții dezarhivate

Amintiri... întotdeauna am ținut mult la imaginile decupate din timp și păstrate prudent în suflet, am ținut și țin mult la emoțiile amorțite în memoria inimii... amintirile sunt temelia spirituală cu care coexistăm, deși deseori am dori să deținem controlul asupra manuscriselor salvate, să le mai redactăm, incapacitatea de a o face le oferă o valoare aparte. Îmi voi aminti mereu de tine, o știu, îmi voi aminti de chipul tău, am scris de atâtea ori despre tine și tot am senzația că nu am redat niciodată realitatea pe care o reprezinți, deseori am scris că te idealizam, nici eu nu mai știu dacă a fost așa, cred că am exagerat sau poate... Deși mai înregistrez mici explozii de supărare, sting repede incendiul cauzat cu o amintire plăcută. Vreau să-ți mulțumesc, nu am făcut-o niciodată, mulțumesc! Îmi voi aminti mereu de acel fior seismic ce-mi răscolea un zâmbet și, da, îmi voi aminti mereu de clipele înregistrate alături de tine, îmi voi aminti cum râdeam împreună, cum te-am zărit prima dată, când m-ai privit cum numai tu știi să o faci, îmi voi aminti și de ploaia care te-a șters din suflet, îmi voi aminti mereu.

Recunosc că mi-e dor și poate nu a mai rămas nimic din ceea ce a fost cândva, dar nu contează... vreau să te revăd, să vorbim ca doi prieteni care nu au fost îndrăgostiți unul de celălalt, să uităm de trecut, să vorbim ore în șir așezați pe scările prea reci din curtea liceului, fiindcă acolo ne vom reîntâlni, ne vom saluta ca de obicei, mă voi ridica ușor pe vârfuri și te voi săruta nevinovat pe obraz, mă vei strânge ușor de mijloc, și pentru câteva clipe vom răsfoi trecutul. Ne vom întâlni cu privirile și

vom zâmbi amândoi, ușor rușinați de amintiri. Așa va fi, dar voi reveni mai târziu la tine, la noi doi, acum e prea dimineață, iar eu sunt prea obosită să deschid ochii. Deșteptătorul sună a treia oară, nu vreau să mă trezesc la imaginile cotidiene, am obosit de rutina zilnică, de străzile aglomerat de pustii în esență, totul e relativ, o știu, dar acum nu vreau să înțeleg regulile nescrise, e un protest inocent. O insomnie de emoții mă cuprinde dulce. Nu-mi place adevărul pe care-l trăiesc fără tine, știu că voi fi ridicolă acum, dar îți simt lipsa, îmi pare atât de rău că am ținut cont de privirile neautentice și ne-am îndepărtat, cine a zis că nu putem rămâne prieteni? Nu suntem certați, dar de mai bine de 6 luni nu am schimbat o vorbă, nu ne-am întâlnit nici măcar întâmplător, deși deseori treceam prin curtea ta... Te-am visat, imaginea ta încă e aici cu mine, te simt aproape, de mult timp nu mi-ai făcut așa vizite plăcute în vis, uitasem senzația, întredeschid ochii și mă desprind ușor de acel vis, dar te păstrez în suflet. Mă îmbrac în grabă, părul mi se aranjează mai rebel ca de obicei, privesc în oglindă un chip zăpăcit și-i zâmbesc. Fără mult zgomot, ies din apartamentul adormit. E ora 6 și un sfert, cochetez ușor cu câteva raze de soare, începând o nouă zi fără tine. Respir tot mai stăruiitor aerul rece de noiembrie și îmi îndrept pașii nesigur, mă văd ajunsă pe bulevard, acesta mă salută cu fidelitate, ca în fiecare dimineață. Mă opresc pe o bancă tăcută și-mi caut jurnalul, rătăcit în geantă. E un jurnal mai puțin banal, în care înregistrez toate exploziile emoționale, un jurnal cu versuri și enunțuri neterminate, cu puncte de suspensie și multe semne de întrebare. Și nu-mi rămâne decât să scriu... Sunt atât de confuză, mă refugiez neintenționat în cuvintele tipărite atât de haotic. Sunt doar eu și deja o după-amiază, puțin tristă. M-am consumat prea mult zilele astea încercând să caut răspunsuri, cred că am irosit timpul în zadar, răspunsurile trebuie să le formulăm singuri, eu probabil nu am avut curajul să o fac... Acum mă caut printre rânduri. În pofida prejudecăților, am definit un moment important – țin la tine. E ora 13 și 7 minute, primesc un sms scurt de la ea, mă cheamă să-i fac o vizită, să mai vorbim, simte că ceva nu-i în regulă, de două zile nu am mai ieșit cu nimeni, nu am vorbit nici măcar cu ea – prietena mea. Părăsesc banca ce m-a găzduit cu

atâta căldură și îmi îndrept pașii pe bulevardul amețit de forfota din jur, e o zi de sâmbătă mai specială, încă nu știu ce o face atât de deosebită, dar voi afla mai târziu. Acum mă duc să mă văd cu ea și știu că nu mă va înțelege și că discuția noastră se va transforma într-un monolog al ei, pe care-l voi asculta cu un interes deosebit, dar nu contează, țin la ea, și astăzi vreau să o simt aproape, o voi îmbrățișa la sfârșit, îmi va spune cât de mult mă iubește iar eu o voi crede fiindcă îi pot citi ușor sufletul, mă iubește în felul ei. Și iată că am ajuns în fața blocului, urc scările obosită, îmi deschide ușa, ea m-a recunoscut după zgomotul tocurilor de la pantofi, mă întâmpină cu atâta dragoste, că uit de melancolia din suflet. Ascultăm piesa noastră preferată, sorbind fără grabă din cafeaua fără zahăr, iar scenariul pe care l-am prezis mai înainte prinde viață, fiindcă o cunosc prea bine și o iubesc așa cum este ea. Peste câteva ore ne-am despărțit cu aceeași îmbrățișare caldă, cobor scările încet, ieșind din bloc, aud cum îmi sună telefonul, mă grăbesc să răspund, dar ezit să o fac, realizez că mă suni tu și, pentru un moment, totul devine doar o abstracție, în care nu mai disting formele, culorile, emoțiile... aud doar bătăile inimii care s-au accentuat acum... totuși îți răspund, doar că cu un „salut” prea zăpăcit și pufnim în râs amândoi. Mă întrebi ce fac, îți răspund cu o tăcere, îmi spui că ai vrea să ne vedem, îți zâmbesc, deși nu o simți, și fixăm ora întâlnirii: locul este curtea liceului. Închid telefonul, îmi tremură ușor mâna, poate e prea frig sau poate mai e ceva la mijloc... dar nu mă gândesc la aceasta acum. Privesc cerul, privesc cum soarele s-a rătăcit printre nori și îl invidiez, aș vrea să mă ascund și eu acum, revin cu gândul la tine, la noi doi. O iau pe alt drum, ocolesc puțin, rezervându-mi timp să aleg cuvinte, nu înțeleg ce te-a determinat să mă suni, mă tem că vom fi ca doi străini, mă tem că ai uitat de „noi”... sintetizez gânduri ciudate și nu prea reușesc să-mi stăpânesc emoțiile, da, am emoții. Nu ne-am văzut de mult timp și mi-e frică de ce va urma. Acum îmi dau seama de ce e o zi specială, am să te revăd, într-adevăr îmi era dor, număr minutele până la ora hotărâtă, cu toată punctualitatea mea, îmi voi permite să întârzii, nu vreau să îți dai seama cât de nerăbdătoare sunt să te văd. Te zăresc, ești acolo, în fața liceului, îți stingi țigara grăbit,

nu ai fi vrut să te văd că încă fumezi, ultima dată când ne-am văzut mi-ai promis că va fi ultima țigară, văd că nu te-ai ținut de cuvânt, acum că-mi amintesc, ți-am promis și eu ceva, că voi fi fericită fără tine, nu știu dacă m-am ținut de cuvânt... ne despart câțiva pași, pe care îi fac grăbită, ne oprim față în față, ridic privirea și te salut, ca de obicei, ridicându-mă ușor pe vârfuri, sărutându-te nevinovat pe obraz, tu mă strângi ușor de mijloc, ne reîntâlnim cu privirile și zâmbim ușor rușinați de amintiri, mergem puțin la braț și ne așezăm pe scările prea reci din fața liceului. Tu îmi povestești cum îți merge la ore, îmi povestești că l-ai revăzut pe Dani, un prieten vechi, care era îndrăgostit de mine, și râdem împreună. În confesiune îți scapă faptul că ești singur și că îți lipsesc mult sau, mai bine zis, îți lipsesc discuțiile noastre lungi și sincere, recunosc că și mie mi-a fost dor, îmi dau seama că ești o variabilă indispensabilă în universul meu. Eu te pictez așa cum nu am făcut-o, te descopăr din nou, te pictez în cuvinte, mi-era dor să o fac, te-ai schimbat atât de mult, cred că voi rămâne întotdeauna îndrăgostită de imperfecțiunea ta... Mi-era așa de dor de ochii tăi ce nu erau cuminți niciodată... Acum te pictez cum nu am mai făcut-o vreodată, dar arunc ușor paleta de culori și doar te privesc... ai supraviețuit în labirintul amintirilor mele și nu-mi pare rău!

E trecut de 8, plouă încet, și numai noi doi nu alergăm prin ploaie, mergem încet, la braț, îți recitesc câteva rânduri din ultimul articol postat în blogul personal, tu mă ascuți cu atenție și simt că mă înțelegi. Înaintăm pe șoseaua solitară spălată de stropii de ploaie. Tu mă conduci până acasă. Intrând în curtea mea, mergem tăcuți. Niciunul din noi nu se-ncumetă să rupă tăcerea, mă opresc să-mi iau rămas bun, mă îmbrățișezi cu multă grijă, îți simt respirația agitată, te sărut ca la început pe obrazul drept și mă cobor tremurând de pe vârfuri. Ne despărțim fără cuvinte, nu întorc privirea în urmă, nici tu nu o faci. Mă opresc pe una din scările blocului, nedumerită și îmi aduc aminte de ploaia ce mi te-a șters din suflet. Acum ceva timp în urmă cerșeam destinului o amnezie ușoară, mă bucur că nu am primit-o. Știu că nu vei rămâne o simplă amintire, te voi păstra aici, în suflet, până la următoare întâlnire, sper că ne vom revedea curând.

ex libris

concursul national de creatie „vasile alecsandri”

VANESSA ONEA BALICA

CEZARA POPESCU

„Sfârșitul e suspendat. Te lasă în aceeași stare de confuzie ca a personajului. Atenția la detalii a autorului este cea care dă formă discursului narativ, în principal.”

Anca IFRIM

Cu și fără culoare

Motto: *„Să meriți locul tău pe-o creangă sfântă,
să fii un om,
un om într-adevăr,
iar când e toamna ta
și vârsta cântă,
tu lumii să te dai,
precum un Măr.”* (Adrian Păunescu)

Se strânsese apa printre lespezile pavajului și, pierdute pe trotuar, câteva pete de zăpadă erau amintirea iernii geroase, topite într-un aer cald, primăvărat. Acum, spre sfârșitul lunii martie, când doamnele împodobite cu un manșon nou, o broșă sau o beretă în ton cu aerul occidental puteau să se plimbe lejer pe străzile vechi ale Bucureștiului, se organizau zilnic expoziții, recepții, conferințe pline de controverse. Publicațiile eliberate parcă de mohorâtul alb ce înghețase până și creația poezilor, pictorilor, regizorilor, ieșeau din amorțeala golului artistic și își împetrițau paginile cu anunțuri colorate, în cuvinte mari, cu litere la fel de mari, ce înghițeau și anunțul în sine.

Citiseam cu câteva zile în urmă într-o gazetă de dimineață, lăsată de Matei pe măsuta din sufragerie, rubrica mondenă și cea a evenimentelor (niciodată nu citeam mai mult, articolele politice erau dezbătute doar de Matei, iar anunțurile nu mă interesaseră niciodată –erau lucruri vechi și doar atât... imobiliare, tranzacții, să vindem, să nu vindem, cumpărăm, nu cumpărăm și, oricum, să cumperi ai atât de multe boutique-uri). Cele două, trei pagini fremătau de viață, clocoteau de parfumul ultimei seri pierdute pe

bulevardele înțesate de blănuri, poșete, pantofi de lac. Era un ecou al viitorului printre rânduri, printre cifrele scrise mic, înclinat, ce fixau în ore expozițiile, debuturile. M-a surprins însă numele unui bărbat pe care îl cunoșteam vag și aparent nu avea legătură cu această lume: un om nici ursuz și nici artistic, poate banal, căsătorit cu o doamnă simplă, fără pic de culoare în obraji (și aici nu mă refer la machiajul necesar unei femei ce a trecut de prima vârstă). Contrar părerii mele de cunoscătoare a firii umane, acest bărbat își anunța debutul unei cariere de pictor. O carieră începută însă pe la vreo cincizeci de ani mie mi se părea că sună precar. Vernisajul era anunțat pentru ziua de duminică, dar dimineața, aproape în zori, când majoritatea se refac după zbuciumul unui pahar de vin băut în companii bine alese.

Aseară însă mă întinsesem pe sofa și îmi țineam picioarele pe genunchii lui Matei, care își recitea doctoratul. Muncise mult... doar munca lui mă obosise și simțeam nevoia să dorm, să torc precum o pisică și să mă-nfășor în cearceafuri moi. Matei îmi mângâia degetele și pielea tălpilor, albă, lipsită de soare.

- Matei, mai ai de citit? M-am plictisit...

- Ai terminat de scris scenariul? Mai lucrează, nu e așa târziu.

- I l-am predat în dimineața aceasta Stelei, spune că spectacolul se va juca, dar sunt prea multe de pus în scenă și directorul vrea să vorbească prima dată cu mine, am stabilit o întâlnire luni și până atunci sunt fără orizonturi ocupate.

- Să îndrăznesc să le ocup eu?

- Poți să încerci...

- Ne-a invitat Ștefan mâine dimineață la Național. Își expune niște lucrări și ar fi onorat să fim acolo. Am putea să mergem și apoi să bem o cafea în apropiere.

- Am citit ceva despre asta în ziar, nu se dădeau prea multe detalii, însă nu prea văd ce legătură are pictura cu directorul unui orfelinat. Și dacă stai să te gândești, la cincizeci de ani să îți faci debutul e puțin ciudat, majoritatea persoanelor care fac asta sunt deja un nume la o vârstă ce depășește ușor jumătatea vieții. Oricum, nu i-am prea înțeles: nici pe el și nici pe soția lui.

- Dacă nu te încântă, putem să încercăm altceva.

- Aș merge. Tot misterul acesta în jurul expoziției mă face să vreau să fiu acolo. Cine știe... poate e un subiect pentru o nouă piesă.

Scriam de ceva vreme scenariu pentru piese de teatru. Nu lucram singură – cu câțiva colegi actori care se sustrasera scenei. Încercasem și eu în studenție să joc, apărusem pe scenă de câteva ori, însă nu mă pasiona interpretarea, atât cât să găsesc mai degrabă jocurile de cuvinte, nuanțele limbajului și mi-am îndreptat atenția spre culise. Lucram la o piesă câteva luni, îmi petreceam o oră din zi într-o cafenea, colindam boutique-urile și luam cina cu Matei în fiecare seară. Iubesc simplitatea vieții cu stil și cu iubire de artă. Poate din cauza aceasta nu mă apropiasem de Ștefan, deși se întâmplă să cinăm împreună – o persoană introvertită, ce părea să uite de prezența mea la masă și acorda toată atenția problemelor orfelinatului cu sistemul sanitar – poate asta mă face într-adevăr curioasă: ce pictează acest om pierdut de viața Bucureștiului, care trăiește după regulile batalionului de oameni născuți pentru a fi ierarhizați.

- Olga, mută-ți picioarele o secundă să îmi iau un pahar cu apă!

- Îmi aduci și mie ziarul? E pe masa din bucătărie, am uitat să îl răsfoiesc azi.

De fapt, aceeași vădită curiozitate îmi încolțea în piept și de data aceasta, căutam un articol, măcar câteva rânduri despre Ștefan Istrate și despre vernisaj, tânjeam după un desen care să ateste lumina și bucuria creației, însă paginile erau goale, murdare de tuș negru, sec, fără de cuvinte care să fie cifrul acestui bărbat: «Debutul târziu „Desenez fără culoare” va avea loc la Teatrul Național. Porțile vernisajului vi se deschid vouă, matinal».

Părea imposibil ca lumina să fi pătruns vreodată prin ochii negri ai acestui bărbat, să fi trecut prin părul tâmpelor albe, prin golul vorbelor sale. „Desenez...” și totuși oare imaginația acestuia nu depășește copacii albi și negri ai lui Bacovia?

.....
- Olga, trezește-te, îți deschid fereastra?

- Ridică draperia doar, îmi e puțin frig...

Soarele era cald și molatec iar colțul de cer prins în fereastră era un ochi de apă limpede. Câteva crengi mângâiau cu mugurii sticla și dimineața aceasta părea născută pentru a fi pictată.

- Parcă e prea mult pastel dimineața aceasta pentru un desen fără culoare, Matei, nu crezi?

- Doar așteaptă, curiozitatea omoară magia. Olga, ai putea să te îmbraci în jumătate de oră? Încearcă, un taxi o să vină la opt și jumătate în fața scării.

Nu știu exact ce rochie am reușit să îmbrac și nici ce pantofi am scos din dulap, au trecut minutele pe lângă mine, auzeam sunetul motorului și simțeam cum roțile alunecă pe asfaltul umed, parcă rânced și apoi îl simțeam lipindu-se de talpa pantofului și plecându-se în fața scărilor teatrului. Porțile erau larg deschise și lumina din interior invadea razele de afară. Liniștea învăluie fiecare sunet și fiecare pas e mut. Șoaptele se transformă în ecouri pierdute, stinse, înghițite de pereții goi, căci sala exponatelor era undeva în capătul holului. În spatele ușii înalte, Ștefan, sprijinit într-un cot pe marginea unei statuete golășe, așteaptă parcă primul pas în încăperea îmbrăcată în pânze înmuiate în culoare... culoare?...

- Olga, mă bucur că ai venit... știu că teatrul îți ocupă destul de mult timp și e o plăcere să pot să îți ascult părerea de artistă...

- Ștefan... nu exagera... cuvintele uneori sunt neînțelese, pe când imaginea e oglinda cuvântului...

Îmi pierdusem privirea printre pânze și puterea de a articula cuvintele, căutam să înțeleg...

- Oglinda cuvântului... Matei, Olga e într-adevăr un consumator de bun-gust și artă, repet că nu este un simplu compliment.

Mă simțeam stânjenită de cuvintele acestui bărbat a cărui mască se spărsese brusc în lumina rece a tablourilor, simțeam un fior al umilinței ce îmi traversa măduva și se oprea în fiecare zvâcnire a minții și a inimii. Mă simțeam vinovată de eticheta pe care o pusesem și încă nu înțelegeam.

- Vă invit, dacă vreți vă însoțesc, nu sunt cel mai bun orator, așa că am scris o broșură în care sunt anexele, culisele poveștii, mă scuzați... Bună dimineața, Andrei, respectul meu, doamnă...

Vocea se strecura, îmi ocolea timpanul, așa cum îl ocolisem pe Matei, care rămăsese acolo, în compania noilor veniți. Mă tulburase titlul: „Desenez fără culoare” – pânzele erau o avalanșă de nuanțe, un amestec de accente vii ale pământului, aveau o gradăție care fremăta de mișcare, o mișcare întinsă în douăzeci și ceva de capitole.

Un copil spălat pe obraji de ploaie, cu unghiile înfipite într-o bucată de pâine și picioarele acoperite de noroiul din fața unei uși fără balamale, avea bucuria în priviri, izvorâtă parcă din tristețea unei zile trecute; bucuria aceea sinceră și clară pe care văzând-o acum realizez că o cunosc atât de puțin. Apoi, o altă ramă încadra un soare șchiop și o femeie tăiată de ridurile anilor, cu mâinile murdare, ce mângâia creștetul aceluiași copil, acum mai copt, cu umbra iubirii sub gene. Crengile unor copaci uscați completau destinul celor doi. Se continuau ca niște umbre imaginile acelea, creșteau unele din altele și apoi un castron de lut pe o masă crăpată, udată de o lacrimă în care lingura de lemn pe care cădea o rază, lucea sub privirea plecată a ochilor negri. Și un pat dezbrăcat de cearceafuri, din care ieșeau paie galbene ca spicul, primea trupul copilului întins cu mâinile amorțite deasupra pieptului, ținând o carte fără coperti, un abecedar în care literele soioase încununau cuvintele pe buzele ușor întredeschise.

Pe peretele alb, uleiul fin născuse un ciulin în care erau agățate câteva haine parcă sfâșiate de țepii acestuia. O pictură simplă, cu linii drepte și contururi bine definite, din care izvora durerea și mizeria, dar brăzdată de raze vioaie, triste, șterse, violete, azurii, brăzdată de speranța unui nou astru. Copilul se plimba din pictură în pictură, alerga prin timpul fiecăreia, prin fiecare anotimp, cu picioarele amorțite în zăpadă, cu degetele împungând neaua, ieșind din ciorapii subțiri, cu tălpile desculțe pe câmpul verde mâncat de cărămizile prăbușite din zidurile celor câteva case pierdute. Apoi copilul cu obraji spălați de ploaie, cu mâna curată, cu degetele ca plușul, așezate armonios pe un stilou vechi, cu gulerul bluzei înconjurându-i gâtul întins și lung, privea literele pictate pe hârtiile împrăștiate pe o masă de lucru, iar soarele se transformase în lampă.

Aceast ultim tablou era în contrast adânc cu restul nuanțelor, era un pastel al sufletului, care lua locul acelor furtuni ce îl precedau, era o încununare a suferinței... a cruzimii naturii și societății...

- Olga, aici erai! Îți vine să crezi ce gust a avut societatea asta pe buzele lui Ștefan, mă întreb cum oare a putut să depășească toate acestea?...

- Să depășească?... întrebarea era ca o lamă rece ce îmi sfâșia și mai mult gândul.

- E povestea lui, știam o parte din ea, dar nu mă așteptam să o expună în imagini, e o adevărată surpriză pentru cei ce îi cunoșteam trecutul.

- Da... pentru cei ce îl cunoșteam... Matei, știi cumva unde e Ștefan?

- E lângă ușa, ne-a rugat să îl așteptăm două ore să mergem împreună la o cafea... doar așa, să mai stăm de vorbă.

- Te superi dacă mă retrag... știi, de la căldură, de la mirosul de ulei al pânzelor... aș vrea să mă întind puțin. Ies eu să caut un taxi. Mă găsești acasă.

Acasă... departe de ușa fără balamale și de tălpile goale....

- Pari îngândurată, s-a întâmplat ceva?

- Nu, e doar impresionant, Ștefan. Eu o să plec, Matei rămâne. Spuneai ceva de o broșură, aș putea să iau una?

- O secundă... poftim... îți mulțumesc că ai venit.

Am surâs ușor și am ascuns broșura de câteva pagini în poșetă și nu am deschis-o. Parcă îmi era teamă de rândurile acelea în tuș tremurat, dirijate de sentimente. La ieșirea din teatru taxiurile erau înlănțuite, m-am urcat absentă, deschizând ușa unuia dintre zalele acelea galbene.

- Cartierul Militari, vă rog.

M-am trezit direct în apartament, cu o ceașcă de ceai aburindă în mâini, cufundată între perne și cu broșura aceea firavă pe noptieră. Coperțile erau albe, fără o urmă de cerneală, iar paginile îmi erau încă necunoscute. Deschizând-o, am revăzut fiecare pictură, în josul paginii fiind anexat titlul „Desenez fără culoare”...

- Te rog, fă-mă să înțeleg...

Urmau două, trei pagini pe care se înșiruiau propozițiile precum mărgelile de sticlă. Făceau un zgomot plăcut, lovindu-se și lipindu-se una de alta.

„Desenez fără culoare... absurd nu? Culori sunt destule, însă inima e goală de asemenea accente: vezi verdele, albastrul și roșul și simți negru și alb... simți melancolia care te privește precum o pradă și vezi ceața aceea amorțită care te cuprinde și devii invizibil... știi că sunt un punct alb într-o întindere albă. Probabil această inițiativă mă dezbracă de hainele scumpe și de funcția aceasta de director ce mă onorează, așa cum știu că îi onorează și pe cei cu care conversez de obicei, cum nu i-ar onora să știe că stau de vorbă cu un orfan pentru că a hotărât să fie orfan. Pare o viață fictivă, pe care am creat-o pentru a-mi face debutul, debutul în viață l-am făcut cu mult timp în urmă, acum expoziția e doar o constatare a lui, poate arta se naște și din urât, și din sentimentul ruperii de tine când fugi cu călcâiele goale fără să te uiți înapoi și urci în primul tren, fără bilet și cobori cât mai departe. Încerci să fugi de foame, să fugi de gândul ascuns din inima ta că uneori lipsurile materiale ar fi încălzite de o simplă pagină de carte care să îți dea speranța unei zile viitoare. O văd în prag strigând: Întoarce-te!, iar eu, cu frica gădilată de un râs nebun, repetam: Mă joc, mă joc... o să mă întorc...”

Dacă vă întrebați dacă m-am întors, spun că da. Repet clar că am fost, dar acum totul e ars, înghețat, împrăștiat de vânt, tot ce am cunoscut a rămas ascuns în mine și acum în voi. Încă mă joc în sufletul meu, construiesc aspirațiile altora, care au măcar șansa la pâine.”

Broșura se încheia brusc, parcă mă secase de idei și impresii, parcă rațiunea se mutase în suflet și prin mine curgea un fluviu de sentimente ce încolțeau în acel izvor de cunoștințe false, acele „fleurs du mal”. Și simțeam cum arta se naște din globul închis ermetic și cum semințele germinează abia după ce viața închide cercul sufletului. Simțeam cum se pierd semințele și polenul dulce al florii deschise și știam că niciun mugure nu înflorește dacă nu sfidează iarna, timpul, spațiul, dacă nu se luptă cu puterea lui.

CRISTINA-IONELA SAVA

„Proză cu reflexe psihanalitice, intrigă bazată pe legătura joc – minte, bun management al acțiunii și al limbajului. Este inteligent ales finalul surprinzător.”

Ramona MOCANU

Nebunul din turnul de fildeș

- Mă mai cunoști? Întrebarea rățăcea prin camera albă, fără mobilier, în căutarea unui răspuns. Nimic. Scoase mâinile din buzunarele paltonului negru și se așeză lângă tânărul ciufulit, punându-i mâna pe umăr.

„Of, Tudore...”, gândi el. Și atunci tânărul avu prima reacție, ca și când toate simțurile i-ar fi fost anulate, cu excepția celui tactil. Fără a răspunde, îl fixă pe cel de lângă el cu o privire din care curgeau două râuri de întuneric...

Paltonul negru mătura în urma lui praful de pe alea sinuoasă pe care îl purtau niște pași străini de mersul lui, cerceta locul cu o privire străină de ochii lui. Stejarii cu crengile înfipite în pământ păreau că își trag seva din cerul lichid în care se mai îneca din când în când câte o pasăre. Căuta pe cineva, oricine, care să-i spună în care loc uitat de Dumnezeu ajunsese, în care loc ce răsturna legile firii. Liniștea spartă de fluieratul unui tren căzu în cristale albastre la picioarele sale. În sfârșit! În sfârșit! Cineva! Niște vagoane care trăgeau după ele o locomotivă se opriră în plin câmp, iar el urcă. Se pierdu într-un furnicar de oameni fără chip, ale căror voci se amestecau în cuvinte incoerente, aproape ca un zumzet de albine. Și deodată îl zări! Un tânăr cu părul negru, dezordonat, citea dintr-o carte cu coperta de piele, cufundat în bancheta stacojje.

- Tudore! Tudore! Mamă, ce mă bucur să te văd! Ce cauți aici?

Dar tânărul continua să citească fără să dea vreun semn că i-ar fi remarcat prezența. Se așeză lângă el:

- Tudore, nu-mi arde de glume.

Nimic. Băiatul nu-i răspundea.

- Mă, n'auzi? Își încleștase mâinile de gulerul hainei din stofă maro și încerca să-l zguduie, dar fără rezultat. Tânărul nici nu se clinti.

„Dumnezeule! Unde am ajuns? Oare el...? Nu, nu e posibil... nu...”, resimți gândul care îi fulgerase mintea ca pe o descărcare electrică pe șira spinării și se uită în geam. Vedea chipul prietenului său reflectat pe sticla albăstruie, dar unde era al lui? Pentru tânărul din dreapta sa, el era la fel de fără chip ca și ceilalți pasageri. Încerca să se agațe de orice detaliu care l-ar fi putut lămuri unde, dumnezeului, ajunsese. Aruncă o privire pe pagina pe care Tudor o citea cu ochi lacomi, aproape fără să își permită luxul de a clipi, ca să nu piardă cuvintele: „tacenî iunu lupurt icin etșemirp un tîcnî, âtametselb iș aerg ed tîta e oloca ed apa raI.” Privi din nou sticla albăstruie care oglindea propoziția, decodificând-o. „Iar apa de acolo e atât de grea și blestemată, încât nu primește nici trupul unui înecat.” Recunosc finalul de „Întunecare” al lui Cezar Petrescu și înainte ca felul în care erau scrise cuvintele să nască și mai multe întrebări în mintea sa, îl văzu pe Tudor ridicându-se. Trenul opri, și tânărul își făcu loc prin mulțimea fără chip, îndreptându-se spre ieșire. Se agăță de imaginea lui ca de singurul lucru familiar într-o lume în care fiecare gură de aer îi era străină și îl urmări.

Dincolo de un râu negru, care se pierdea în spume printre stânci, un turn cu o personalitate pe care numai goticul o poate insufla unui bloc de fildeș se înălța spre infinit. Trecând podul de lemn putred, cel urmărit se pierdu în întunericul din spatele unei uși masive, lăsându-l pe următor să bătăie printre umbre. Ar fi fost posibilă o rătăcire mai fără de întoarcere decât asta?

Parcă independentă de corp, mâna se transformase într-un ghid prin întuneric, până când găsi ivărul unei uși. Ușa se deschise cu un scârțâit prelung, și, înainte să apuce să vadă ce se ascundea în spatele ei, se închise cu 100 de lacăte, ca și când ar fi avut o voință proprie și nu ar fi vrut ca străinul să se mai întoarcă. O bubuitură care îi duse mâinile la urechi în semn de apărare îi întoarse privirea de la ușa blocată. Inima i se opri preț de câteva

secunde. Un obuz fusese! Un obuz! Se trezi fugind fără direcție în bătaia armelor, până când înțelese că era atât de imaterial, încât gloanțele treceau prin el. Haos! Haos! Și deodată, liniște. Tunurile care mușcaseă din liniște amuțiră. Doar agonia celor rămași în tranșee se mai aduna în niște note mult prea joase ca să mai poată fi considerate umane. Cu ultimele puteri, un nenorocit striga după ajutor. Se zbătea în strânsoarea rețelei de sârmă ghimpată și cu cât se zbătea mai mult, cu atât sârma se strângea mai tare, smulgându-i fâșii de piele.

Nu se poate... nu... 1917... Își amintea, fusese acolo. Înainte ca gândurile să înceapă să îi tortureze mintea, văzu un soldat alergând spre cel prins în capcana de sârmă ghimpată. Dincolo de sângele închegat în barbă, îl recunoscuse pe Tudor, dar nu mai încercă să se apropie. Tudor scoase un revolver din haina plină de noroi și îi curmă suferința celui în agonie. Apoi, eliberă din piept un urlat care nu putea fi înrădăcinat decât în cea mai acută durere și căzu în genunchi printre cadavre, cu mâinile înfipite în păr. În imaterialitatea lui, următorul își simți inima strânsă ca în ghearele unui vultur. Își amintea perfect ziua în care auzise același urlat care îl urmărise toată viața, păstrând vie amintirea războiului, dar niciodată nu l-ar fi recunoscut, chiar dacă izvora din durerea unui prieten. Apoi, durerea care îl umilea dispăru de pe chipul soldatului, din a cărui siluetă întunericul mușca cu poftă crescândă. Se trezi fugind spre soldatul din care nu mai rămăsese decât o umbră, până când îl pierdu definitiv.

În același întuneric aproape material, mâinile deveniră ochi. Altă ușă... Ezită: „nu... mai bine nu” și o deschise. Florile de cireș, împovărate de lumina unui aprilie pângân, se prăbușeau peste umărul stâng, mângâind mâna plină de răni a soldatului. Pe umărul celălalt crivățul blestema în limbi moarte. Umărul drept încerca să-l cucerească pe stângul... și reușea, reușea...

Deschise ușa și își duse mâinile la tâmple. O voce cunoscută se lovea de oglinzi și umplea camera de ecouri. „-Sacrilégiu! Cine a omorât inorogul? Știu eu! Eu știu! Uite cum îmi mănâcă vulturul din rană! Mi-e sete! Mi-e sete! Dați-mi otravă! Auzi cum latră obuzele! Vlădescule, de ce îți sângerează urechea?... păianjenul cum țese din ghemul de lumină! Uite, un înger cu o

aripă ruptă! Cum, nu-l vezi colo, în băltoaca aia? Tată, nu împuşca căprioara! Las-o să bea... las-o, tată! Aveți o țigară, domnule general? Mă, ești nebun? Cum să-i ceri o țigară generalului? Cum îmi place cafeaua?! Ca de obicei: 3 lingurițe de cafea și 2 de nisip. Așa repede ai uitat? Ah! un ghimpe de lumină mi-a intrat în ochi! Să mi-l scoată cineva până nu îmi curge tot albastrul... dar eu nu am ochi albaștri... doar câteodată... De ce mați băgat în corp de melc? Ah, știu: să mor mai lent! S-o crezi tu că 1+1 fac 2! Uite, literele x și y se înjură ca la ușa cortului! Să fie y înaintea de x, y înaintea de x!... încă o linguriță de nisip, te rog... Mi-e foame... vreau lavă, lavă ca la mama acasă... un glonț îmi trebuie și termin toată povestea... dați-mi un glonț... de calibru 5 să fie, de calibru 5...”

Lumina care inundase camera până atunci căzuse în pocalul serii, ca o picătură de otravă... Cum să se mai reflecte sunetele fără lumină? Cum? Printre oglinzi nu mai rămăsese decât nimicul mut și silueta bărbatului, vag conturată într-una din ele. Mâna dreaptă atinse întunericul lichid al oglinzii... Dincolo de ea, doi bărbați jucau o partidă de șah. Cu privirea hipnotizată pe tabla de joc, cei doi adversari îi făcură semn cu mâna să rămână pe loc. „Cum? Mă văd? Aștia doi mă văd?” Îl apucă un râs isteric: „Sunt surprins? Mai am voie să fiu surprins?” Tăcu și își redirijă atenția la jocul celor doi. Tudor fusese întotdeauna bun la șah; cel din fața lui nu avea nicio șansă. De pe fruntea celui din urmă, broboane reci de transpirație se prăbușeau peste piese. Încordarea lui se propaga până la spectator. „Cal la F6! Tură la B2!” Tensiunea spărgea lemnul pieselor. Chipul relaxat al lui Tudor fu luminat de un zâmbet răsărit în colțul gurii:

- Șah mat!

- Cum se poate? Cum i-ai dat tu șah mat cu nebunul? Ce faceți?

Întrebarea încă era caldă pe buze când învingătorul părăsi câmpul de luptă. Înfrântul rămase cu privirea ațintită la joc, cu mâinile la tâmpel.

- După ale cui reguli jucați? Văzând că întrebarea îi rămâne din nou fără răspuns, îl prinse pe celălalt de reverul hainei și îl ridică de pe scaun.

- Vreau să plec de aici, m-ai înțeles? Vreau să plec!

Liniștit, învinsul se eliberă din strânsoarea mâinilor sale și îi făcu semn să îl urmeze. Din nou o ezitare... Nu, îl va urma... Străinul îi deschise o ușă. O scară îngustă, gălbuie se încolăcea în jurul unui stâlp care părea infinit. Străinul îi făcu semn să urce.

- Nu, îți bați joc de mine! Scara asta numai la ieșire nu duce.

- Greșești. Scara asta e singura ieșire. Deschizi ușa de la capătul ei și ești liber...

- Ce? Ușă? Altă ușă? Nu nu, cu siguranță nu... străinul îi întoarse spatele, pierzându-se pe coridorul ai cărui pereți erau împodobiiți cu o pădure de coarne de cerb.

-Stai! Stai! Zi-mi măcar cine ești!

Străinul se opri în loc și îi răspunse fără să se întoarcă:

- Poți să-mi spui Rațiune.

Și își văzu de drum.

Fiecare treaptă îl vlăguia ca și când ar fi urcat o sută deodată. Cu fiecare treaptă, simțea că cel care îl îndrumase și-a bătut joc de el. „E sadic! E pur și simplu sadic!” În fața ușii ajunse în genunchi și rămase așa câteva momente, înainte să vadă ce se mai ascundea în spatele ei. Apăsă mânerul de fildeș. De acum nu mai e cale de întoarcere. Prin ferestrele mari ca ochii unui uriaș însetat de lumină razele veneau parcă dintr-o altă lume. Camera era goală, dar pereții atât de minuțios sculptați, încât îi părea că numai dintr-o mână de zeu ar fi putut ieși o asemenea artă. Dintr-un colț al camerei un tânăr îl fixa cu privirea din care curgeau două râuri de întuneric.

Încă mai avea mâna pe umărul lui când directorul sanatoriului își făcu apariția în cameră:

-Gata, Ștefane, vizita s-a terminat...

SIMONA UDUDEC

„Simplitatea nu dă greș nici de astă dată. Îmi place alternanța planurilor, dinamica creată între cele două personaje și faptul că e relatată întreaga perioadă de amor prin prisma despărțirii. Un singur punct, de final, în care doar ceea ce a contat vreodată se mai ține minte. Este neașteptat naratorul masculin al poveștii. Romanțele feminizate au devenit clișeice... O poveste universală și totodată cu particularitățile-i proprii. Bună atenție la detalii.”

Anca IFRIM

Derivă

Nu știam ce să-i spun, cum să o calmez, devenea din ce în ce mai agitată și mai bulversată, simțeam că nu voi mai rezista mult și-mi voi ieși din fire, aș fi putut să țip la ea, să o lovesc!

N-am făcut-o, am rămas mai calm ca niciodată, m-am uitat în ochii ei mici și strămbi, plini de lacrimi și am așteptat. Nu am scos niciun cuvânt, aș fi vrut să-i spun să tacă, pentru că vorbește prea mult și că mă scoate din minți sau că o iubesc.

Stăteam în liniște, mă uitam la ea, imaginea devenea cețoasă, țipătul ei asurzitor avea o rezonanță foarte puternică și ultima sticla de vin roșu zăcea pe covorașul de sub masă, care era cândva alb. Femeile, cum risipesc vinul de calitate !

E atât de urâtă când plânge, pomeții i se înroșesc, ochii îi sunt umflați, pielea i se încruntă, vocea se subțiază. Devine atât de dizgrațioasă!

În timp ce mă gândeam la toate aceste aspecte o aud strigându-mi:

- Ce? Ce vrei de la mine?

Vreau să fii ghemuită pe scaun să citești, să-mi lași bilețele pe frigider, să scrii mic și îngrămădit să mă chinui să citesc, apoi să iau mesajul și să-l miros în speranța că ai lăsat o urmă de tine pe vreun colț, cer așa de mult să vreau asta în fiecare zi? Să stai pe fotoliul tău să citești cărți ore, să te cert că mă neglijezi și să te arunci iar în brațele mele, spunându-mi că sunt prost. Să-mi trezești fiorul amorțit pe șira spinării! Am gândit toate astea, dar

nu am putut să le spun, după câteva secunde, mi-am auzit vocea spunând sfios:

- Știi, eu nu... adică... doar...

Nici nu am apucat să termin de bâlbâit ultimul cuvânt și am auzit-o strigându-mi:

- Vorbește! Parcă ți-ai înghițit cuvintele!

Le înghit de fiecare dată când vreau să-ți spun ceva, simt cum mă asfixiezi cu nevoia asta obsesivă de a mă controla, de a mă patrona. Cu cât mă simt mai sugrumat, cu atât am tendința să mă închid în mine și să te las să te descarci!

O văd privindu-mă încontinuu, încercând parcă să citească de pe fața mea ce nu îndrăznesc să-i spun. Stă lăcrimând în tocul ușii, nehotărâtă parcă, dacă să iasă sau să intre.

Eu, stăteam în fotoliul meu cu pete de cafea, mă uitam la ea și mă chinuiam să scot un cuvânt măcar, să îi spun ceva să nu plece. Și mă regăsesc pe banca din parc, era vară, mă oprisem să fumez o țigară și atunci am văzut-o. Nu era frumoasă, era chiar urâțică aș putea spune, dar n-am putut să nu o observ, avea haine colorate, părul blond-auriu, a venit la mine și m-a întrebat dacă poate să stea lângă mine, îndrăzneala ei m-a intrigat.

Am stat ore în șir acolo, vorbind despre Hemingway, despre vreun cântec vechi, de vreun film, despre relații vechi. Era atât de lipicioasă, căuta răspunsuri pentru întrebări pe care nu mi le punea, făcându-mă să-i povestesc și cele mai umilitoare trăiri. Mi-a intrat pe sub piele cu o ușurință de neimaginat, nici nu cred că a realizat ce impact a avut asupra mea.

Iar o aud:

- Chiar nu ai de gând să spui nimic? O să stai acolo și nu o să scoți niciun sunet? M-am săturat de liniștea asta, SPUNE CEVA!

Eu eram pe aceeași bancă și o urmăream cum se ridica de lângă mine, spunându-mi „mi-a făcut plăcere”.

Când ea se îndepărta, m-am ridicat în picioare și am strigat cât am putut eu de tare: „Te iubesc”.

S-a apropiat de mine și mi-a dat o palmă peste față, nu m-a interesat de ce, m-am bucurat că s-a întors din drumul ei!

Iar sunt pe fotoliu și cele două cuvinte pe care tocmai i le-am rostit se izbesc de toți pereții camerei și parcă mă aud spunându-i „te urăsc”. Și câtă patimă în aste două cuvinte!

Oare de ce am spus că o urăsc? Oare de ce i-am spus atunci că o iubesc? Abia o cunoscusem, cum aș fi putut să o iubesc atât de repede? Cred că vroiam să o fac să mai stea cu mine, să mai petrecem timp împreună, poate chiar să o țin de mână.

S-a întors zâmbind și-a spus „nu vorbi prostii, hai, te las să mă conduci acasă”.

Zâbeam ca un copil aflat în fața bradului de Crăciun.

O văd acum, trântită pe podea cu capul în mâini, sughițând deseori printre lacrimi, murmurând:

- Vrei să plec?

E iarnă. Suntem amândoi în bucătărie și construim o căsuță pentru rândunele. Când spun „construim”, vreau să spun că eu băteam cuiele, găuream pereții, făceam cutiuța pentru mâncare. O lăcuiam și ea se uita cu admirație la mine, mă mai săruta din când în când, după care inventa povești despre familia dihăniilor ce vor locui acolo imediat ce primăvara va veni. Nu îmi plăcea să fac asta, aș fi preferat să mă uit la un film, dar era atât de fericită și entuziasmată, cum aș fi putut să o refuz?

- Vreau să rămâi, iubito! Nu vreau să pălească dragostea noastră, nu vreau să se transforme într-o dramă și să rămân doar cu fărâmele iubirii tale. Au fost atât de multe supărări fără motiv, uși trântite, pahare aruncate, mereu am reușit să trecem peste toate certurile pătimișe.

O să mă ierți. O să te iert.

Atunci mi-a zâmbit pentru prima oară în acea seară și zâmbetul ei mi-a dat de înțeles că în sfârșit am reușit să spun ceva, ceva bine!

Mă întreb unde ești tu, cea care îmi spunea la început cu atât de multă înverșunare că tu nu ești ca celelalte fete, că de te-ar înșela cineva, nu ai sta într-un colț plângându-ți de milă sau nu te-ai isteriza și apoi l-ai ierta, mi-ai spus că orgoliul tău este dus la extrem și te mândreai cu asta.

Îmi spuneai că nu concepi așa ceva, că n-ar conta dacă ți s-ar rupe inima în piept, dacă totul din jurul tău îți amintește de el, dacă toate lucrurile din casă ar avea o urmă de-a lui, dacă tot universul s-ar prăbuși în ziua aia, tot ce i-ai spune celui păcătos ar fi „Sper să merite”, că vei șterge toate amintirile uimitoare și că nu vei mai tânji după dragostea lui, și uite ce faci, îți calci pe principii, nu mai ești tu, cea de care m-am îndrăgostit.

Dacă erai aceeași, cu aceleași principii, poate aș fi fugit după tine, să te iau în

brațe, să mă trântesc în genunchi în fața ta, într-o baltă sau în două. Aș fi cerut cu disperare să mă ierți, ți-aș fi cântat serenade, aș fi stat în ploaie.

Sau poate că nu, știi doar cât urâsc clișeele.

Acum, stă și se uită cu ochii ei mari de căprioară la mine, mă privește și știe foarte bine că sunt multe lucruri pe care nu i le spun și le gândesc chiar acum. Nu înțeleg ce așteaptă, ce mai vrea de la mine?

Încerc să nu mă uit la ea, îmi fixeaz privirea într-un punct în podea, să nu mă las impresionat de tragedia pe care ea o joacă atât de bine.

În final mi-am ridicat privirea din pământ și am observat că nu mă mai privea insistent, își selecta cărțile din bibliotecă și le înșira dezordonat pe jos. S-a uitat la mine și a spus:

- Nu-ți face griji, o să ies imediat ce-mi strâng lucrurile.

- Dar nu înțeleg, tocmai ți-am spus că nu vreau să pleci! (Nu știu cât de sincer eram.)

- Ochii tăi au spus altceva, când eu vroiam să-mi spui că de fapt ce ai avut cu ea nu a însemnat nimic și că pe mine mă iubești, că atunci când ai mințit nu ai făcut-o ca să acoperi sentimentele tale pentru ea, ci ca să ne protejezi, pentru că-ți părea rău; tot ce ai făcut tu a fost să privești în pământ și să nu spui nimic. M-ai părăsit în clipa în care nu ai spus nimic pentru a ne salva. Nu o să te uit, păstrez în suflet amintirea ta și în ochi sclipirea. Mereu am fost îndrăgostită de poveștile altora, uite că în sfârșit am trăit-o și pe a mea. Îți mulțumesc pentru asta! Îți mulțumesc pentru toate motivele de fericire, că m-ai iubit așa isterică cum sunt, cred că noi suntem făcuți să trăim împreună, dar separat.

Nu mai plângea, era aceeași femeie puternică și încrezătoare pe care am cunoscut-o în parc. Poate nu e așa schimbată pe cât am crezut.

A plecat.

Nu mai găsesc nicio părticică din ea, nici măcar un fir de păr pe așternut, capacul de la cremă, pe care-l scăpa mereu pe jos în baie și uita de el, l-a luat, a șters și „te iubesc”-ul de pe oglindă.

A luat și mucul de țigară cu urmă de ruj din scrumieră. Dar parfumul ei, o vai! încă îl simt în nări și încă mai pot să-i simt căldura îmbrățișării, respirația fierbinte și privirea aceea, ochii ei pătrunzători, acea imagine ce-mi dă fiori de fiecare dată când îmi apare în minte.

Următoarea dimineață m-am trezit cu un gust amar al trădării și cu un dor extraordinar. De ce realizezi cât iubești o persoană doar după ce o pierzi?!

TEATRU

libris

concursul national de creatie "vasile alecsandri"

BIANCA BUDAU

SORANA CANCEL

O pledoarie pentru dragoste, se trece foarte usor de la iubirea umană la cea divină și se încearcă o paralelă între cele două.

Adrian Găzdaru

AM VENIT SĂ TE SCHIMB

Personaje

EA

EL, cei doi nu s-au cunoscut anterior

Decor

Cameră cu un perete de sticlă, o masă triunghiulară în mijloc, două scaune

Ea intră în cameră, monologând cu însuflețire.

EA: Când îți zbieri inima din dragoste pentru tine, aia nu mai e dragoste, dragostea trebuie să creeze, nu să se închidă între patru pereți transparenți, cei ai sufletului și să moară de singurătate...

EL (*intră în cameră, spre ea*): Pereții! Nu te-ai întrebat niciodată de ce camerele au doar patru pereți, de ce nu sunt camere pentagonale, hexagonale, decagonale, omieșiunagonale... de ce e totul atât de simplificat?

EA (*ca și cum și-ar fi dat seama brusc de ceva*): Nimic nu e simplificat, tu nu te uiți în jur? Atât de mult confort, ne-am pierdut originile. Crezi că noi am mai fi aici dacă lui Dumnezeu i-ar funcționa internetul? Poate Dumnezeu vrea să stea pe messenger în momentul ăsta, dar cum nu poate, ne creează pe noi după cum îi dictează liniile melodice de pe The Wall... si nici măcar nu știe ce vrea să ne facă să fim.

EL: Poate știm noi.

EA: Vorbești prostii.
Eu habar n-am cine sunt,
știu doar de dragoste că
trebuie eliberată.

EL: Ce dragoste? Ce
eliberare? Despre ce
vorbești? Nu auzi
muzica?

EA: Nu aud decât ce
vreau eu.

EL (privind-o uimit):
Chiar? Cum reușești să
faci asta? Îmi arăți si mie?

EA (enervată): Mai
termină o data cu
întrebările, mă scoți din
minți!

EL: Îmi pare rău,
nu... nu vroiam să te supăr. (*șoptit*) Dar totuși... nu auzi muzica?!

EA: Cine ești?

EL: Sunt o întrebare. Tu cine ești?

EA: Dacă tu ești o întrebare... atunci eu sunt o dragoste.

EL: Dragoste de ce?

EA: Pentru că Dumnezeu e dragoste.

EL: Nu asta vroiam sa spun, nu m-ai înțeles deloc. Pentru ce
dragoste?

EA: Pentru singurătate, oricine știe că dragostea omoară
singurătatea.

EL (își dă o palma peste cap): Nu, nu! Eu întreb: de cine ești
indragostită?

EA (confuză): Uite, nu m-am gândit la asta.

EL: Ha! Te-am prins.

EA: Ești atât de copilăros. Mi-am dat seama deja, e atât de
ușor: eu sunt îndrăgostită de tot.

EL: Hm, norocos Tot ăsta. Măcar arată bine?

EA (chicotind): Prostule! Uite-te în jur și vei afla.

EX-LIBRIS CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE „VASILE ALECSANDRI”

EL(*se uită în jur*): Nu mai e nimeni aici în afară de noi.

EA: Exact.

EL: Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

EA: Că pui prea multe întrebări.

EL: Iar tu vorbești prea mult despre dragoste.

EA: Nu mă acuza dacă nu știi ce e dragostea.

EL: Nici tu să nu mă acuzi dacă nu știi răspunsurile la întrebările mele.

EA: Ce vrei, nu pot să știu tot!

EL: Trebuie să-l știi, dacă ești îndrăgostită de el.

EA: Te înșeli. Oamenii se îndrăgostesc mereu fără să știe de cine se îndrăgostesc cu adevărat.

EL: De ce?

EA: Pentru că nimeni nu e destul de perfect și de demn pentru sentimentele lor, singura soluție e să inventeze ființa perfectă și să o suprapună peste realitate.

EL: Oamenii sunt proști.

EA: Ba nu, sunt doar slabi. Au mereu nevoie de combustibil ca să fie fericiți.

EL: La fel cum am eu nevoie de răspunsuri ca să nu-mi pierd mințile.

EA: Iar eu, de dragoste.

EL: Și Dumnezeu?

EA: De messenger, probabil.

EL: De ce e Dumnezeu atât de slab? Cum rămâne cu partea care zice, Dumnezeule atotputernic...

EA: Și El are nevoie de oameni ca să fie fericit; nu le poate tasta lor mesaje, atunci ne tastează pe noi.

EL: Vrei să spui că noi suntem idealurile lui?

EA: Vreau să spun că noi suntem jos, undeva foarte jos. Dumnezeuul nostru are un alt Dumnezeu, care are la rândul lui un alt Dumnezeu, iar el, un altul...

EL: Eu cred că toți sunt același.

EA: Cum poti să spui asta? Și când înjuri zici: dumnezei. Cu siguranță sunt mai mulți.

EL: Înjurăturile nu spun nimic despre Dumnezeu, nu sunt decât niște invenții, credeam că știi asta deja.

EA: Ai dreptate. Îmi pare rău, nu știu ce e cu mine, e vina ta și a întrebărilor tale, mă amețești.

EL: Te amețești singură. Dar dacă Dumnezeu e, și el, doar o invenție?

EA (*nu aude întrebarea*): Până la urmă, dragostea nu e nimic mai mult decât o amețeală. Dar cu cine vorbesc eu? Tu nu știi nimic despre asta...

EL (*suspînând și așezându-se pe scaun*): Știi mai multe decât crezi.

EA (*ocupând celălalt scaun*): Povestește-mi.

EL: Era iarnă, iarna mă deprimă mereu, am alunecat pe gheață și am căzut în zăpadă. Apoi m-am îndrăgostit.

EA: Asta e tot?

EL: Da, atât a fost.

EA: Cum era ea?

EL: Albă, pufoasă, cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în viața mea.

EA (*nedumerită*): Despre cine vorbești?!

EL: Despre zăpadă, desigur.

EA: Cum rămâne cu dragostea?

EL: Ți-am răspuns la întrebare, m-ai întrebat cum era ea, ți-am spus.

EA: Mă refeream la fata de care te-ai îndrăgostit...

EL: Nu am spus nimic de nici o fată.

EA: E un el, atunci?

EL: Nu, nu, nu... Nu înțelegi nimic! Zăpada, m-am îndrăgostit de zăpadă...

EA (*îl privește nedumerită câteva secunde, apoi izbucnește într-un râs isteric*): Nu zău!

EL: Credeam că știi ce e dragostea, dar văd că nu știi nimic despre ea.

EA (*se oprește din râs, privește în gol*): Dragoste?

EL: Tu erai aia.

EA: Cine sunt eu?

EL: Poți fi cine vrei, știi prea bine asta, dar ai ales deja și acum e mai greu ca la început.

EA: Început?

EL: Da, mai ții minte? Când am intrat eu în cameră, tu monologai...

EA: Nu aveam nimic mai bun de făcut, mă îndrăgostisem de un copac și ei l-au tăiat, de ce l-au tăiat oare?

EL: Pentru hârtie.

EA: Dar eu mă îndrăgostisem și era atât de frumos...

EL: Unui copac poți să-i arăți dragostea ta, dar nu să o și primești înapoi, trebuie să fii un cineva foarte altruist ca să te poți îndrăgosti în felul ăsta.

EA: Sau dimpotrivă, foarte egoist! Atât de egoist încât să nu ai nevoie de dragostea lui, să î

ți fie suficient sentimentul tău, să trăiești între cei patru pereți ai sufletului tău ... Dar de ce patru? De ce nu cinci, de ce nu șase, zece, o mie...?

EL: Lucrurile sunt din ce în ce mai complicate.

EA (*plânge*): Sunt un om atât de egoist, de ce?

EL: Îți zbieri inima din dragoste, aia nu mai e dragoste, dragostea trebuie să creeze, nu să moară de singurătate...

El își sprijină capul în mâini și cade pe gânduri în timp ce ea continuă să plângă încet. Cortina.

ANCA-IOANA CÂDĂ

Și hippioții se iubesc ...

Pe scenă, două scaune. (acțiunea se petrece deasupra unei clădiri, locul întâlnirilor celor doi) Vântul adie ușor, aducând frunze arămii la picioarele lor. Pentru câteva secunde, o tăcere apăsătoare se lasă .

Ea (*oftând*) : Știi că nu e vina mea. Dacă aveam posibilitatea să aleg, nu aș fi plecat în veci .

EI : Ești curioasă să afli ce simt acum ?

Ea : Nu te mai tortura ...

EI : Nu-mi pasă. Simt că te pierd. E ceva ce nu am mai simțit până acum și crede-mă, e sfâșietor. Aș prefera să mă arunc în gol de aici, de la al zecelea etaj, să dispar și să nu mai simt nimic. Dar poate nici măcar atunci nu te-aș uita ...

Ea: Nu fi absurd. Spui lucruri fără sens .

EI (*iși aprinde o țigară*) : Ți-am promis că o să mă las. Dar de ce m-aș lăsa? Nu mai am pentru cine .

Ea (*rotindu-și ochii*) : Ce-ți place să mai dramatizezi !

EI (*uitându-se la ceas*) : E 18 fix. Mâine te voi fi pierdut. Lasă-mă pentru o oră să uit că pleci.

Ea (*râzând*) : Dorința ta e poruncă pentru mine .

(cei doi se îmbrățișează pentru câteva clipe)

Ea : Nu te las să-mi dai drumul. Să ne prefacem pentru un moment că nu vedem balustrada și să alunecăm în gol. Nu vom mai fi despărțiți niciodată .

EI : Acum cine e absurd ?

Ea: Da, ai dreptate. Oricum, nu-mi da drumul. Ține-mă strâns și lasă-te pătruns de parfumul meu de mentă, de care ești atât de îndrăgostit. Strânge-mă de mână și imprimă-ți amprenta mea în podul palmei tale.

EI : Ce ciudat, ți-am spus vreodată că ești singura pe care am iubit-o?

Ea : De mii de ori.

EI : Cred și eu.

Ea : Ce ciudat, ți-am mai spus vreodată cum întreaga mea ființă vibrează când îți aud vocea ?

El : Cred că ai omis acest minuscul amănunt .

Ea : Minți !

El : Așa e . (*oftează o clipă*). Îți amintești când ne-am întâlnit prima oară ?

Ea : (*râde*)

El : Era în septembrie acum doi ani. Erai „boboacă” (*accentuează cuvântul într-o manieră ironică*).

Ea : Râzi, tu, râzi, dar mi-aș dori să mai fiu un an „boboacă”.

El : Știu, și eu. După cum spuneam, te-am observat când ieșeam de la ora de chimie. Stăteai pe bancă în fața liceului. Cum era să nu remarc buclele blonde ce ascundeau un chip atât de frumos? Priveai în gol. Aveai bluza aceea verde. Nu te-am mai văzut cu ea .

Ea : I-am dat-o soră-mii.

El : Se explică ... Purtai perechea aceea neagră de Vans. Nici cu ei nu te-am mai văzut .

Ea : S-au rupt ...

El : Bineînțeles. Tot strici ! (*muștrător*)

Ea : Ești ca mama !

El : Are și maică-ta dreptate ...

Ea : Normal, a fost de acord să ies cu tine. (*râzând*)

El : Ascultai heavy metal la căștile acelea mari pe care, apropo, încă le detest. (*Ea își rotește ochii*). Cred că aveai volumul dat la maxim. Ca de obicei...Nu înțeleg cum de nu ai surzit până acum. M-am așezat lângă tine, dar nici nu ai observat. Mi-am făcut curaj să te întreb : „ Ești nouă, așa-i?” Ce replică stupidă, era și normal din moment ce nu te mai văzusem până atunci. Nu cred că m-ai auzit din prima, dar îmi amintesc exact ce ai făcut când ți-ai dat seama că vorbeam cu tine. Ți-ai scos mâna firava din mânecă-încă îți mai ții mâinile în mâneci, să știi-, scoțând la iveală cele mai roase unghii pe care le-am văzut vreodată .

Ea : Încă nu m-am dezvățat de obiceiul ăsta . (*oftează*)

El : Și nici n-ai să o faci ... După cum spuneam, ți-ai dat tacticos căștile de la urechi. Atunci m-ai privit prima oară ... cei

mai frumoși și misterioși ochi verzi pe care îi văzusem până atunci.

Ea : Chiar mă gândeam acum, numai defectele mi le-ai observat ?

EI : Cred că „defectele”, așa cum le numești tu, au fost cele pe care le-am îndrăgit cel mai tare . „Da. Sunt Ana. „ (*pe o voce subțire*) Da, erai (și ești) Ana și eu eram (și sunt) Mihai și am știut că trebuie să fii a mea .

Ea : Cel puțin am reușit să te fac să crezi că nu te-am observat. Nu credeam că ai fi intrat vreodată în vorbă cu mine. Era ceva prea frumos să fie adevărat. Mihai din X B, băiatul șaten, înalt, cu ramele groase la ochelari, cu vocea atât de frumoasă, să vrea să vorbească cu mine ...

EI : Oh! Ce fire pesimistă! Nu am reușit să te schimb ...

Ea : Nici măcar un pic .

EI : Poate dacă m-aș fi străduit, aș fi reușit.

Ea : Arogantule !

EI : Iubeam la tine tot ce nu puteam schimba. Încă iubesc. Te-am iubit cu primul sărut.

Ea : Da, atunci când nu ai mai dat niciun semn de viață 3 zile ? Nici nu știi câte întrebări mi-am pus.

EI : Nu eram sigur de ce voiam să fac. Ce netrebnic am fost! M-am urât pentru că te-am făcut să suferi. Dar nu am permis să te pierd!

Ea : Îmi pusesem în gând să nu te mai ascult. Dar nu am reușit ...

EI : Recunoaște că nu ai regretat niciodată că m-ai urmat .

Ea : Așa e, niciodată. (*se gândește*) Poate doar o dată.

EI : (*nevenindu-i să creadă*) Când ?!

Ea : Când m-ai dus la concert la The Barfly și m-am îmbătat pentru prima oară. (**râde**)

EI : Aaaa, atunci ! (*răsuflă ușurat*). Trebuia să ai parte de o primă beție odată și odată. Dar trebuia să fie cineva de încredere lângă tine, să aibă grijă să nu pățești nimic. Ce caraghioasă ai fost în seara aceea!

Ea : Bine că nu-mi mai aduc aminte !

EI : Sunt eu aici să-ți reamintesc .

Ea: Te rog, n-o face !
EI : Știi cât îmi place să te tachinez !
Ea : Mihai, cu tine am fost doi ani ...
EI : Cât timp, câte zile ...
Ea : Câte săruturi în ploaie, câte scuze inventate în fața părinților în zilele când trebuia să ne întâlnim...
EI : Câte săruturi cu gust de Cola în sala de cinema ...
Ea : Niciodată nu știam ce se întâmpla în film .
EI : Câte nopți nedormite cu gândul la tine ...
Ea: Câte certuri din prostii și câte lacrimi de îngrijorare !
EI : Zeci de pachete de țigări cu filtru charcoal fumate după fiecare ceartă ...
Ea : Urmate de săruturi de împăcare în parc, de îmbrățișări pe ritmuri de punk .
EI : Ana, am iubit toată lumea pentru că te-am iubit pe tine. Ți-am iubit și căștile imense !
Ea : Ce ciudat, ți-am spus vreodată că ești singurul băiat pe care l-am iubit ?
EI : De mii de ori ! E ora 19 ...
Ea : Am dat glas trecutului într-o singură oră ...
EI : Ana, suntem doi hippioți și ne iubim. Măine pleci ...
(se topesc într-o îmbrățișare)

DIANA CIOBANU

Piesa are consistenta, urmareste mesajul pe care il propune pâna la final.

Adrian Găzdaru

Este unul dintre cele mai promițătoare texte ale ediției. Personajele și replicile depășesc adesea facilul, reușind să realizeze o tensiune dramatică specifică genului. Autoarea potențează cu inteligență dimensiunea de farsă, sugerată încă de la început prin decor și personaje, finalizată inspirat și surprinzător.

Ioan Stoica

IADUL LUI SARTRE ERA MAI FAIN

Personaje:

Gritta - fost dictator

Hans - jurnalist

Ana - hippioată

Diavolul - hmm...

Omul-lampadar - cu o lanternă în mână

Decor din oameni, adică o canapea.

GRITTA: Aș vrea să le mulțumesc celor care s-au obosit să-mi ofere un mijloc de trai suportabil și... Nu. Aș vrea să le mulțumesc celor... Nu. Aș vrea... Stai. Ce aș vrea?

HANS: Introducerea e nașpa. Probabil de asta restul discursului sună ca o lovitură de lopată într-un stâlp.

GRITTA: Poftim?

HANS: Știai că Philips, firma, face și echipamente pentru RMN-uri? și eu care mă întrebam cum de ăștia fac bani doar din televizoare...

GRITTA: Am o problemă existențială. Nu ajuți deloc.

HANS: Din anumite puncte de vedere, tu nu mai ești. Iar eu nu sunt Iisus.

Omul-lampadar îi deranjează cu lanterna pe protagoniști.

GRITTA: Bine, bine, am înțeles! Nu trebuie să fii atât de agresiv!

HANS: Chiar așa!

ANA (*apare de după canapea*): Vreți să nu vă mai certați, sunt extraordinar de obosită!

GRITTA (*către HANS*): Cine-i prințesa?

ANA: Să înțeleg că eu trebuie să conviețuiesc alături de voi pentru... eternitate?

HANS: Cam așa ceva.

ANA: Vai, Doamne Dumnezeule!

HANS: Aici nu, dragă.

GRITTA: În fine. La ce te refereai?

ANA: Evident, treceți prin niște probleme ce țin de individualitate și care intervin în relațiile voastre inter-umane.

HANS: Mi se pare mie sau tocmai a spus o chestie inteligentă?

GRITTA: Nu. Doar a alăturat câteva cuvinte mai complicate.

ANA: Mimezi un comportament dezinteresat doar pentru că îți este teamă să înfrunți o problemă adevărată.

HANS: Uite cum stă treaba, cucoană: singura problemă e că suntem morți. Mai rămâne să ne acomodăm.

Omul-lampadar îi deranjează cu lanterna pe protagoniști.

HANS: Dă-te-n... ! Doar știi că am dreptate!

GRITTA: Strigi. Ceea ce înseamnă că ești enervat, chiar dai în agresivitate. Oare visez din nou?

HANS: Vorbitul ăsta nu duce nicăieri. Pe deasupra, mai e și dăunător după cum a zis plângăcioasa asta mică. Propun o mică perioadă de liniște. Astfel, fiecare se poate obișnui în felul său cu acest... statut.

GRITTA: Așa îl numești tu? Statut?

ANA: Metaforic...

GRITTA (*întrerupând-o*): Mereu ai tratat situațiile reale superficial și indiferent!

ANA: Deci... voi doi vă cunoașteți?

HANS: Da. Din păcate, viețile noastre s-au intersectat la un moment dat. Probabil din această cauză Dumnezeu mi-a refuzat prezența. Să știi că voi înainta o plângere.

GRITTA: Tu crezi că asta e o glumă?

HANS: Hei, mă aflu aici cu două femei isterice și cu un tip dubios care ține o lanternă în mână și care nu ezită în a speria

fiecare ființă de pe-aici și tu vii să-mi spui că n-am dreptul să mă bucur de propria-mi moarte? Nici măcar nu te-ai obosit să-mi mulțumești...

GRITTA: Să-ți mulțumesc ție... (*râde sarcastic*)

ANA: Căderi nervoase... bănuiesc că e normal. Dar uitați-vă puțin în jur. Ceilalți suferă mai mult decât voi și nu se plâng în halul ăsta.

Omul-lampadar îi deranjează cu lanterna pe protagoniști.

HANS: Vezi? Până și ciudatul ăla e de acord cu mine!

GRITTA: Normal că e! Doar aveți aceeași chestie în pantaloni!

ANA: Apropo, mă numesc Ana.

GRITTA: Gritta.

HANS: Hans.

ANA: Haideți să ne așezăm pe canapea. Sau ce reprezintă amalgamul ăla de oameni.

HANS: Eu nu mă așez pe treaba aia. Îți dai seama cât suferă acei oameni?

ANA: Ciudat. Cât timp te-ai certat cu ea, nu părea să-ți pese prea mult.

GRITTA (*în timp ce se așează*): Hai odată, mormolocule! Sunt sigură că ei au păcătuit mai mult din moment ce sunt condamnați în acest fel.

Toți trei sunt așezați.

ANA: Nu e interesant? Toți trei, stând aici... încercând să ne adunăm fantomele din trecut... în cazul nostru, fantomele din viața trecută.

GRITTA: Nu-mi vine să cred. E adevărat. Suntem un grup de oameni foarte morți.

HANS: Se putea mai rău.

ANA: Cum?

HANS: Să fii între.

ANA: Te referi la comă?

HANS: Cred că da.

GRITTA (*se ridică, urmată de ceilalți*): ăsta e conflictul principal? Întreaga filosofie despre viață și moarte și care din ele o fi mai plăcută?

HANS: Păi când ești în viață, prețuiești viața, nu? Iar atunci când

mori, tinzi să preferi moartea.

ANA: Deci este egalitate.

HANS: De fapt, din moment ce toată lumea moare, noi câștigăm. Deși mi se pare destul de trist să fii obligat să-ți placă moartea.

ANA: Vă mai amintiți cât de mult vă temeți de moarte atunci când erați vii?

HANS: Ai fost cumva psiholog?

ANA: Nu. Dar mi-ar fi plăcut să fiu.

GRITTA: Mie nu mi-a fost frică deloc. Știam că era un lucru inevitabil...

HANS: ‘Ai du-te! N-ai recunoaște un lucru inevitabil nici dacă ți-ar intra în fund!

GRITTA: Vai, câtă afecțiune!

HANS: Ai putea să mori din nou și să dispari sau... ai putea să...
Omul-lampadar îi deranjează cu lanterna pe protagoniști.

ANA: Gata! Îl enervați pe tipul ăla dubios.

HANS: Ce naiba mai vrea și ăla?

GRITTA: Nimeni nu știe exact.

HANS: Doar tu ai ajuns aici prima...

ANA (către GRITTA): Chiar vroiam să te întreb... de ce ești îmbrăcată așa? Ai murit la un bal mascat?

GRITTA: Dacă îți spun că am fost dictatorul unei țări, mă crezi?

ANA: Nu.

HANS: Ar trebui.

ANA: Uau! Și cum a fost?

GRITTA: Distractiv. Până când m-au asasinat.

ANA: Care ei?

HANS: Poporul. Țara. Sclavii suferinzi. În principiu, eu, chiar dacă lucrăm la început pentru ea. Măcar știu cum se îndeplinește o datorie.

ANA: Tu ai ucis-o?

HANS: Zâmbind și cu sângele cel mai rece.

GRITTA: Dar de ce nu-i povestești și cum ai murit tu?

ANA: Da, mi-ar plăcea să aflu.

HANS: Sincer, n-am chef de povestit.

ANA: Dar de ce?

GRITTA: Lasă-mă să fac eu onorurile.

Din acest moment, HANS se va strădui să iasă din scenă deși va eșua lamentabil.

GRITTA: După ce m-a asaltat brutal sfârșind prin a mă ucide, era atât de fericit și mândru de el încât s-a cam grăbit să ducă vestea morții mele mai departe.

HANS (către Omul-lampadar): Dacă implor sau mă căiesc sau ambele, pot ieși de aici?

GRITTA: Din păcate, nu a fost atent la scări. Imaginează-ți: o măreață împiedicare urmată de un grațios cap zdrobit de podea.

ANA: E tragic.

HANS: E patetic.

ANA: Da, și asta. Dar încercam să fiu politicoasă.

HANS: Degeaba. Aici nu este loc pentru cuvinte încântătoare sau consolări calpe.

ANA (către GRITTA): Și mai spuneai că eu folosesc cuvinte mari și degeaba. Totuși, cui și de ce mulțumeai?

HANS: Pentru ce? De ce? Ce? Deja e timpul pentru a fi recunoscător? Unde e curcanul?

ANA: Nu-i de mirare că te-ai rostogolit ca un sac de cartofi... Gritta ținea un discurs adineaori...

HANS: Da, bine.

ANA (către GRITTA): Continuă, te rog.

GRITTA: Nu. Nu mai contează. Doar am murit, ce pana mea?

HANS (către ANA): Dar tu, prințesă? Cum ai murit?

ANA: Foarte simplu.

HANS: Ia uimește-mă!

ANA: M-am sinucis.

Urmează o pauză destul de lungă pentru a evidenția șocul.

GRITTA: Dar... de ce? Ce ți s-a întâmplat?

Omul-lampadar îi deranjează cu lanterna pe protagoniști.

HANS (către GRITTA): Vezi ce pățești când îți bagi nasul unde nu fierbe nimic?

ANA: Nu mă deranjează astfel de întrebări. Accept tot ce mi se întâmplă. Fără comentarii.

HANS: Îți dai seama că puștoaica asta a avut de ales? Adică știa că va muri, știa unde va ajunge că deh, sinuciderea e păcat capital. Practic, ești aici de bună voie.

ANA: Da, și asta e o teorie.

GRITTA: Totuși, ce te-a influențat să alegi asta în locul vieții?

ANA: Păi, mama mea s-a sinucis când aveam 12 ani. Pe tatăl meu nu l-am cunoscut niciodată. N-am mers la școală decât vreo 2-3 ani. Toată adolescența mi-am petrecut-o călătorind cu alți oameni, cântând la chitară, fumând iarbă... era un stil foarte nonconformist. Până când mi-am dat seama că eu nu pot trăi așa.

HANS: Desigur. De ce să schimbi ceva când ai opțiunea de a nu mai trăi deloc?

GRITTA: Și... cum te-ai sinucis?

HANS: Dar cât de sadici suntem astăzi!

GRITTA: Sunt doar curioasă!

ANA: M-am spânzurat de un copac.

GRITTA: Cu ce?

HANS: Da' ce fel de întrebări pui, femeie?

GRITTA: Scopul meu este pur informativ.

Omul-lampadar îi deranjează cu lanterna pe protagoniști.

ANA: E păcat să vă certați așa, constant. Oamenii au fost meniji să se înțeleagă între ei, să se respecte între ei - doar fac parte din aceeași speță - chiar mă întristez când văd această ură interminabilă între voi. (*începe să plângă*) Sincer, nu e corect! O singură dată am greșit în viață și deja sunt condamnată? Restul existenței mele brusc, nu mai contează? Adică sunt apreciată doar pentru acel mic episod care mi-a încheiat suferința și a început alta?

GRITTA: Liniștește-te, te rog. Uite, eu și Hans promitem să nu mai facem nimic care să te supere sau să te afecteze în vreun sens negativ. Și vom încerca să-ți facem șederea aici cât mai plăcută. Ce zici?

ANA (*printre suspine*): De acord.

HANS: Pe mine de ce nu mă întreabă nimeni?

GRITTA *îl privește urât.* **ANA** *îl privește îndurerată.*

HANS: Glumeam și eu... (*după câteva momente de liniște*) Ce ar trebui să facem acum?

GRITTA: Habar n-am.

HANS: Tu niciodată nu știi nimic.

GRITTA: Bă, nu mai știi ce am promis?

HANS: Hei, din punctul meu de vedere, eu n-am promis nimic pentru că nu m-a întrebat nimeni.

GRITTA: Dar credeam că îți pasă de ea, că de dragul ei...

HANS: Ei, pe dracu'!

Omul-lampadar îi deranjează cu lanterna pe protagoniști.

ANA: Nu cred că ar fi înțelept să-l menționăm aici, unde cred că locuiește.

HANS: Ar fi bine să apară odată! Am niște chestii de lămurit cu el.

GRITTA: Hans, lămurindu-se. Știam eu că nici vie nu voi apuca asta.

HANS: Și cică numai eu am chef de ceartă! Ana, uite cum e: noi doi ne-am născut ca să ne certăm între noi, ca să ne urâm, să ne batem... ce mai, să ne facem rău reciproc în permanență. Culmea e că nu obosim niciodată.

ANA: Nu știam că există astfel de persoane. Poate că la fel cum există sufletele pereche, ar putea fi și suflete opuse...

HANS: Nu știu de ce, dar îmi convine teoria asta. Probabil pentru că m-am săturat să tot vorbesc despre relațiile mele.

GRITTA: E doar una, dobitocule! Sau mă găsești atât de complexă încât ai impresia că am mai multe personalități?

HANS (*se gândește puțin*): Vroiam să mă leg de greutatea ta da' acu' văd că n-are niciun rost. (*tânjește puțin din priviri după GRITTA*) (*pentru sine*) Iadul ăsta te înnebunește, clar!

DIAVOLUL apare de după canapea și, în același timp, o dăръmă. Omul-lampadar cade și el.

DIAVOLUL: Jalnic. Absolut jalnic!

HANS: Comentezi? Ia să văd dacă tu te-ai descurca mai bine cu astea două!

DIAVOLUL: Cum îndrăznești să te răstești la mine, o entitate atât de periculoasă?

HANS: Sunt mort, fraiere! Nu mai ai ce să-mi faci.

ANA: Scuzați-i comportamentul. A fost destul de stresat în ultimul timp.

DIAVOLUL (*foarte calm*): Nu-i nimic. Primesc reacții din-astea tot timpul.

GRITTA: Ești prea binevoitor pentru un prinț al întunericului.

DIAVOLUL: Sunt un diavol, nu Hades!

GRITTA: Totuși, trebuie să recunoști că este puțin ciudat faptul că te-ai grăbit să-l ierți pe dragul nostru Hans fără prea multe explicații.

DIAVOLUL: Îmi contești furia și puterea?

GRITTA: Sincer, da.

DIAVOLUL (*începe să se bâlbâie*): Da... păi... vezi tu... lucrurile nu...

Este încolțit de celelalte personaje.

HANS: Ce fel de diavol ești?

ANA: E adevărat că vrei să distrugi lumea în 2012?

GRITTA: De ce n-ai fost în stare să-l omori pe Isus? (*toți*

IONUT ANDREI TUDOR

vorbesc în cor) Hai, spune-ne, mărturisește, povestește! Hai odată, împuțitule! Destăinuie-te cum am făcut și noi!

DIAVOLUL: Bine, bine, gata! Mi s-a acrit de tot cercul ăsta! Toți aveți dreptate. Sunt doar un măscărici. Nu contribui deloc la tragediile lumii. De fapt, Dumnezeu conduce totul. El face bine și tot el face rău. Eu sunt... o imagine. O biată imagine. N-am fost în stare de nimic, niciodată!

HANS (*printre hohote de râs*): Tu vorbești serios?

ANA: Hans, nu fi nepoliticos! El chiar se simte prost din cauza asta. (*către DIAVOL*) Stai liniștit, nimeni de pe Pământ nu va afla că ești atât de inutil. Lumea încă se va teme de tine.

DIAVOLUL: Dar eu nu vreau asta. Vă dați seama câte muștrări de conștiință am? E adevărat, n-am făcut nimic rău însă doar gândul că o grămadă de ființe mă învinuiesc pentru tot ce merge rău mă scoate din minți! M-a mâncat în fund să fiu eu primul păcătos...

GRITTA: Primul păcătos? Chiar primul?

DIAVOLUL: Da.

HANS: Asta înseamnă că tu ești... (*toți*) Adam?!?

ANA: Nu-mi vine să cred! Voi afla toate secrete creației, voi cunoaște scopul lumii... este atât de emoționant!

HANS: Da, da, bine. (*către DIAVOL*) Unde-i Eva?

DIAVOLUL: Nu știu. N-am mai văzut-o de când am murit. Probabil a rămas alături de Dumnezeu, în Rai.

GRITTA: Ce nenorocit! Adică o pune pe aia să-ți facă viața un calvar, să te bage în pământ - și propriu, și figurat - iar, în final, tot pe ea o alege să-i stea alături. Este incredibil! E cel mai genial dictator al tuturor timpurilor!

HANS: Mda, mă bucur că ești atât de extaziată...

ANA: Deci care-i treaba cu dinozaurii?

DIAVOLUL: A fost doar un experiment. știți că eu nu sunt primul om? Dumnezeu a creat omul primitiv: i-a dat suflet, i-a dat forță fizică, femeii și un mediu înconjurător. Însă nu i-a dat minte. Ceea ce a dus la un haos total. Așa că a creat dinozauri ca să-i omoare pe acești retardați.

ANA: Nu era mai simplu dacă îi lua de acolo sau dacă îi corecta?

DIAVOLUL: Când vine vorba de creație, sunt niște reguli foarte

ciudate. Ai făcut ceva, nu-și convine... trebuie să-l modifici sau să-l distrugi tot printr-un fel de ciclu al creației.

ANA: Asta înseamnă că Dumnezeu a inventat epoca glaciară ca să scape de dinozauri și să o ia de la capăt!

HANS: Uită-te puțin la ea, cât de fericită e! Asta te interesează pe tine? Dinozauri?

GRITTA: Las-o, prostule, să-și satisfacă curiozitățile!

HANS: Ai folosit verbul "a satisface" fără niciun sens pervers. Ce e în neregulă cu tine?

DIAVOLUL: Aștia doi sunt foarte amuzanți.

ANA: Asta nu e nimic. Să vezi când încep să apeleze la viața trecută...

GRITTA: Mereu ai fost un obsedat sexual! Nu-i de mirare că nu te interesează secretele creației. (*uitându-se în pantalonii lui*) Tu deja ai descoperit sensul vieții.

HANS: Măcar eu am un sens!

ANA: Calmați-vă! Avem un musafir aici.

HANS: Credeam că noi suntem musafirii.

DIAVOLUL: Ați vrea voi.

GRITTA: Cu ce scop se află oamenii pe Pământ?

DIAVOLUL: Nu aș vrea să vă dezamăgesc, mai ales pentru că ați fost atât de drăguți cu mine, dar... nu știu. Nimeni nu știe, nici măcar Creatorul. Totul este fără sens, se întâmplă aleatoriu. Sunt mai bine de 6 miliarde de oameni. Nimeni nu-i poate controla pe toți.

HANS: I-a scăpat de sub control propria creație?

DIAVOLUL: E normal să se întâmple asta. Dar Dumnezeu și-a luat o măsură de siguranță.

ANA: și anume?

DIAVOLUL: Tragediile. Cum ar fi... copiii din Africa. Dacă îi lasă să moară de foame, populația scade. Oamenii corupți din politică. Dacă ei declanșează războaie și fură din banii statului, unii oameni devin săraci și, implicit, mor de foame.

GRITTA: Este... dezgustător!

HANS: Și logic în același timp. Gândește-te că dacă nu s-ar lua aceste măsuri, am fi prea mulți și am muri cu toții.

GRITTA: Noi? Noi nu mai avem treabă cu viața. Ar trebui să ne

concentrăm pe viitorul nostru aici, nu să-i compătimim pe cei care încă mai au control asupra lor.

DIAVOLUL: Greșesti. Ei nu controlează nimic. Nimeni nu controlează nimic. Dumnezeu doar încearcă să stăpânească o mână de indivizi răsfățați. Voi aveți control deplin. În funcție de comportamentul vostru, viața voastră veșnică se poate schimba. Acesta este un iad doar dacă voi vreți să fie.

ANA: Mă simt... ușurată.

HANS: Ai găsit o modalitate să te piși fără să te vadă nimeni? Pentru că eu mă cam scap pe mine de când a apărut "musafirul" nostru...

DIAVOLUL: Îți vine să te piși?

HANS: Da.

DIAVOLUL: (*șocat*) Vorbești serios? Absolut serios?

HANS: Da.

DIAVOLUL: Aoleu!

GRITTA: Ce s-a întâmplat?

DIAVOLUL: Prietenul tău nu e mort. Cel puțin, nu e complet. Aici nu aveți voie să simțiți foame, sete sau alte nevoi fiziologice.

HANS: Nu sunt mort? Cât de fain!

ANA: Dar dacă el se întoarce în lumea celor vii cu secretele pe care tocmai le-ai dezvăluit... nu înseamnă că ai probleme?

DIAVOLUL: Fii serioasă! Nimeni nu l-ar crede. Creștinii sunt mult prea ignoranți pentru a accepta alte teorii. Ei au Biblia lor drept valoare morală supremă. E cam greu să desființezi așa ceva.

HANS: Ce teorii, ce secrete? Nu sunt mort! Nu sunt obligat să stau aici, cu voi, pentru totdeauna! Este cea mai tare zi din viața mea! Ha, încă pot spune asta! (*după câteva momente*) Și acum ce trebuie să fac?

DIAVOLUL: Să aștepti, cel mai probabil.

HANS: Să aștept ce?

DIAVOLUL: Să revii la viață.

HANS: Și cam cât durează asta?

DIAVOLUL: O zi, o săptămână, câteva luni... câțiva ani...

GRITTA: Ce spuneai tu de eternitate, scumpule?

HANS: Nu e corect.

ANA: Viața nu e corectă. Stai, încă nu știm dacă ți se aplică sau

nu.

Toată lumea rămâne în poziții fixe.

VOCEA LU' DUMNEZEU: (*foarte furioasă, de altfel*) Băi, incompetentule! Ce ți-am zis eu despre socializarea cu condamnații? Nu se face, cretinule! O să te condamn pentru eternitate să aparții flăcărilor Iadului! Stai. Nu, deja am făcut asta. Doar treci în biroul meu.

Toată lumea își revine.

DIAVOLUL (*oftează*): Iar va trebui să-i fac masaj la picioare Mariei Magdalena.

HANS: Hei, nu mă lăsa așa. Explică-mi cum pot trăi din nou.

DIAVOLUL: După experiența asta chiar te aștepti să mai poți trăi la fel?

GRITTA: Gata, este oficial. Hans se află... între.

GRITTA se îndreaptă spre buza scenei.

GRITTA: Aș vrea să le mulțumesc celor care au suferit din cauza mea. Fără ei, nu aș fi ajuns aici.

ANA: Mi-e foame.

CORTINA.

MĂDĂLINA ANDREEA CREȚU

Foarte bine scrisă. A păstrat și dezvoltat subiectul până la final.

Adrian Găzdaru

E un text care se impune prin calitatea superioară a dialogului, prin actualitatea temei propuse și prin impactul acesteia. Dialogul este cel care salvează și conflictul convențional, și lipsa acțiunii dramatice.

Ioan Stoica

A fi sau a nu fi...RIDICOL?

SCENA I

Într-o sală obișnuită de clasă, doi colegi de liceu și buni prieteni, de altfel, Mihai și Andrei, așteaptă liniștiți începerea orelor de curs. Luându-i prin surprindere, Luciana (Lucica), noua lor colegă, „proaspăt” transferată de la un alt liceu, intră cu repeziciune în clasă, afișând cu mândrie un „look” cât se poate de colorat și de prost-gust. Cei doi o privesc mirați, „contemplându-i” comportamentul lipsit de orice urmă de educație, lansându-se, astfel, într-o discuție aprinsă.

Andrei: - O vezi și pe asta? Cine ar fi crezut? Uită-te și tu la ea cât e de ridicolă!

Mihai, privind-o pe Luciana cu un mare interes, întârzie să răspundă.

Andrei: Ce? Ce-ai pățit acum? Nu-mi spune că brusc te-a săgetat tovarășul Cupidon cu o săgeată otrăvită?

Mihai: Nu...doar că nu te înțeleg...

Andrei: Și mă rog ce e de înțeles aici?

Mihai (*neluându-și ochii de la Luciana, care se comportă ca și cum ar fi fost singură în clasă*): Vezi tu...eu nu pricep ce înțelegi tu prin a fi ridicol. Te arunci așa cu capul înainte și îmi pari că afirmi lucruri la întâmplare...

Andrei: Cum adică, prietene? Cum adică ce înțeleg eu prin ridicol? Păi eu înțeleg ceea ce văd, adică uite-o, p-ai-a! (*arătând*

cu degetul spre Luciana, care părea acum că asculta discuția celor doi)

Mihai: Încearcă să-mi răspunzi la întrebare, Andrei! Ce înțelegi tu prin a fi ridicol?

Andrei: Uite tu ești foarte ridicol acum, încercând să-mi ții teorie pe tema asta demnă de ora de filosofie.

Mihai: Tu nu ești în stare să-mi dai un răspuns concret și tot eu sunt ridicol? Să fim serioși! Chiar și cu ochii închiși aș putea să spun cine e mai ridicol dintre noi doi...

Andrei: Bine, mă deșteptule! Da' tu ce crezi, mă, că înseamna să fii ridicol?

Mihai: Chiar mă bucur că m-ai întrebat. Eu zic așa...hai mai întâi să ieșim din clasă și s-o lăsam aici pe Luciana să se desfășoare în voie. Când ea se va aștepta mai puțin, noi o să intrăm brusc peste ea și o să o luăm prin surprindere. Ce zici?

Andrei: Mda... da' de ce? Și, mă rog, răspunsul tău la întrebarea mea este...? Mai ziceai de mine!

Mihai: Răbdare, Andrei! Am să îți spun eu mai apoi și teoria mea... Hai acum, grăbește-te! Să mergem până nu mai vin și alții să ne creadă tot pe noi ridicoli...

Andrei: Hai!

Și zicând acestea, cei doi colegi părăsesc clasa, în speranța descoperirii esenței ridicolului.

SCENA II

Între decorul sălii de clasă, care se întinde pe jumătate din spațiul disponibil, și restul scenei se așează un soi de perete care să delimiteze cele două zone. Andrei și Mihai apar în zona din afara clasei, înauntru Luciana admirându-și „prea-mirobolantul” chip într-un ciob zoios de oglindă. Gusturile...nu se discută!!!

Afară, cei doi își reiau discuția de mai devreme, însă vorbind în șoaptă!

Andrei(revoltat): Auzi mă? Și noi acum ce facem? Stăm aici ca proștii până când aia se hotărăște să iasă din clasă? Sau ce?

Mihai: Ai și tu răbdare!

Andrei (*ridicând tonul*): Păi de ce, mă? Ce? Oricum eu am dreptate și acum tu faci pe ridicolul!

Mihai: Tu nu înțelegi că tre' să faci liniște? De fapt, hai să intrăm, da' ai grijă! Tre' să pară, așa, că nu ne interesează pe noi ce face ea...intrăm ca și cum ne-am grăbi să luam ceva și apoi ieșim iar...

Andrei: Nu înțeleg, serios! Pe bune!

Mihai (*enervat, însă concentrându-se să nu se manifeste într-un mod violent*): Ori facem așa, ori gata! Parcă stabilisem să...

De nicăieri, colega de bancă a lui Mihai, Maria, apare întreprându-se spre clasă, luându-i prin surprindere pe cei doi. În tot acest timp, Lucica continuă să se îndeletnicească cu tot soiul de activități nesemnificative cum ar fi mestecatul gumei, aplicatul lip-glossului și contemplarea în oglindă a propriului chip „angelic”.

Maria: Neața, băieți! Ce mai puneți voi la cale astăzi?

Tresărind, cei doi o privesc cu neîncredere, blocând în mod automat intrarea în clasă. Ce doi nu știu cum să reacționeze. O fată ca Maria nu trebuie să știe cu ce „bârfe” se mai ocupă ei. Doar asta era un lucru strict secret...

Andrei: Nimic! Noi doar ne gândeam cum să...(întorcându-se către Mihai)

Mihai: ...cum să rezolvăm tema la română...

Andrei: Da, cum să rezolvăm tema la română! Ia stai puțin! Altă scuză mai bună n-ai găsit și tu? La română, mă? Vorbind despre ce? Despre cât de ridicoli suntem noi încercând să găsim o scuză plauzibilă în fața Mariei?

Mihai (*pe un ton ironic*): Bravo, Andrei! Bravo!

Andrei (*înțelegând gafa comisă*): Eu...Scuze! Nu ar fi trebuit să spun asta, nu-i așa?

Maria: Băieți! Ia stați puțin! Nu înțeleg ce v-a apucat... Serios! Dar, mă rog, e treaba voastră. Acum, dacă nu vă supărați, îmi dați voie să intru și eu în clasă?

Pentru un moment, Andrei și Mihai schimbă priviri între ei. Se hotărăsc să îi împărtășească și Mariei planul lor „secret”.

Andrei: Vezi tu, Maria! Eu și Mihai avem o mare nelămurire și acum, că tot ai venit tu mai devreme la școală, poate ne și ajuți.

Mihai: Bună idee! Ia zii, știi câte ceva despre ridicol?

Maria: Cred că da. Dar la ce vă folosește?

Andrei: Super!

Mihai: Păi eu și Andrei încercăm să aflăm pe cont propriu ce înseamnă să fii ridicol...

Andrei: Cu alte cuvinte, ce înseamnă să te porți și să te îmbraci ca Lucica..știi tu! Vedeta clasei noastre!

Mihai: Taci, mă! Deci, Maria, dacă vrei să ne ajuți și tu...ce părere ai?

Maria: Mi se pare interesant. Dar tot nu înțeleg voi ce căutați pe hol?

Andrei: Planul lui Mihai... Vrea să o observăm pe Lucica fără ca ea să își dea seama.

Maria (*izbucnind în râs*): Măi băieți, dar voi chiar sunteți comici! Dar, cu toate astea, cred că știu cum v-aș putea fi de folos. Hai, urmați-mă!

Andrei: Unde mergem? Că doar Lucica e în clasă!

Maria: Ooof... Mergem la bibliotecă...

Andrei: La bibliotecă? Păi n-am mai intrat acolo de când eram flăcău, măi...

Mihai: Da, da știm...adică niciodată! Hai!

Cei trei părăsesc scena întreprându-se către „bibliotecă”. Se trage cortina și se improvizează o mini-bibliotecă.

SCENA III

Cei trei intră în biblioteca improvizată, băieții privind cu mirare teancurile de cărți ce îi înconjoară, iar Maria simțindu-se la fel de confortabil ca și în propria-și casă.

Maria (*întorcându-se lângă băieții cu DEX-ul în mână, cercetând de zor*): Deci, conform prea-măritului și cu mult superiorului rasei umane DEX, a fi ridicol este echivalent cu a stârni râsul sau batjocura prin acțiunile pe care un individ le întreprinde.

Andrei: Nea! Nu e definiția corectă!

Maria (*nedumerită*): De ce?

Andrei: Păi ar fi trebuit să scrie acolo că a fi ridicol înseamnă a fi ca Lucica!

Mihai: Mai termină odată cu asta!

Andrei: Mai e nevoie să îți reamintesc că tu ai fost cel care m-a târât în chestia asta?

Mihai: Vorbești de parcă te-aș fi obligat eu să faci ceva...

Maria: Gata, băieți, potoliți-vă! Am venit aici că să discutăm „lucruri serioase”, nu ca să ne certăm. Deci, Mihai, ce crezi?

Mihai (*cu un aer intelectual*): Hmm...analizând exactitatea definiției în raport cu societate în care trăim, constat că, în ziua de azi, ridiculozitatea, fie ea voluntară sau involuntară, este omniprezentă și inevitabilă, atingând aproape de fiecare dată apogeul...

Andrei: Mai respiră, frate! Ce te-a apucat?

Maria: Taci, măi Andrei! Cred că am înțeles ce vrei să zici... Dar, știi tu, în general oamenii care sunt considerați ridicoli sunt catalogați astfel de către ceilalți din principii pur subiective. Vezi cazul Andrei-Lucica de la noi.

Andrei: Adică ce vrei să spui că nu am dreptate? Oameni ridicoli găsești la tot pasul. Eu pot să acord statutul de “ridicol” oricui, oricând, dacă asta e ceea ce gândesc eu. Și ce dacă greșesc sau mă las purtat de impulsuri, important e că îmi pot exprima părerea, nu?

Maria: Te înțeleg, Andrei, însă, ca să găsim un răspuns cât mai corect la întrebarea asta, trebuie să-ți „arunci” subiectivitatea la gunoi pentru câteva minute și să încerci să ne ascuți și pe noi.

Mihai: Exact, Andrei! Oi avea tu ceva cu Lucica, dar cred că pe noi nu prea ne mai preocupă asta....

Andrei: Fie, cum ziceți voi! Am să încerc! Dar înainte de a mă lăsa pradă obiectivității voastre molipsitoare, vreau să adaug și eu ceva... Ce ziceți voi de tendința oamenilor de a acționa în „turmă”? Uite că tot ziceam eu de Lucica. Eu cred că fata asta a ajuns așa de „pițipoancă” numai pentru că a ales să își asume păreri, idei ce nu îi aparțin și care nu o reprezintă.

Maria: Îmi place cum gândești! O astfel de gândire o transformă într-o persoană ridicolă. De fapt, deși nu vrem să recunoaștem, cu toții suntem tentați ca, uneori, să ne convingem de corectitudinea opiniilor celorlalți, decât să judecăm pentru noi înșine.

Mihai: Eu când spun „ridicol”, mă gândesc imediat la un lucru, la o persoană sau la o situație de „prost gust”, care îmi lasă un gust amar și care mă determină să realizez cât de needucate și necivilizate pot fi unele persoane.

Maria: Însă, întorcându-ne la obiectivism, cine decide care sunt „legile ridicolului” după care ar trebui să judecăm etichetarea unei persoane?

Andrei: Eu sunt eu și asta îmi este de ajuns! Mă raportează strict la persoana mea!

Maria: Da, Andrei, dar fără ca măcar să încerci să iei o decizie pe cont propriu, ai ales să te conformezi opiniilor majorității grupului. Să fim serioși acum...cine o apreciază pe Lucica la noi în clasă? Unii fie o „condamnă”, numind-o, la fel ca și tine, „ridicolă”, fie îi aprobă comportamentul, situație ce nu se manifestă și la noi în clasă.

Andrei: Dar îi plac manelele, Maria!

Mihai: Și de când sunt aceste preferințe o dovadă clară a ridiculozității ca și trăsătură dominantă de caracter a persoanei în cauză?

Maria: Chiar așa, Mihai! Repet: cine suntem noi, în raport cu ceilalți, să ne permitem să emitem judecăți cu privire la oamenii diferiți nouă?

Andrei: Brusc, cine a devenit ridicol?!

Maria: Cine?

Andrei: Cum cine? Voi? Păi și dacă nu ne permitem să îi judecăm pe ceilalți după bunul plac, ce mai căutăm aici?

Mihai: Nu ai înțeles! Ceea ce Maria vrea să zică este că, dacă stăm puțin și ne auto-analizăm, realizăm că, poate și noi, cei care ne considerăm normali sau neieșiți din comun, înscriși într-un anumit tipar și aparținând unui anumit grup, părem ridicoli în fața unor persoane precum Lucica.

Maria: Uite un exemplu concret: eu sunt convinsă că, în fața unui „manele-lover”, un rocker pare a fi extrem de caraghios sau ridicol și viceversa. Sau chiar noi, generația de astăzi, prin comportamentul și modalitatea de gândire, părem ridicoli în fața bunicilor noștri, așa cum și ei, la rândul lor, par învechiți și caraghioși în viziunea noastră.

Andrei: Eu tot nu înțeleg ce legătură are asta cu Lucica cea ridicolă!

Maria: Parcă am stabilit că terminăm cu etichetările de genul. Tu trebuie să înțelegi că fiecare are dreptul să caute ridicolul în ceilalți, atât timp cât el însuși accepta să fie catalogat, de către alții, drept ridicol.

Andrei: Adică, de fapt, ridicolul nu există în mod concret, ci noi suntem ridicolii care îl crează?!

Mihai: Exact! Ridicol, nu?

Andrei: Chiar că! Și, totuși, eu nu am înțeles ce înseamna a fi ridicol...

Maria: Și iată cum ne întoarcem de unde am plecat... N-ar fi mai bine să mergem în clasă și să îi întrebăm și pe ceilalți ce părere au?

Mihai: Ar fi o idee... Dar cu Lucica ce facem?

Andrei: Măcar așa avem ocazia să testăm și planul tău...

Părăsind biblioteca, cei trei revin în clasă.

SCENA IV

În clasă, între timp, apar fețe noi. Mara, Ionuț, Radu, Nicu și omniprezenta Lucica se învârtesc printre bănci.

Andrei, Maria și Mihai: Neața!

Mara, Ionuț, Nicu și Radu: Neața!

Andrei: Halal plan! Nicio reacție din partea „mândrei” vizate! Continuă să-și admire ridiculizitatea în oglindă!

Maria: Gata, băieți! Să-i dăm bătaie! Mai avem doar câteva minute până începe ora. Prima pe listă e Mara!

Mihai: De acord.

Maria: Mara, eu și băieții facem un studiu de caz pentru ora de sociologie. Ne-ai putea ajuta și pe noi cu o părere?

Mara: Depinde ce părere...

Maria: Ah, e un fleac! Spune-mi te rog ce înțelegi tu prin a fi ridicol?

Mara: Ridicol? Cum de v-a venit ideea asta ridicolă? Să vedem... Păi, pentru mine, ridiculizitatea poate fi definită printr-o imitație nereușită, printr-o încercare eșuată a unei persoane de a părea ceea ce nu este de fapt, cu scopul de a menține o distanță între ea/el, ca individ, și restul lumii.

Andrei: Ha! V-am zis eu!!!

Maria: Las-o să termine, te rog! Și vorbim apoi!

Andrei: Scuze, Mara!

Mara: Nu-i nimic, Andrei! Nu știu ce să mai zic... cred că ridicolul este tocmai ceea ce vedem noi ieșit din comun la ceilalți și nu ne convine...

Radu (intervenind curios): Despre ce se vorbește aici?

Mihai: Despre ce înseamnă a fi ridicol. Mara tocmai ne spunea ce crede...

Radu: Ha-ha! Vă referiți la Lucica, nu?

Andrei: În sfârșit cineva care îmi dă dreptate! Vedeți?

Maria: Am stabilit să nu ne mai legăm de ea. Ați uitat ca e încă în clasă?

Andrei: Deci, Radu? Tu ce crezi de ridicolul din ziua de azi?

Radu: Eu, eu cred că : snobism+minciună=ridiculizitate . Adică, majoritatea încearcă să „pozeze” sub diferite camuflaje,

acoperindu-se și descoperindu-se, în mod repetat, de diverse straturi de protecție, crezând că, astfel, reușește să fugă, să se ascundă de snobism.

Andrei: Da?...aaa...ce înseamnă a fi snob?

Radu: Snobii sunt cei care reușesc să își impună să se plieze, fără discernământ, după fiecare nou trend apărut...adică Lucica!

Mihai: De fapt, eu cu Mara sunt de acord. Până la urmă, noi, oamenii, avem capacitatea de a revoluționa sensul de bază al unei noțiuni, raportându-ne strict la opiniile personale. Merci, Mara!

Mara: Cu plăcere! Mă bucur că v-am fost de folos!

Maria: Să trecem acum la Ionuț. Ionuț?

Ionuț (*răspunzând bezmetic din spatele clasei*): Eu...da prezent! Ce am făcut?

Maria (*amuzată*): Nimic! Vroiam doar să-ți punem o întrebare. Ce înseamnă pentru tine a fi ridicol?

Ionuț: Ridicol? Nu prea știu eu... sau...ba da. Păi ridicolul nu apare atunci când cineva comite o greșeală nevinovată, ce stârnește râsul în rândul celor din jur? Adică, eu cred că e ceva normal, unic, ce face parte din felul nostru de a fi...

Maria: Adică tu crezi că fiecare din noi ajunge la un moment dat să fie ridicol?

Ionuț: Da, logic! Uite, poate că, într-o bună zi copiii tăi te vor considera „depășită”, sau, na, poată că mâine o să pierzi trenul și vei continua să fugi disperată după el... îi faci pe ceilalți să râdă astfel. Cred ca ești ridicolă!

Andrei: Interesant mod de gândire, însă, eu nu mă pot limita doar la o stare de amuzament când vine vorba de ridicol. Ridicolul depășește stadiul de simplă glumă sau greșeală nevinovată, strârnind o reacție de respingere din partea grupului. De fapt, aceasta este reacția noastră când întâlnim ceva ieșit din comun...

Ionuț: Nu știu, frate! Eu prefer să văd jumătatea plină a paharului!

Dezamăgit, Ionuț se reîntoarce în spatele clasei, îndesându-și căștile în urechi și izolându-se în propriul său univers.

Maria: Andrei, ai fost prea dur cu el! El doar încerca să ne ajute!

Andrei: Gluma-i glumă dar, ce ne facem în viața de zi cu zi, când un zâmbet involuntar și sincer nu ne poate salva de la comiterea unor greșeli impardonabile? Ce ne facem cu Lucica, spre exemplu?

Nicu: Î mi cer scuze pentru intervenție, dar am auzit eu bine sau voi discutați despre cât de ridicolă e Lucica?

Maria: Noi nu...oarecum...vrei să ne împărtășești ceva?

Nicu: Da...

ex libris

concursul national de creatie „vasile alecsandri”

Mihai (*nerăbdător*): Deci...ce vrei să ne spui?

Nicu: Mă gândeam la faptul că oamenii ridicoli există, fără doar și poate. Eu cred că oamenii sunt cei care se fac pe ei înșiși ridicoli. Adică, cei care se străduiesc din răputeri să se adapteze normelor ilogice ale societății din care fac parte, cei care refuză să își păstreze individualitatea pentru a se integra într-un univers haotic, cei care nu acceptă să privească viața prin proprii lor ochi, cei care refuză să își recunoască greșelile sau lipsa de cunoștințe sunt RIDICOLI.

Maria: Bine gândit Nicu!

Nicu: Stai că nu am terminat! Că tot vorbești voi de biata Lucica... „Manelarii” și „pițipoancele” din ziua de astăzi nu se încadrează în ridiculozitate, ci, mai repede, în prostie. Eu prefer să mă gândesc la aceste persoane lipsite de „coloană vertebrală”, de personalitate, de caracter și chiar de neuroni ca și cum ar face parte dintr-o categorie inferioară nouă, celor ce părem „normali”. Ei nu sunt ridicoli, ci, mai bine zis, neajutorați, lipsiți de îndrumare. Ei depășesc granițele ridicolului. Îi compătimesc.

Mihai: Nu crezi, totuși, că ești un pic cam dur?

Nicu: Ba chiar deloc! Am și eu prejudecățile mele. Măcar sunt sincer și am curajul să îmi susțin opiniile! Cu toții avem libertatea de a acționa după propriile idei, atât timp cât acțiunile întreprinse de noi nu deranjează și nu periclitează liniștea și bunăstarea celor din jur.

Andrei: Adică, dacă vrem să scăpăm de această modalitate de etichetare numită „ridiculozitate”, trebuie să avem curajul să luăm atitudine și să vorbim pentru noi înșine? Nicu, cred că îți dau dreptate!

Luciana (*ridicându-se din bancă*): Nu și eu!

Cu toții rămân înmărmuriți. Luciana, însă, pășește mândră în față și le vorbește plină de curaj.

Luciana: Chiar am ascultat tot ce aveți de spus. Am înțeles, sunt ridicolă! Însă, mă întreb acum, cine e mai ridicol dintre mine și voi? Eu, cea care mă comport ridicol de obicei conform părerilor voastre, sau voi, cei care mă judecați pentru

ridiculozitatea de care dau dovadă?! „Ridicol”?...ce înseamnă a fi ridicol? Sinceră să fiu, ridicoli suntem cu toții, chiar și eu, și tu, și tu, Andrei, în acest moment încercând să definim ridiculozitatea umană, sau mă rog, „ridiculozitatea Lucianei”.

Maria (stânjenită): Luciana, îmi pare rău!

Luciana: Să nu-ți pară! Iată, însă, ce cred eu. Nu că v-ar păsa... Eu cred că noi am inventat acest termen doar pentru a găsi o definiție care să li se potrivească aceluia care nu ne convine nouă. Adică, știți voi, suntem oameni, suntem subiectivi, nu ne putem abține! A fi ridicol înseamnă, categoric, a face ceva împotriva tendinței generale. Și ce dacă eu ascult manele? Asta mă face ridicolă? Voi toți m-ați catalogat azi drept „ridicolă”. Am chiar și un exemplu de dat! Uite, dacă pentru mine furnicile, creaturile alea mici cu patru piciorușe invizibile, care trudesc și muncesc toată ziua reprezintă un model pentru universul mărunț al găzelor, iar, pentru o prietenă de-a mea, furnicile constituie coșmarul vieții ei, ea îmi pare ridicolă, absurdă, amuzantă. De ce? Pentru că sunt subiectivă. Și eu, la rândul meu, îi par categoric la fel de ridicolă și ciudată. Însă, poate ea chiar are o problemă cu aceste insecte, poate că suferă de o fobie ce o va bântui toată viața și poate că eu nu vreau să concep acest lucru, nedorind să îmi încalc principiile și convingerile. Vi se pare corect? Normal că nu, dar este mult mai simplu. Decât să încerc să sap în adâncimea sufletului său pentru a o înțelege, îmi este mai ușor să o cataloghez drept ridicolă și caraghioasă și să trec mai departe. Sau, cel puțin, asta e ceea ce ar face un copil, o persoană care se consideră „normală”, care se consideră „non-ridicolă” în societatea de azi. Să fim serioși...nimeni nu e 100% normal în lumea asta. Dar voi, voi nu sunteți capabili să înțelegeți asta!

Cu toții o privesc pe Luciana plini de uimire. Andrei, sparge gheața.

Andrei: Iată că, totuși, nu e atât de ridicolă precum credeam... Se pare că m-am înșelat...

Lucica: Te-am auzit, Andrei!

Andrei: Aăă...scuze!!

Sună clopoțelul și toți cei prezenți se întorc în bănci. Rușinați, șușotesc împărțiți pe grupulețe. Maria iese în fața clasei și încearcă să se aproprie de Luciana, care, în mod ironic, continuă să se uite în oglindă.

Maria: Luciana, îmi pare rău...

Luciana: Să nu-ți pară!

Maria: Daar....

Luciana: Niciun dar... O meritam, dar asta nu vă face pe voi mai puțin ridicoli decât mine...

Salvață fiind de clopoțel, discuția se încheie brusc. Câteva minute mai târziu, profesorul intră în clasă!

Profesorul: Bună-ziuă!

Clasa: Bună-ziuă!

Cortina se închide, dând impresia că elevii silitori sunt atenți la oră, în loc să își mai facă griji cu privire la întrebarea existențială a zilei : A fi sau a nu fi ridicol?! Cine știe?!

BIANCA GREACA

Interesantă viziunea asupra vietii, a mortii, a ultimelor clipe de viață, a iubirii.

Adrian Găzdaru

Îmbătrânim și tot învățăm...

PERSONAJELE:

MEDICUL

MAȘA

ACTUL I

O cameră de spital mică. Puțin mobilier. Un scaun, o masă, așezate în partea dreaptă. Pe masă se află un pahar cu apă, foi, o cutie mică de bomboane și un pachet de țigări.

Mașa intră prin stânga, adusă de doi medici, unul dintre ei o ajută să se așeze la masă, celălalt iese imediat. Ea e palidă și fără vlagă.

MEDICUL (*face un gest de a lua pachetul de țigări de pe masă însă Mașa îl oprește*) : Doamnă, pachetul acesta de țigări nu vă este de niciun folos!

MAȘA (*deschide pachetul nepăsătoare*) : La fel de nefolositor îmi ești și tu!

MEDICUL : Boala dumneavoastră se extinde în tot corpul pe zi ce trece mai rapid. Facem tot posibilul să vă ajutăm în stagnarea ei..

MAȘA (*caută cu privirea o brichetă*) : Nu-mi aduc aminte să vă fi rugat așa ceva. Mă plictisești îngrozitor.

MEDICUL : Vă rog, pentru binele dumneavoastră să cooperați cu personalul acestui spital..cancerul nu este o boală ușoară..dacă nu vreți să pieriți dintre noi iar munca noastră să fie în zadar ..vă rog, pachetul...

MAȘA : *(se întoarce brusc)* Auzi? N-ai un foc?.. lăsasem pe aici pe undeva o brichetă dar acum nu o gădesc.

MEDICUL *(ridicând tonul)* : Vă jucați cu viața dumneavoastră! Pentru numele lui Dumnezeu, dați-mi pachetul!

MAȘA *(se ridică cu greu, căutând bricheta printr-un dulap)* : Uite.. vezi ce-mi faci ?!..mă obligi să mă ridic când sunt atât de neajutorată..o lăsasem pe aici pe undeva ..vai, ce aiurită sunt!

MEDICUL : Tocmai asta este problema! Mașa, te chinui de zece ani cu cancerul acesta și acum? Acum strici totul? Toată munca noastră și a ta..se duce pe apa sâmbetei..dacă nu te oprești!

MAȘA : Uite vezi tu..tocmai de asta am obosit..de lupta asta continuă cu boala..de ce vă mai chinuiți cu mine? Oricum mor. Am obosit, doctore..cât să mai suport? cât să mai îndur? A câștigat „ea”.. las-o să se bucure de victorie..mi-e mai ușor să accept înfrângerea decât să lupt ca o oarbă împotriva ei... îmi ajunge.. și în plus pentru cine să lupt?

MEDICUL :Mașa, ești tânără.. lupti pentru tine.. mai ai încă timp să te bucuri de viața asta.. să vezi un apus, să te bucuri de o îmbrățișare, să dăruiești un zâmbet, să iubești de unde atâta deznădejde în tine? Unii ar da orice pentru așa ceva!

MAȘA: *(zâmbind fals)* : Tu nu știi ce e aia boală, tu doar o tratezi..sau încerci, nu e același lucru. Ei bine..la mine totul a ajuns la final.

MEDICUL: *(dezamăgit)* : Calmantele ți le las pe masă aici. Am încredere că le iei singură? Iar mâine..te aștept la tratament și te rog.. încearcă fără țigări.

MAȘA *(ton vioi)*: Ah, uite-o aici era! Cât am căutat-o.. În fond.. ce mai am de pierdut?!

MEDICUL: *(lasă pastilele pe masă apoi iese îngândurat)*

ACTUL II

O cameră primitoare, cu un birou mare din lemn așezat în stânga, în dreapta o oglindă, un scaun comod în apropierea mesei. O lampă aprinsă pe masă și câteva cărți.

MAȘA*(aprinde țigara apoi se întoarce spre „public”)*: Țigări?

Nu? Nu vrea nimeni? Vă e frică să nu muriți de vreo boală de plămâni cumva? (*râde ironic*)..ha!..atunci..bomboane..nu? nici astea? Faceți diabet!.. într-un final tot pe masa de operație ajungeți. Medicul e tânăr, fără experiență..va spune familiei „nu s-a putut face nimic..a murit”. Vă înțeleg.. atunci.. apă! Dar să știți că nu e dată prin filtru! S-ar putea să vă afecteze ficatul cu atâtea impurități... tot pe masa de operații ajungeți.. medic bătrân.. surd și cam chior pe deasupra.. se va scuza spunând că a făcut tot ce i-a stat în putință.. dar că sufletul dumneavoastră nu mai e de mult printre noi. E bine atunci... nu vă mai servesc cu nimic!

MAȘA(*Se ridică de pe scaun și se așază mult în fața biroului pe jos ținându-și genunchii la piept*) : Aici e camera mea de „recreere”.. aici.. scriu. Când te decizi a scrie, de fapt începi doar să lași pe niște foi: sentimente, amintiri, pe care vrei să le faci cunoscute și lumii. Se spune că ai nevoie de inteligență, umor, frumusețe interioară, gânduri profunde care să te macine în fiecare secundă, să fie mai puternice decât propria bătaie a inimii, gânduri care devin mai importante decât propria respirație.. -care oricum e ca o repetiție pentru ultima scenă.. în care îți vei da sufletul..așa am citit undeva.. îi cred pe cuvânt-...o adevărată artă, nu? Dar eu..eu am avut nevoie doar de „el” .Ce om! Acum fie vorba între noi.. era un rafinat.. asculta numai muzică clasică.. citea cărți bune, terminase teatru în capitală..da..era un artist.

Și gelos! Din cale afară de gelos..da era bine pentru relație.. am spus „relație”?(*rade*)..relația.. eu credeam că e iubire...lui îi plăcea să-i spună scurtă nebunie. Am început să scriu din cauza lui. Nu am vrut să las bătrânul timp să îngroape în trecut amintirile noastre. Acum ca să mi le amintesc, e ca și cum ar trebui să deschid o cutie de lemn putredă și prăfuită. Dar dacă am cheia, de ce să nu încerc? De ce să nu mă întorc în timp și să rememorez minut cu minut fiecare clipă petrecută împreună..poate fiindcă mi-ar lua un secol să descriu acele minute și o eternitate să le dau uitării iar. Uitării..hm! ce naiv sună. Cum să uiți așa ceva..era un artist, dar nu-l iubeam pentru asta, îl iubeam tocmai pentru ce nu-l iubeau alții, așa că întodeauna a fost iubit pentru ambele laturi ale sale. Ce s-o fi întâmplat cu el de

când ne-am despărțit nu stiu.. încă sper că o sa vină.. ÎNCĂ SPER pentru numele lui Dumnezeu! *(în șoaptă)*

Douăzeci de ani de atunci și eu încă sper. Pe patul de moarte și încă sper! sper! sper!..dar cât? Am obosit. *(se aude un ciocănit în ușă)*

MAȘA: Ce se aude? Cine o fi..nu! Nu vreau să văd pe nimeni! *(ciocănitul se aude iar însă mai puternic)* O fi medicul?!*(pe vârfului cu pași mici se duce spre ușă ascultând ca nu cumva o voce să dea de gol persoana)* Eu nu am avut musafiri niciodată. Doctore, tu ești? Am luat pastilele stai liniștit. Poți avea încredere. Momentan scriu și nu vreau să fiu întreruptă..scriu despre... *(din partea cealaltă nu se aude nimic, Mașa deschide ușa, în fața ei stă o femeie îmbrăcată în alb cu părul negru ținând în mână un plic)*

MAȘA: Tu cine ești? Ce vrei?

FEMEIA : *(o îmbrățișează)* Mașa, o Mașa! Atâția ani de când..

MAȘA*(împietrită)* :Ce vrei, am întrebat? Cine ești?!

FEMEIA *(zâmbeste tristă)* : Invită-mă înăuntru și îți voi povesti.

MAȘA : Nu primesc musafiri! La revedere!

FEMEIA : Mașa! Privește-mă! Știu că a trecut atâta timp, dar trebuie să mă recunoști!

MAȘA*(tongrav)* : Nu! Îmi pare rău. *(Femeia o ia de mână brusc intrând în încăpere)*

FEMEIA : Hai la oglindă! *(se opresc amândouă în fața oglinzii, arătau la fel. Mașa se îndepărtează înmărmurită)*

MAȘA *(cade în genunchi suspinând printre lacrimi)* : Dumnezeu! Tu...Pe tine! Ție, ți-am îngăduit să pleci o dată cu el. Era de mult țin minte și acum. Eram în gară și ploua. Nu? El trebuia să vină..să plecăm împreună cu trenul. Am așteptat ore în șir. Ploua.. da.. îmi amintesc. Au trecut zeci de trenuri atunci iar el.. el n-a venit!

FEMEIA *(îngenunchiază lângă ea mângâind-o)* :Ridică-te trup fără de suflet! Mașa..m-am întors. M-am întors pentru tine. Hai să ne așezăm.

MAȘA : Da..să ne așezăm. Vai cât de mult mi-ai lipsit. Uite poți sta aici. Eu mă așez lângă tine. Povestește-mi. De când ai plecat o dată cu el ce ai facut? Cum ți-a fost viața?

FEMEIA (*zâmbește*) : Eu? Eu mi-am făcut doar datoria. Dar tu? Cum ai trăit atât de singură fără mine, Mașa?! Când mi-ai făgăduit să plec, pentru moment m-am gândit cu ce slujbă grea mai împovorat.. nu aveam să reușesc să-ți iau locul pe deplin întrucât un om, vezi tu bine.. e făcut atât din suflet cât și din trup.. cum mie mi-ai dat drumul nu aveam să duc la capăt promisiunea. Dar am făcut-o Mașa, pentru tine! Am luptat până în ultima secundă, știam că și tu ai fi făcut la fel.. dar nu tot noi ne stabilim și soarta.

MAȘA : Ce vrei să spui cu asta?

FEMEIA : Îmbătrânise mult. Aliura lui devenise după atâția ani, cea a unui bătrân. Cu toate că pe dinăuntru eram aceeași – „tinerețe”- ochii lui odată ageri acum erau pierduți în gol, funtea se încrețise de anii ce trecuseră peste el. I-ai lipsit enorm dar vezi tu, nu a crezut niciodată că te poți acomoda vieții lui zbuciumate, stilului său aglomerat și dezordonat din viața de zi cu zi..

MAȘA : (*vorbînd printre lacrimi*) **MINȚI!** Nu sunt cuvintele lui astea! Îmi spui doar ca să nu doară! Ei bine află că nimic nu mă mai impresionează după atâția ani! **NIMIC!** Ști adevăru.. îl ști! Niciodată nu a crezut că mă pot ridica la nivelul lui..nuuu nici pe departe! Nu vroia să-și strice onoarea fiind cu o femeie care doar îl iubea nebunește. Avea nevoie de cineva ca el. Care să-i laude neconținut munca și să nu-i pese de sentimente! Ei bine eu nu sunt așa. I-am oferit totul pe tavă iar el nu a acceptat. Acesta este adevărul. Doare, știu.. sunt conștientă.. uite ce efect a avut asupra mea. Vezi cum am ajuns? Aș vrea să mă vadă să simtă și el ce înseamnă durerea. Să sufere alături de mine. Dar cu ce m-ar mai ajuta asta acum? Spune tu sufletul meu.. cu ce?

FEMEIA (*îi întinde o scrisoare*) : M-a rugat să îți dau asta, e pe patul de moarte.. ar vrea să își ceară iertare. Fi blândă cu el.

MAȘA (*Mașa ia scrisoarea cu un gest rapid și o citește*) : Iertare! Iertare! Iertare!...I-am iertat de mult. Dar durerea, numai eu am trăit-o, tot eu- cea care am oferit atâta iubire! (*se rezeamă de scaun, amețită*) Îți mulțumesc, pentru că ai venit, dar vezi tu..a sosit clipa.. boala.. boala sufletului a învins. El însă trebuie să trăiască.. să trăiască cu regretul.

FEMEIA : Mașa.. nu te pot lăsa să pleci așa devreme! Nu pot! Dă-mi mâna și să rămânem împreună, acum că ne-am regăsit. Hai dă-mi mâna !!!

MAȘA : Nu. E bine așa. Ce liniște e acum. Simți? Auzi și tu corul melodios? Cât de frumos. Lasă-mă să stau aici! Tu du-te, du-te înapoi la el! Fugi, salvează-l și nu-l mai părăsi, decât atunci când îți va cere! Te rog. Salvează-l, pe mine lasă-mă să stau aici. Aici e bine.. e liniște..e plăcut.

FEMEIA : Mă pierzi pentru a doua oară tot pentru el! Iubitoare ești tu ființă și cât de blândă. Ne vom revedea curând, aștept cu nerăbdare. Acum plec, rămâi cu bine!

MAȘA (*Femeia iese pe ușă aruncându-i o ultimă privire înainte să plece*) : La revedere suflete, vezi tu?!.. nu ne-a fost sortit să fim împreună. Pleacă până nu e prea târziu!.... Și totuși, poate mă iubește.. poate prea târziu. Acum că mi-ați aflat povestea.. aș vrea să dorm c-am obosit .O să-l aștept în gară. Poate de data asta va veni...(cade întinsă pe jos, vorbește în șoaptă) Va veni.. da.. va veni...

MEDICUL (*bate insistent*) : Mașa, Deschide! E timpul să te întorci în camera ta. Mașa deschide, te rog! Pentru numele lui Dumnezeu ce faci acolo? (*niciun răspuns, deschide ușa forțat*)

Mașa! Mașa ce s-a întâmplat? Ce faci pe jos? (*aleargă spre ea, o simte cât de rece e, ea privește cu ochii deschiși în gol, nu mai respira*)

Vai!.. de ce așa devreme? Unde te grăbeai?! De ce nu te-ai rugat de suflet să rămână? Unde l-oi fi lăsat să plece așa de singur? Și ce femeie a fost! Câtă putere și ambiție! Eu unu nu aș putea să plec.. încă de aici. Am 70 de ani, poate că am plămâni șubrezi dar știu că mai am încă pe atât de trăit! (râde).. Incredibil.. săraca femeie!

(*se ridică și se îndreaptă spre masă tușind cu greutate, observă oglinda cu o floare albă prinsă de un colț, merge spre ea*)

Era ca o floare..

CHIPUL DIN OGLINDĂ : Vai, credeam că nu mai apari odată!
MEDICUL (*ridică privirea spre oglindă*)
CHIPUL DIN OGLINDĂ : Doctore, vino cu mine, mi-e frică să
plec singură!
MEDICUL : Dar, dar tu nu...? unde mergem? De ce așa grăbită?
CHIPUL DIN OGLINDĂ
Dă-mi mâna doctore, de aici..plecăm împreună!

CORTINA

MARIA MARTELLI

PRIETENII LUCIEI

Lista personajelor :

Mia

Dan

Lea

Chris

Nina

Paul

Anna

Jess

Cam

Terapeutul

Scena 1

[O sală simplă, nouă scaune în cerc și unul într-o parte, pe care stă așezat un om la costum. Toți au ochii închiși, în afară de respectivul.]

Mia: Mama spune că atunci când eram mică, miroseam tot timpul a lapte. „Parcă erai făcută din lapte” spune ea.

Dan: Întotdeauna am crezut că aveam dreptate. E cea mai mare pedeapsă a vieții mele. Chiar aveam.

Lea: N-am mai întâlnit o dimineață de la 14 ani. Chiar și atunci, era teribil e tristă.

Chris: Viața mea a durat o singură vară. Mâncam struguri și beam vin. Atât.

Nina: Să mă nasc a fost cel mai greșit lucru pe care l-am făcut.

Paul: Și totul pentru că nu aveau vin roșu.

Anna: Aș fi vrut să nu fie prea târziu.

Jess: Nu am putut să-o ajut cu nimic.

Cam: Nu avea niciun rost.

[Terapistul aplaudă calm de două ori.]

Terapeutul: Foarte bine. Acum treziți-vă. Ședința s-a terminat.

[Toți se ridică, fiecare în ritmul său. Își strâng mâinile, se salută, mulțumesc terapeutului, mai pălăvrăgesc până își adună lucrurile, pleacă vorbind unii cu alții, Dan și Anna ținându-se de mână, Paul și Mia singuri. Terapistul scoate un recorder și vorbește în el, după care iese.]

Terapeutul: Așteptări: îndeplinite.

[În scenă intră din nou, cu pași repeziți, Mia. Își ia geanta uitată de pe spătarul scaunului. Dă să plece.]

Mia: AH! Dumnezeu, Paul, ce cauți aici?

Paul: Scuze, nu voiam să te sperii. Am văzut că te întorci și m-am gândit că ai nevoie de ajutor.

Mia: Nu, mi-am uitat doar geanta.

[Mia își scoate între timp rujul și începe să se rujeze. Se depășește puțin.]

Mia: E ok?

Paul: Te-ai depășit puțin.

[Se apropie de ea cu delicatețe, îi șterge rujul. Zâmbesc.]

Mia: Mersi.

Paul: Vrei să te conduc? Am luat în sfârșit mașina de la reparat.

Mia: Dacă nu ai nimic mai bun de făcut.

[Ies împreună, într-o tăcere tensionantă.]

Scena 2

[Trece o săptămână. Intră terapeutul, își aranjează haina pe scaun, deschide recorderul.]

Terapeutul: Ultima săptămână. Așteptări: maxime.

[Intră Nina cu Jess și Chris. Apoi Mia cu Cam, Anna cu Dan, Lea și Paul, pe parcurs ce vorbesc.]

Nina: Doamne ce saptămână am avut! Apartamentul e prea gol așa. Zău că nu mai suport. Îmi vine să mă duc și eu.

Chris: Ai nevoie de timp, cu toții avem.

Jess: Da. Dar în cât timp? Oricum nu va fi bine niciodată. Va trebui să ne mutăm.

Cam: Vorbiți despre mutare? Normal că da. Cred că trebuie făcută cât mai repede.

Nina: Nici așa nu pot. Ar însemna să renunț la ea prea repede.

Terapeutul: [*Își drege vocea. Se face liniște.*] Bun venit la cea de a zecea ședință. Aceasta se va desfășura puțin altfel. Sunteți comozi, pregătiți? [*Ceialți încuviințează.*] Perfect. Acum relaxați-vă. [*Încetul cu încetul, se relaxează cu toț și închid ochii.*] Încet. Scufunda-ți-vă în somn. Toți mușchii sunt destinși. Parcă plutiți. Sunteți într-o altă lume, într-o lume în care cele mai adânci dorințe ale voastre nu încalcă nicio regulă. Sunteți liberi. Nu există prejucii. Adormiți, da. Într-o lume liberă. Foarte bine. Să recapitulăm. De ce sunteți aici?

Mia: Fiindcă sunt distrusă. De-a lungul vieții nu am făcut decât să mă uzez, ca și cum aș fi avut la dispoziție milioane de Mie. Când Lucia ... da, am cedat.

Dan: Fiindcă am ... am văzut totul. Știam că se va întâmpla o nenorocire. Tot timpul știu. Tot timpul se întâmplă.

Lea: Fiindcă nu reușesc niciodată să mă trezesc. Nici să adorm. Și când am făcut-o, în sfârșit, am auzit un zgomot în sufragerie. Era Lucia.

Chris: De când a plecat de lângă mine ... după vara aceea ... a fost greu să trăiesc, a fost greu să mă gândesc că ea e în brațele altuia, ca nu mă mai vrea. Și când a murit ... m-am simțit mai bine.

Nina: Niciodată nu am iubit viața. Acum că Lucia s-a sinucis, văd că e atât de ușor să pleci. Mi-e frică doar de ce aș lăsa în urmă

Paul: Vreau doar să trec peste faptul că am așteptat-o și n-a mai venit.

Anna: În seara aceea, când Dan m-a condus la cameră, am văzut-o. Cu toții am văzut-o. Era încă atârnată de tavan ...

Jess: Pentru că am crescut cu ea! Și apoi, buf, a fost rece! Un corp mort și un bilețel de adio.

Cam: Degeaba am încercat ... pe un cadavru ... și ea era primul cadavru ...

Dan: Știam eu că nu ai cum să fi un bun doctor.

Anna: Lasă-l, Dan, nu despre asta ...

Cam: Da? La fel cum știai că va muri, hm? Atunci de ce nu ai oprit asta?

Chris: Nu fi absurd, Cam. Nu ai cum să fi sigur de așa ceva, de ...

Lea: O, mai taci. Cu toții știm că te bucuri că a murit!

Jess: Cum ai putut să spui asta?!

Cam: Nu mă bucur, doar că ...

Mia: Te simți mai bine. Crezi că nu ne-am dat seama? Toata depresia ta cu oo, m-a părăsit, oo, acum e cu Paul, e moartă după Paul, vrea să orice cu Paul s-a transformat în, în ...

Nina: ... Resemnare.

Jess: Doamne, Chris nu se bucură ca a murit!

Paul: Dumnezeu nu e aici.

Cam: Eu nu cred că a murit.

[Toți se încoardă, bursc. Liniște tensionantă.]

Anna: Ce?!

Cam: Nu, adică nu cred că s-a sinucis.

Lea: Cum adică?

[Liniște.]

Nina: Poate că are dreptate. Nu era ca mine ... recunosc oamenii care ar face-o.

Dan: Într-adevăr, nu prevesteam o nenorocire de acest gen.

Paul: Ia mai lasă-mă cu nenorocirile tale!

Mia: Paul!

Paul: M-am săturat, tot timpul vi cu prevestirile tale absurde, zici că ești Nostradamus ...

Jess: Paul! Calmează-te!

Paul: Da.

Chris: Ce da?

Paul: Nici eu nu cred că a făcut-o.

Mia: Dar a lăsat un bilețel ...

Cam: Mai știți ce scria pe el?

Anna: Cum am putea să uităm?

Nina: Ar putea cineva uita?

Mia: Îmi ...

Dan: ...pare...

Lea: ...rău...

Chris: ... că nu am făcut...

Nina: ...ce trebuia...

Paul: la timp.

Anna: ... Chiar și acum ...

Jess: ... a fost

Cam: prea târziu.....

Dan: Da. Nu e genul ei.

Nina: Mi-am bătut capul noapți întregi să înțeleg ...

Mia: Ceva ce ea nu ar fi gândit singură.

Anna: Niciodată nu a filosofat prea mult.

Cam: Vedeți? Ia totul ca și cum ar fi fost manipulată, sau o bătaie de joc.

Chris: Cineva care se decide să moară nu face asta.

Paul: Nici măcar ea.

Lea: După autopsie, i-au găsit alcool în corp. Poate că, ce știu eu ...

Cam: Eu cred că Jess a omorât-o.

Jess: CE?! [*Se ridică, răstoană scaunul. Icnete de uimire din partea celorlalți.*]

Cam: Până și modul în care a reacționat o dă de gol.

Jess: Nu am făcut așa ceva! *[Mârâind. Îl ia pe Cam, ce stătuse lângă ea, de guler.]*

Terapeutul: *[Bate din picioare, nu din palme.]* Nu așa trebuie să reacționezi! Ce faci?! Deschideți ochii!

[Toți deschid ochii. Tensiunea nu se diminuează.]

Cam: Ești agresivă. Normal că tu ai făcut-o.

Chris: Cum poți să o acuzi?! Ea nici nu era acolo când ...

Cam: Când ce? A venit imediat. Crezi că nu știi? Cu puțin timp după, s-a întors de la petrecere...

Jess: Iisuse Christoase! Nu am făcut așa ceva! De ce să o fi făcut?!

Anna: Hai Jess, recunoaște, nu o prea simpatizai oricum ...

Jess: ... Nu eram acolo! Mia s-a întors înaintea mea. Dacă a omorât-o cineva, ea a fost.

Mia: De ce aș fi făcut așa ceva?!

Jess: În primul rând, te vedeai pe tine însăși în ea, și cu toții știm că nu te prea suportai ...

Paul: Ce fel de motiv mai e și ăsta?!

Dan: Unul foarte bun, de fapt.

Mia: Dacă asta e un motiv bun, ce ziceți de faptul că Chris chiar se simte mai bine, acum că Lucia a murit, hm?!

Chris: Nu mă poți acuza! Am iubit-o!

Lea: De fapt, ești singurul care ar face-o dintre noi ...

Chris: De parcă eu am fost în camera aia! Doar știți că era cu Paul ...

Paul: Da, și? O așteptam.

Lea: Mda, era în chiloți în cameră. Vă dați seama cum o aștepta.

Chris: Asta nu e absolut nicio scuză.

Paul: N-aș fi avut niciun motiv. În plus, Dan e cel cu "premonițiile".

Dan: Ce vrei să spui cu asta?

Paul: Exact ce ai auzit. Ai ”știut” că o să se întâmple! Oare de ce?!

Dan: Pentru că umbla cu oameni ca tine! ...Nu, din cauza Ninei. A și recunoscut. A vrut să vadă cât de ușor se moare, vrea să o facă și ea ...

Nina: Poftim?

Dan: Pari tu pașnică și toate alea, dar știi eu cum ești de fapt

Nina: ... da? Atunci ar trebui să știi despre cearta pe care au avut-o Anna și Lucia în noaptea aia.

Anna: Nu aș omorî pe nimeni dintr-o ceartă!

Lea: E, pe naiba. Crezi că nu te-am auzit, de fiecare dată, cu Dan? Știi că tu ai spart oglinda din baie.

Anna: Știi ce? Tu ai văzut-o prima. E clar.

Lea: Ce e clar? Poate doar că e vina lui Cam. De luni ne tot bate la cap că vrea să pună mâna pe un cadavru ...

Cam: Terminați! Ok? A fost o idee proastă. Poate s-a sinucis de fapt.

Dan: Sigur, acum că te acuză pe tine.

Cam: Nu, serios. Nimeni de aici nu are un motiv.

Mia: Sau toți avem.

Nina: Da.

Paul: Și din moment ce nu am omorât-o toți, trebuie să o lăsăm așa cum e. *[Se așază. Din buzunar îi cade o hârtie.]*

Jess: Ce e aia? *[Se așază, o ia, citește.]* ”La naiba, sunt beat. Dacă asta e să fie sfârșitul, Mia, te iubesc.” Ce?!

Mia: Poftim?

Chris: Ce e asta, Paul?

[Toți îl privesc, deodată, insistent. Liniște. Paul izbucnește.]

Paul: Nimic! Ok? ... A fost totul o greșeală ... nu a fost intenționat ... la bar nu aveau vinul roșu pe care îl voiam ... am luat amândoi whiskey ... poate prea mult. A fost doar un joc ... care cum s-ar sinucide.... Era distractiv ... am pregătit ultimele cuvinte, am ajutat-o și pe ea cu ceva dramatic, și-a pus coarda ... Pentru prima oară mă excita, de fapt, toată șarada asta cu Lucia a

fost ca să mă apropii de tine ... Mia, dar acum e prea târziu ... eram beat, nu aveam echilibriu ... m-am întors brusc și am căzut pe spate ... scaunul ei s-a dat la o parte și ... a căzut ... adică a murit ... am auzit-o pe Lea trezindu-se ... și am fugit repede în cameră, m-am dezbrăcat și am ieșit așa, uimit că de ce nu venise ... Nu a fost vina mea ... A fost a voastră! VĂ jur! Sunteți niște imbecili. Tot timpul m-ați ținut departe de Mia și m-ați aruncat în brațele Luciei ... nici nu aveam cum să scap, în baruri, oricând ieșeam, la cinema ... era obositor ... dacă aș fi rănit-o în vreun fel, atunci prietenia ei cu Mia, mi-ar fi ... ce să fi făcut?

[Toți se uită uimiți. Nu au timp să reacționeze.]

Paul: Da, e doar vina voastră! Din vina voastră a murit Lucia, din vina fiecăruia!

[Paul scoate un pistol și îi împușcă pe rând, rămâne doar Mia.]

Mia: *[Plângând, tremurând.]* Paul! Ce ai făcut ... Doamne ... Paul ... de ce?

Paul: Nu vreau să te omor. Vreau să fi cu mine, să mă iubești. Acum suntem în sfârșit singuri. Nu ne mai despart nimeni și nimic.

Mia: Paul ... Paul ... ești nebun!

Paul: Mă iubești?

Mia: Paul ce să fac ce să fac.... cum ai putut

Paul: MĂ IUBEȘTI?

Mia: Paul ... Nu! Cum să te iu ... *[Paul o împușcă. Ea cade lângă el. Îi lovește trupul cu piciorul. Pufnește. Se întoarce spre terapeut, întinde arma, apoi se oprește. O îndreaptă spre propriul cap.]*

Paul: Să le spui că ... nu am avut ultime cuvinte.

[Arma se declanșează.]

[Terapeutul se plimbă, zâmbind, prin mormanul de cadavre. Își freacă palmele mulțumit. Poate chiar fredonează ceva. Apoi aplaudă clar, de două ori.]

Terapeutul: Foarte bine. Foarte, foarte bine. Acum ... treziți-vă. Ședința s-a terminat.

[Ceilalți deschid ochii deodată, bursc. Apoi se ridică încet, buimăciți. Terapeutul deschide recorderul.]

Terapeutul: Așteptări îndeplinite.

SFÂRȘIT

ex libris

concursul național de creație „vasile alecsandri”

LAURA POPESCU

ȘTEFANIA-IULIANA POPA

Genul american, libertin.bine scris,dar din pacate fara un mesaj concret.

Adrian Găzdaru

Restructurarea textului în secvențe scenice ar permite regizorului să realizeze din acest text un spectacol agreabil pentru tineri. Spectacolul, în care situații mai puțin credibile se întâlnesc cu realitatea cotidiană și problematica tinerilor noștri, ar fi atractiv și prin dimensiunea de reflectare a unui specific comun generației.

Ioan Stoica

IUBIRE, IUBIRE...

Personaje:

Bill Kelloway-capul familiei

Marcia Kelloway-soția lui Bill

Krista,Jacqueline,Oliver -copiii familiei

Kevin Robinson:viitorul soț al Kristei

Ben Taratovski:fost coleg al lui Jacqueline

Mulțimea

Act I

Scena I

Acțiunea se petrece în „Orașul Vânturilor”,Chicago,în suburbii,în frumoasa lună de mai a anului 2010.

Îi surprindem pe membrii fericitei famlii Kelloway aflați în curtea din spate, purtând o discuție foarte interesantă.

Părinții stau confortabil pe fotolii, savurând cocktail-uri fructate, pe când tinerii, așezați pe iarba se arată a fi foarte plictisiti,cu excepția unuia.

KRISTA:Nunta mea o să fie cea mai frumoasă, cea mai tare, cea mai cea! Superbul meu buchet e gata, am renunțat la ipocrita

aia de coafeză care avea nerușinarea să spună că la înălțimea mea nu merge părul tapat și am vorbit deja cu managerul magazinului de rochii de mireasă care a zis(*privind sarcastic în sus*) subtil că-mi pune deoparte și a treia rochie în cazul în care mă răzgândesc.

JACQUELINE(*întrerupe*): Oh, da! Că bine a gândit!(*râde*)

KRISTA(*enervată*): Ce vrei să sugerezi cu asta?

JACQUELINE: Vai, nimic, draga mea soră! (*rânjind*)
Absolut nimic!

MARCIA: Jacqueline, scumpo! N-o mai sâcăi atât. Știi prea bine cât de ocupată a fost în ultima vreme și câte a avut de rezolvat: invitațiile, alegerea locației, închirierea mașinilor, alegerea rochiilor pentru domnișoarele de onoare. E un lucru foarte greu să fii...

KRISTA(*o intrerupe*): Eu!

MARCIA(*dregându-și vocea*): Mireasă...

Oliver, dându-și ochii peste cap , se ridică și apucă jocul video. Jacqueline râde încet și se răsucește pe iarbă.

JACQUELINE(*sarcastic*): Câte ai avut de îndurat, sărăcuța de tine!

KRISTA(*cu un ton plângăcios*): Mamă!

Marcia se face că nu aude și soarbe încet cu paiul din paharul ce-l ținea în mână.

BILL(*uitându-se pe sub ochelari*): Jacqueline! Ce te-a apucat de la o vreme încoace? Erai fata mea cea mai cuminte și rafinată, care nu scotea o vorbă ofensatoare.

OLIVER: O, doamne! Dramaticilor....

KRISTA(*enervată*): Ție ce-ți pasă, amărățule?

OLIVER(*concentrat pe joc*): Păi nu-mi pasă!

KRISTA: Mai bine vezi-ți de jocul tău idiot sau du-te la tine în cameră, ia-ți chitara și începi să cânti o plângăceală de melodie, așa cum faci de obicei!

OLIVER(*sarcastic*): "Plângăceală"!?

KRISTA(*strâmbând din nas și țuguindu-și buzele*): Plictisitorule!

OLIVER(*cu un ton scăzut*): Lasă-mă!

KRISTA: Ia-ți o viață, frate!

JACQUELINE(*râzând*):Poate până mori reușești și tu să cânți măcar la colț de stradă,sau la intrarea de la restaurante de fast-food.Dar stai! Nu o sa-ți dea nimeni nici măcar un cent pe „talentul tău”

Krista si Jacqueline se amuză, pe cand Oliver aruncă jocul din mână și pleacă furios in casă.

MARCIA:Fetelor!

KRISTA SI JACQUELINE(*în cor*).Scuze mamă!

BILL(*uimit*):Ei, chiar nu pot să concep așa ceva. Dragă, de când se ceartă copiii noștri în așa fel?Suntem noi singurii care se infruntă cu astfel de contradicții?

MARCIA(*dându-și ochii peste cap*):Haide, dragule. Uiți un lucru:trăim în suburbii.Și orice familie din suburbii are secrete.(*încet*)Dacă s-ar afla totul, ar fi începutul unui Al Treilea Război Mondial.

Jacqueline se ridică și se uită peste umar la curtea vecinilor,care tocmai sunt în proces de mutare.

JACQUELINE(*încet*):Că bine zici, mamicuțo!

Krista se ridică dintr-o dată,deranjată de telefonul mobil de pe masă,care are sunetul de apel asemănător marșului miresei.Răspunde relativ repede și se îndepartează.În acest timp,soții Kelloway admiră vremea bună și gustă din băuturile spumoase.

KRISTA(*repezită și cu o voce cumplit de tare*):Ciocolată!!!

Marcia,Bill și Jacqueline se sperie și își întorc privirile către Krista,apoi se uita unii la altii dând din cap.

MARCIA:Încet, scumpo!Nu vrem să ne auda vecinii!

JACQUELINE(*sarcastică*):Cu tipa asta alături de noi,e greu să nu fii în centrul reflectoarelor.

Bill tușește ușor,iar Krista se plimbă de colo-colo în curte,mișcarile sale fiind privite atent de membrii familiei.

KRSITA(*enervată*):Eu când zic un lucru,chiar îl zic în serios.De ce mai deschideam gura dacă nu?Chiar așa o mare de oameni nu poate pricepe un lucru atât de simplu?Da,încearcă să-mi citești buzele dacă nu:Cio-co-la-tă,omule! Și nu,nu vreau cu caramel sau cu cremă de cappuccino sau alte bazaconii.Doar ciocolată!

JACQUELINE(*zâmbind*) : Și trei,doi,unu...

KRISTA(*țipând*):Păi normal că nu faci întreg tortul doar din ciocolată! Ce crezi, că sunt nebună?

Jacqueline râde,iar Bill se uită prin toate părțile pentru a se asigura că nimeni nu este martor la această scenă.

KRISTA:Ce-o să mai zică lumea? Că sunt daltonistă..mă rog..Nu că aş veni din Daltonia,Maronia poate!Da, și să fie gata până săptămâna viitoare.

MARCIA:Spune-i, dragă, să nu uite de figurinele de pe tort !Ai zis că le schimbi și pe acelea.

KRISTA(*uitându-se urât la mama ei și zicând ușor,acoperind telefonul cu podul palmei*):Schh!Nu mă întrerupe când vorbesc la telefon.Nu e politicos!

MARCIA:Haide, scumpo.

KRISTA:Mamă!

MARCIA:Gata,gata!Dar ziceam de figurine...

KRISTA(*punând telefonul la ureche si departându-se de restul*):Da,si cum ziceam...

JACQUELINE:A,da..figurinele reprezentând cuplul perfect(*zâmbind*). Nu pot lipsi de pe tort. Dar nu e ciudat cum taman mirele și mireasa de pe tortul înalt, constituind simbolul fericirii și iubirii nici măcar nu se privesc?

MARCIA:Jacqueline!

BILL(*dându-și ochii peste cap*):O, sfinte șosete!

JACQUELINE:E adevărat!

MARCIA:Kevin și Krista se potrivesc de minune.Sunt perfecti unul pentru celalalt și nu cred că mai conteaza altceva.A,da!(*uitându-se la Bill zâmbind,apoi la fiica sa*)Am și uitat,iubito.Nu ai mai vrea să te intalnești cu băiatul familiei Lee?Vara trecută m-a uimit profund cu prestația sa la pian.E foarte talentat,manierat și de-a dreptul amuzant!

JACQUELINE(*strâmbându-se*):Mamă,băiatul „talentat și amuzant” al doamnei „jurist” Lee a venit doar de câteva ori în vizită și am acceptat să ma duc la întâlnire de dragul tău și a prietenelor tale(*zâmbind*) adorabile ,care nu-și puteau lua ochii de pe mine în seara cu balul de caritate.Și da,ne-am distrat de

minune antrenând discuția despre teoria relativității restrânse și mecanica clasică a electromagnetismului postulată de Einstein.

MARCIA: Ei, haide!

BILL(uitându-se la Marcia): Lasă, dragă. Lasă de la tine de data asta!

MARCIA(uimită): Dar...

Krista se întoarce nervoasă și se așază pe un chaise-longue.

KRISTA(gesticulând): Idiotul ăla de cofetar are impresia că sunt retardată. Da, poate m-am născut noaptea, dar nu ieri-noapte! E imposibil! Câtă nesimțire pe lumea asta, Dumnezeule!

JACQUELINE(zâmbind): Scapată de clopoțel...

Scena II

Oliver este singur în camera lui și ascultă muzică clasică în timp ce butonează la calculator. Apare mama lui, cu o tavă cu prăjituri.

MARCIA(zâmbind): Dragule, ia gustă din prăjiturile astea superbe. Sunt divine, îți spun eu!

OLIVER: Mamă, nu știi să ciocăni?

Marcia nu dă importanță spuselor băiatului, închide muzica și împinge tava aproape de fiul ei.

MARCIA: Gustă! Sunt pentru nunta surorii tale. Toate sunt atât de delicioase și au aspect plăcut încât nu știm ce fel să alegem!

OLIVER(răsuflă): Pentru nunta Kristei!

MARCIA: Da, dragule. Cred că de-abia aștepți nu?

OLIVER(pășind spre geam): Mda...

MARCIA: Într-adevăr este un moment chiar important pentru familia noastră. Inca un eveniment fericit pentru noi toți.

OLIVER(sarcastic): Nu-i așa? Pentru noi „toți”!

MARCIA (uitându-se atent la monitor): Cine este tânărul acesta?

Oliver se repede la calculator și apasă butonul monitorului ca să-l stingă.

OLIVER(înroșindu-se): Nimeni.

MARCIA: Nu fi stupid! Am văzut clar poza lui. Și nu am vedenii să știi! Oi fi avut nevoie de operatie la ochi, dar a fost acum șase luni. Suficient timp să se vindece ochiul meu... Dar nu și stomacul după atâtea mâncăruri bogate și picante din Miami! Ah...

OLIVER: E... un amic de-al meu. De la liceu.

MARCIA: A, ai un tovarăș? N-am știut. De fapt (gândindu-se)... nu știam că ți-ai făcut prieteni la liceu, chiar dacă ești în clasa a 11-a

OLIVER: E un tip pe care-l știu de vreo cinci ani, mamă! Ți-am mai spus de el. E Ted! Eram la același curs de muzica în generala și el e cel care m-a ajutat să-mi repar chitara.

MARCIA(*nepăsătoare*):Bine,să-mi spui apoi care prăjituri ți-au plăcut(*se îndreapta spre usa*)și poate găsești și tu altceva mai bun de făcut în afară de holbatul la pozele lui Ned.

OLIVER:Ted!

MARCIA:Ned,Ted...totuna!(*pleacă*)

Oliver stă în fața ușii ,supărat .Apoi aruncă tava cu prăjituri pe jos și se urcă în pat,strângând perna la piept.

OLIVER:Așa se pare...

Se aud din nou tocuri pe podea și după câteva secunde,usa este trântita,apărând Jacqueline.Ea se aruncă în pat,alături de fratele ei.

JACQUELINE:Ce faci,băi?Smiorcăi iar?

OLIVER(*supărat*):Pleacă de aici,Jacqueline!

JACQUELINE(*ironic*)O,băiatul sensibil iese din carapacea lui de tablă și devine agresiv!(*râde*)Of,gata,gata,puișor!Nu ți-au ajuns banii pentru CD-uri noi și faci iar crize?

OLIVER(*strigă*):Ce nu-ți ajunge,mă?Ce aveți toți cu mine?Nu înțeleg.

Jacqueline îi dă cu perna în cap lui Oliver și apoi îl strânge în brațe și îl pupă,spre enervarea acestuia.

JACQUELINE:Știi că nu mă mai dau jos din pat,nu?

OLIVER(*rasufland*):Bănuiesc...

JACQUELINE:Nu știu ce trebuie să înțelegi tu,dar eu nu înțeleg de ce ești iar „Prințesa Supărată”(râde,apoi se uită pe podea)Ce ai făcut ,mă,aici?

OLIVER(*strâmbându-se*):Frate! Iar te-ai dat cu parfumul cu aromă de capșuni?

JACQUELINE(*uimită*):Hopa,voila cine-mi umblă prin trusa de cosmetice!(râde și îi dă cu perna în cap)

OLIVER:Hai,gata!

JACQUELINE:Vezi că trebuie să cobori peste vreo cinci minute.Ședinta de familie!(*se strambă*)

OLIVER(*inchizând ochii*):Perfect!

JACQUELINE:Mda,nici mie nu-mi convine,dar vrea mama să aleaga cavalerii de onoare,plus costumele,plus șervețelele care să se asorteze cu florile din buchetul de mireasă și lumânările de pe mese.

Jacqueline se ridică ,dar nu inainte sa-l pupe pe obraz pe fratele ei,care incearca sa se fereasca.

JACQUELINE(*râzând*):Fraiere!

**Act II,
Scena I**

În sufrageria familiei Kelloway.Copiii stau în fața bibliotecii,cu mâinile încrucișate,pe când parinții se servesc cu ceai pe canapea.

KRISTA:Mamă,tată!

BILL SI MARCIA(*în cor*):Da?

KRISTA:M-am hotărât!(*iși pune mâinile în șold*)Nu mai fac servetelele albastre,ma gândesc că e prea ...urat.Le fac de culoarea piersicii.(*dă din gene*)Piersicuța,piersicuța! Și,și...baloane nu mai vreau la nunta mea.Chiar nu.Ce nevoie am de niste chestii umflate nici măcar cu oxigen,ci cu heliu! Pe langa asta,toata lumea are baloane si se asteapta la baloane!Ei uite ca nu,fara baloane la nunta mea!

Toti privesc uimiti ,dar accepta situatia si schitează un zambet subtil.

MARCIA:Ceai?

TOTI (*in afara de Krista*):Da,da!

KRISTA:Dar unde Dumnezeu e Kevin?L-am sunat acum zece minute și i-am zis să se grabească.

BILL:Mda,cum să nu!

Marcia îi dă un cot sotului ei,iar Oliver si Jacqueline se aseză pe canapea.

Kevin apare in camera,respirând cu greutate,iar Kristei nu ii ia mult și se enervează.

KRISTA:Iubitule,ce ți-a luat așa mult?Că doar nu stai în Honolulu!

KEVIN:Scuze,dragă,dar nu m-a lasat nici mama să plec de acasă,până nu...

KRISTA(*il intrerupe*):Pai da,normal că nu-si lasa puisorul să plece.II iubeste nespus si vrea sa-l țina numai pentru ea.Știu eu că nu mă suportă!

KEVIN:Nu e așa,dar...(gâfâind)a trebuit să....

KRISTA:Da,hai bine,gata!

Toti se aseaza la masa ,iar Marcia aduce niste farfurii cu biscuiti,le pune pe masa si ii face semn lui Bill sa-i dea carnetelul rosu din fotoliu.

MARCIA(*citind tare si cu zambetul pe buze*):Iata pe cine am propus eu si Krista pentru domnisoarele si cavalerii de onoare.

Jacqueline si Oliver isi rezeama capul cu mainile si privesc in gol.

OLIVER:Bineinteles ca unii din noi.

JACQUELINE:Mda...

MARCIA:Oliver,tu ești cavaler de onoare,împreuna cu verișorul și fostul vecin al lui Kevin.

OLIVER:Mmm-hmm.

KEVIN:Sunt de treabă,mai ales Ben Taratovski.E un puști sufletist și foarte,foarte deștept.

JACQUELINE:Nu stiu de ce-mi suna cunoscut numele asta.De fapt ar trebui sa zic ca toate numele rusesti imi suna cunoscute.Ce naiba? „Ski”!(*se stramba*).Intalnesti la tot pasul.(*rade*)

MARCIA:Jacqueline!

JACQUELINE:Da,stiui.O sa fiu domnisoară de onoare!
(*sarcastic*) Și o să arăt divin in roz-neon.!

MARCIA (*dand din gene*):Da,voiam să zic și asta.Mă rog,trecem mai departe.Krista tocmai mi-a zis că o va pune domnisoara de onoare și pe fata doamnei Lee.A sunat-o ieri si....

JACQUELINE(*o intrerupe*):Sper că glumesti!

KRISTA(*se enervează*):Ba bine că nu!

JACQUELINE(*strambandu-se*):”Dulceața” doamnei Lee este o ipocrită de femeie,pare asa de dragută la inceput,dar apoi isi arata colțisorii.Ar trebui să castige un Oscar pentru intreaga sa cariera.Toata viata ei e o gluma pentru mine.Zău! Plus ca a incercat sa dea cu masina peste mine!

KRISTA(*râzand*):De ce crezi ca o iubesc pe fiinta aia?

MARCIA(*cutremurându-se*):Fetelor!

Oliver se ridică de la masă și își acoperă urechile.Isi ia o revistă de pe masa si se așază pe canapea.

MARCIA:Jacqueline,stii prea bine ca nu a fost intentia ei.A vrut sa dea in marsarier si nu a acordat destula atentie.

JACQUELINE:Da,atentia ei e doar asupra fabulosului ei par oxigenat.Normal ca nu mai vede nimic daca o clăie de par decolorat iti rapește privirea!

Bill:Suficient!

Krista(*indiferentă*):Ma rog,tot ce trebuie sa nu uitati este sa va comportati cat mai bine la nunta mea.(*uitandu-se la Jacqueline*)Fara greseli, m-ati inteles?

Scena II

Membrii familiei se uită pe reviste cu tematică de nunta,fiecare arătând spre alte pagini.Krista vorbește la telefon,iar Kevin privește tabloul cu fotografia de nunta a soților Kelloway.Bill se apropie si il bate pe umar.

Bill(*încet,catre Kevin*):Kevin,Kevin...Vine și ziua ta,ei?

Kevin(*zâmbind*):Da...

Bill:Un lucru trebuie să știi,tinere,și nicicând nu trebuie să-l uiti.Intr-o căsnicie trebuie să fii fericit.

Kevin:Pai da,bineinteles.

Bill:Nu,nu,nu.Fii atent.Intr-o casnicie tu fie alegi să fii fericit,fi sa ai dreptate cu privinta la un lucru.

Kevin(*nedumerit*):Pai si daca chiar am?

Bill(*zâmbind*):Nu,nu.Trebuie sa alegi sa fii fericit,iti spun eu.

Kevin(*oftand*):Bine...

Bill(*tare*)Ei,haide acum,Kevin,baiatule!Zambeste,ce stai asa posomorat?Peste o saptamana te poti considera barbat insurat!

Kevin râde ușor și îl privește atent pe Bill,care se ridică si ia un biscuite din farfuria pe care o tine in mana Marcia.

Marcia:Bun,fiti atenti!Trebuie sa soseasca Ben si ma astept de la voi sa va comportati cum trebuie,clar?

Nimeni nu raspunde,dar Marcia zâmbește ușor și se îndreaptă spre bucatarie.

Nu peste mult timp se aude soneria.Oliver se ridică si se duce sa deschida.Un tanar blond,inalt,cu ochelari isi face aparitia.Poarta o haina de culoarea oului de rata si o cravata verde-mar.Ii lasa lui Oliver haina si da din cap respectuos.

Ben:Buna seara!

Bill:Bine ai venit,tinere!

Kevin se apropie de Ben si ii strange ferm mana.

Kevin:Salut,camarade!

Marcia:Haide,dragule,ia un loc!Fa-te comod,serveste o prajitura,o ceasca cu ceai.

Ben se aseaza langa Jacqueline si ii zambeste usor.Aceasta isi intoarce privirea catre fratele ei ,care ia in mana jocul video.

Jacqueline:Oliver,iar te joci cu prostia aia?

Oliver ,nepasator,isi vede de jocul sau.

Jacqueline:Ce prostie!

Ben:Nu e chiar o prostie,sa stii.E un joc chiar interesant;obisnuiam sa-mi petrec si eu asa timpul,pe langa cantatul la flaut sau mersul la repetitii pentru step.

Jacqueline se uita nedumerita la Ben,acesta zambeste si isi toarna ceai in ceasca.

Kevin:Nu mai canti la flaut ,nu?

Ben:Nu,nici la saxofon.M-am lasat de cand am terminat liceul.

Jacqueline se uita la Kevin,apoi la Ben.

Jacqueline(uimita):Taratovski?

Ben(zambind):Da,e numele meu.

Jacqueline(strambandu-se):Ben Taratovski?Stiam eu de ce-mi suna cunoscut!

Ben:Salut,Jacqueline!

Kevin:Va cunoasteti?

Ben:Da

Jacqueline:Oarecum.

Ben soarbe din ceasca cu ceai,pe cand Jacqueline se uita in alta parte,strambandu-se.

Jacqueline:Da,acum realizez.Mi-aduc aminte de tine din liceu,dar...amintiri vagi.

Ben:Bine si atat.Eram la acelasi curs de arta vizuala.Stateam chiar in spatele tau,dar e adevarat ca nu de multe ori te-ai intors spre mine.

Jacqueline(zambind fals):Aha! Da,Ben Taratovski.

Ben:Corect!

Jacqueline vede ca sora ei cea mare termina de vorbit la telefon si se ridica repede de la masa si o trage de mana,ghidandu-o spre hol.

Krista:Ce-i?

Jacqueline(enervata):Ben Taratovski?Pe el l-ati pus cavalier de onoare?

Krista:Ce te apuca?Da,a fost vecin cu Kevin si s-au inteles foarte bine in perioada facultatii,iar acum ca....

Jacqueline:Tu iti dai seama ca l-ai invitat pe cel mai mare tocilar de pe Terra,din galaxie,de fapt...din tot Universul! E un ratat!

Krista:Calm!Ce vrei sa fac?Kevin mi-a adus aminte de el si chiar s-ar bucura sa-l aiba cavalier de onoare la nunta.Nu e chiar asa de rau!

Jacqueline:Ai innebunit?Tipul asta canta la flaut si saxofon si la ce alte instrumente mai apuca si...si se juca jocuri idioate ,ca Oliver,doar ca el mai era si foarte foarte bun la matematica.In pauze il puteai vedea scriind cincizeci de formule pe un carnetel.Vai,si avea aparat dentar,iar parul lui era un dezastru total!

Krista(zambind):Ai terminat?

Jacqueline:Da!

Krista:Bun,tipul ăsta e cavalier de onoare și va trebui să stai la brațul lui marea majoritate a timpului,fiе că-ți place sau nu.E nunta mea și fac ce vreau!

Krista se retrage în sufragerie,iar Jacqueline își acopera fața cu mâinile.

Jacqueline:Face parte din pedeapsa mea eternă!Of!

Scena III

Jacqueline se așează la locul său ,iar Marcia,Bill si Kevin discuta separat langa biblioteca.Oliver se joaca in continuare,iar Krista isi admira unghiile proaspat făcute.

Ben:Știi,nu mai sunt deloc cum credeai.

Jacqueline:Poftim?

Ben:Tocilar(*zambește*)

Jacqueline(*bâlbâindu-se*):Dar...de-de unde știai că,că asta cred?

Ben:Nu erai singura,Jacqueline.
Jacqueline roseste usor si se uita la fratele ei, care a lăsat jocul și se uita pe fereastră.

Jacqueline:Hei,prințeso,iar visezi?

Oliver se întoarce către sora lui ,strâmbându-se.

Oliver:E cineva în casa asta care mă poate lăsa în pace?

Krista(*venind grabita*):Ce-i ,frate?Te supără ceva?

Oliver:Vezi-ți de treaba ta.

Krista trece nepăsător mai departe și îl strigă pe Kevin.

Krista:Iubitule,ai sunat la firma de catering?

Kevin(*mirat*):Ai zis că faci tu lucrul ăsta.Cel puțin eu așa am înțeles,pentru că....

Krista(*enervandu-se*):Vrei să spui că nu-ți pasă nici măcar puțin?Asta vrei să zici?

Oliver:A zis doar că....

Krista(*către Oliver*):Tu să taci acum!

Oliver(*enervându-se*):Da,perfect,Krista!

Krista(*tipa*):Kevin,sper că glumesti!N-ai sunat la dobitocii ăia?Tu chiar nu realizezi că ne căsătorim?Grozav,acum o să mâncam probabil iarbă sau pietre de pe jos.Ești nebun?

Kevin(*cu fața în pământ*):Scumpo,eu doar am...

Krista:Tu nimic! Da chiar nimic! Nu depui nici măcar un efort,nu ești atent la ce-ți zic, probabil nici nu-ți pasă!

Oliver(*se ridică de pe scaun*):Krista,de ce trebuie sa te comporți așa?

Krista: Oliver, mai bine pleci de aici. Du-te la cartile tale. S.F. idioate sau ia-ti chitara si canta si zece mii de ani daca vrei, numai pleaca!

Marcia: Krista!

Oliver(*tipa*): Știi ceva, soro? Ne provoci stări de greață tuturor cu pregătirile pentru nunta ta mirifică și suntem cu nervii la pamant din cauza ta și a gurii tale pacatoase. Te crezi regina tuturor, dar lasă-mă să-ți zic ceva: nu ești! (*ironic*) Vai, ți-am stricat visul? Păi foarte bine, surioara, căci asta meriți. Vii aici și vorbești urat, dai ordine, tipi, te manifesti groaznic. Ești o mireasă-monstru, Krista!

Krista și ceilalți rămân înmurmuriti la spusele acestuia. El aruncă jocul și revistele de pe masă și se îndreaptă nervos spre hol.

Oliver(*tipand*): M-am saturat de voi toți!

Marcia aleargă spre fiul ei, strigând, iar Krista se așază pe canapea, punându-și capul în palme.

Marcia: Oliver, stai! Unde te duci?

Oliver: Mai contează? Ma duc la cineva care mă înțelege cu adevărat, căci sunt scarbit de voi toți. (*iese din casă*)

Marcia(*tipa*): Dragule!

Act III ***Scena I***

În grădina, cu o zi înainte de nunta Kristei și a lui Kevin. Marcia și Jacqueline împachetează cadourile pentru miri, iar Bill aranjează scaunele și mesele pentru receptie.

Jacqueline: Eu când o să mă mărit, nu voi face nunta în grădina, că mi se pare prea...ecologic(*rade*) O voi face fie pe o plajă, la apus, sau mai bine: la ultimul etaj al celui mai scump hotel. Culoarul nu va fi nicidecum ca acesta, ci decorat regeste! Va fi în primul rând un covor roșu, presarat cu flori mici, și scaunele împachetate în valuri fine cu fundite, iar....

Marcia: Bine, scumpo! Am înțeles ideea.

Jacqueline se stramba și continuă treaba.

Jacqueline: Pai asta si merit,nu?Dar nu e pacat ca nu sunt copil singur la parinti?(*da din gene*)

Marcia: Jacqueline!

Jacqueline: Serios! Era perfect, chiar si pentru tine. Uite, acum nu mai suportai atatea din partea Kristei. Si stai linistita, ca nunta mea fabuloasa o va plati in totalitate viitorul meu sot.

Marcia(*indiferenta*): Mmm-hmm.

Incepe sa bata vantul, iar Krista observa imediat cum au picat aranjamentele florale de pe piedestaluri.

Krista(*tipand*): Tata, ridica repede aia!

Bill(*spre Krista*): Bineinteles ,scumpo!

Bill(*aparte*): Fi-r-ar ele de flori!

Jacqueline il observa venind pe fratele sau si arunca din brate cutia.

Jacqueline: Mama, uite-mi fratele raticitor!

Marcia(*se ridica*): Unde ai fost atata timp? Ai fost plecat cu zilele.

Oliver: Am fost la Ted, mama. Departe de toata drama asta !

Bill se apropie, la fel si Krista. Jacqueline continua impachetatul cadourilor, insa vantul darama mai multe scaune si sufla panglicile.

Bill: Fiule, am fost ingrijorati. Habar nu aveam unde erai, sa nu mai pleci de acum inainte.

Marcia: Nu ti-ar fi rusine! Sa nu vii tu acasa, neobrazatule! Și uite ce haine ai pe tine, murdare si necalcate. De mancat, ai mancat ceva?

Krista: Ti-a dat Ted ala?

Oliver: Da.

Din cauza vantului cat mai multe piedestaluri cu aranjamente florale cad si se sparg. Krista țipa, innebunită, iar Bill încearcă să salveze cateva, dar in van.

Jacqueline alearga dupa panglici si reuseste sa recupereze cateva.

Marcia: O, Doamne, numai cu asta nu ne mai confruntam acum.

Oliver: Da, dar iată ca se intampla.

Doua statuete ce sustineau coroana de flori, sub care trebuiau sa spuna „da!” mirii se inclina.

Krista(*tipand*): Veniti, repede! Sa nu cada de tot! Hai!

Marcia: O, Dumnezeu!

Bill: Sfinte sosete!

Toti se indreapta spre locul cu pricina si sustin statuetele. Vantul bate si mai tare, ridicand tot din jurul lor. Jacqueline si Krista tipa, iar Oliver vrea sa plece.

Marcia: Unde te duci, Oliver! Sa nu cumva sa pleci! Am indurat destule, stai aici! Nu am chef sa ma ocup si de tine acum.

Oliver(*tipa*): Bineinteles, mama. Normal ca nu ai chef de mine.

Bill: Ce tot ai, Oliver?

Krista: Lasa-l pe el. Nu conteaza, nu vedeti cum e?

Marcia: Zau, Oliver, ce naiba mai ai?

Oliver: Gata, m-am saturat. Familie: sunt homosexual!

Jacqueline da drumul statuetelor si se intoarce spre fratele ei, Krista se straduieste sa sustina coroana, iar Bill si Marcia cred ca nu au auzit.

Marcia: Ce?

Oliver: Sunt homosexual, mama!

Marcia: O, Doamne!

Toti membrii familiei se cutremura si dau drumul coroanelor si a tuturor obiectelor din curte, care sunt purtate de vant.

Oliver se retrage, cu fata inspre cer.

Scena II

Ziua nuntii. Marcia suspina in hol, iar Bill isi pune cravata.

Oliver trece nepasator pe langa ei, aratand un semn de incurajare Kristei, care isi pune voalul pe cap.

Jacqueline se plimba de colo-colo tinand in mana buchetul Kristei.

Apar Ben si restul invitatilor.

Ben: Buna, Jacqueline!

Jacqueline: Salut, Ben! Bine ai venit!

Ben: Arati bine! Parul tau arata superb!

Jacqueline(*rosind*):Multumesc,si tu arati prezentabil.Te insotesc in gradina?

Ben:Desigur!

Cei doi pleaca la brat,uitandu-se neincetat unul la altul.

Marcia(*suspindand*):Bill,Bill!

Bill:Scumpo,gata!Se casatoreste fiica ta azi,dar trebuia sa te gandesti ca va veni si ziuva asta.

Marcia:Dar nu si ziuva in care sa aflu ca fiul meu este....(*inghite in sec*)

Bill:H...Hai sa-ti refaci machiajul!

Krista (*ramanand singura pe hol*):Of,Doamne! A venit si ziuva asta.Dar te rog, Dumnezeul meu, nu-mi da o familie ca a mea! Nu-mi da o familie ca a mea!(*rasufla*)

Scena III

Dupa ce tinerii se casatoresc,toti sunt invitati sa serveasca cocktail-uri si aperitive .Jacqueline se plimba prin casa si aude pasi in camera sa.Deschide usa incet si il gaseste pe Ben.

Jacqueline:Ben!

Ben:Buna,frumoaso!

Jacqueline:Ce faci aici?

Ben(*uitandu-se la pozele de pe birou*):Ma uit sa vad cum esti de fapt,cand nu esti absorbita de lumea modei si a muzicii pop,cand nu esti atrasa doar de baietii populari de la scoala,cand nu apleci urechile la toate barfele despre elevii din liceul nostru.Vreau sa te descopar pe tine,nu pe acea fata de liceu si atunci incredibil de frumoasa,intr-adevar,care aproape ma ignora .

Jacqueline:Nu te ignoram,Ben!Adica...

Ben(*uitandu-se la ea*):Nu e nevoie sa dai explicatii,Jacqueline.Anii de liceu au trecut de mult.

Jacqueline:Asa e.Stii ceva,Ben?Imi pare rau ca nu am ajuns sa te cunosc inca de atunci,imi pare rau ca nu am fost atenta la tine si la ceilalti.Esti un tip de treaba.

Ben:Lasa,nu regreta acum,oricum nu stiu daca sa te cred sau nu.

Jacqueline(*uimita*):Nu spune asta! M-am schimbat,sa stii.Nu mai umblu cu baieti rebeli sau jucatori de fotbal.Sunt alta acum.

Ben(*apropiindu-se de Jacqueline*):Ma bucur nespun,sa stii.

Jacqueline:Ben!(*se uita la el si ezita sa vorbeasca,apoi isi intoarce privirea*)

Ben o apropie pe Jacqueline de el si o strange in brate cu putere,apoi o saruta pasional.

Jacqueline ramane nedumerita,insa ii mangaie incet fata.

Se imbratiseaza si se saruta din nou.

Apare Bill, tinand in mana esarfa fiicei sale.

Bill(*nervos*):Ce se intampla aici?

Ben si Jacqueline se inrosesc si se indeparteaza unul de celalalt.

Jacqueline(*balbaindu-se*):Tata,eu....

Bill:Mi-e de ajuns!

Marcia aude tipetele si intra in camera.

Marcia:Ce se intampla?

Bill(*aratand cu degetul si tipand*):Ei doi! Daca as fi ajuns putin mai tarziu cine stie cum i-as fi gasit!

Marcia:Ah!Ben,iesi afara!

Ben iese,luandu-si sacoul de pe pat.

Jacqueline se inspaimanta si isi strange palmele nervos.

Marcia:Jacqueline!Nu ti-ar fi rusine!

Jacqueline :Dar mama!

Marcia:Nimic!Vino jos cu noi!

Cei trei coboara scarile si ajung in gradina,unde vantul incepe din nou sa bata cu putere.Unii invitati se sperie si fug.Krista incepe sa planga si inceaca sa recupereze panglicile albe asezate pe mese.Oliver ridica scaunele lovite de vant.

Marcia:O,nu din nou!

Krista(*tipand*):Ba da!Fir-ar!(*catre unii invitati care pleaca spre masinile lor*)Stati,unde va duceti?Nu,ramaneti! E nunta mea!Stati!

Bill:Scumpo, o sa inceapa furtuna,hai sa intram in casa sau....

Marcia:Nu avem suficient loc in casa pentru toata lumea!

Krista:Stati!Stati! (*plange*)De ce in ziua mea?De ce la nunta mea?

Furtuna incepe si dă râma orice in cale. Scaunele albe împreună cu mesele cad la pământ, vasele aranjamentelor florale se sparg, iar din ce in ce mai multi invitati pleacă.

Krista(*catre Kevin*):Kevin! Uita-te la ei că pleacă! Nenorocirii!(*către invitati*)Cum puteti să faceti asa ceva?Hei!

Kevin:Scumpo, zi-le sa intre in casă! Vino cu mine!

Bill:Prea târziu!Au plecat toti!

Marcia(*catre Krista*):Draga mea, esti udă leoarcă! Hai să intram in casă!

Oliver si Jacqueline aduna farfuriile de pe pamant ,iar Bill aduce o umbrela pentru Krista.

Bill:Hai, scumpo!Hai sa intrăm!

Krista(*plângând*):Ia tortul!Sau ce a mai ramas din el....

Act IV ***Scena I***

Marcia, Bill, Oliver, Jacqueline si Krista stau pe podea in sufragerie si mănâncă tort.

Krista isi sterge lacrimile, iar Jacqueline aduce prosoape pentru toată lumea. Marcia toarnă sampanie in pahare si ii serveste pe copii.

Bill:Foarte bun tortul,scumpo!

Krista(*rade*):Multumesc,tata!

Jacqueline:Ei,e mult mai distractiv asa. Serios!

Oliver:Sa stii ca e!Daca vreti,pot sa aduc chitara si sa va cant cate ceva.

Jacqueline:Poate mai tarziu.Dar tare as vrea sa ma inveti macar un cantec.

Oliver(zambind):Mi-ar face placere,surioara.

Krisa:Stiti,eu chiar nu am vrut sa fiu o scorie pentru voi toti.Dar am vrut sa fie o zi perfecta.

Marcia:Dar nu stii ca daca nunta iese perfect,căsnicia poate scârtaie. Pe cand tu....

Jacqueline(razand):Pe cand tu o ai avut un dezastru, dar vei

fi fericită impreuna cu Kevin.

Krista:Da!(rade)Vino incoace, rebela mea!

Jacqueline si Krista se imbratiseaza.

Oliver:Hei, si eu?

Krista(razand):Nu stiu ce sa zic despre tine, Oliver!Esti sigur?

Oliver:Foarte sigur!

Krista:Bine(*il ia in brate*)

Marcia:Copiii nostri....

Bill:Ei, iubire, iubire!

ALEXANDRU DANIEL ȚANȚU

O forma estetica de a privi lumea contemporana, abordind totul intr-o lumină antică. Lăudabil faptul că stăpânește, in mare măsură, forma literară antică.

Adrian Găzdaru

Este un text care, printr-o montare scenică inspirată, poate genera un spectacol cu priză la publicul tânăr, mai ales prin trimiterile la actualitate. Cel mai dinamic și bine gândit scenic, dintre textele acestei ediții, demonstrează capacitate de a realiza un comic în registre diverse, dar și promisiunea unor viitoare texte mai consistente.

Ioan Stoica

SCANDALUL

Persoanele

Gregoria – zeiță în Olimp

Lysandro – fiul Gregoriei

Nemo – pianistul Gregoriei

Boaz
Jachin

}

gărzile Gregoriei

Bacchus
Dion

}

zeii vinului, unul și același, exilați, aici, din Olimp

Mizerabilii – unsprezece muritori, fideli lui Bacchus și Dion

Corul – multiplu de șase persoane

Harpiile

- Prolog -
Intră Corul.

Unde sunt zeii toți?
Oare n-aud, nu văd deloc?
Un scandal se pregătește,
Strigăte vin de sus din Olimp!
Prințul nebun, nebun, nebun a evadat...
Poți fugi dar să te-ascunzi, unde te-ascunzi?
Rătăcește tu, zeu păcătos
Prin paturi îmbătate de carne și vin!
Da, da, frânge inimi, fă-le bucăți
Până ești gata, gata, gata de scandal!

- Actul 1 -

Scena 1 – Dormitorul Gregoriei

Boaz și Jachin la ușa camerei; intră Gregoria, suspinând.

Gregoria: (*așezându-se la marginea patului*) Lysandro al meu, unde ești? (*pauză*) Ai coborât ca spânzurat de picioare din Olimp și credeai că ai tot norocul de care aveai nevoie, dar tot așteptai trandafiri și urale la sosire, în loc de arme... Și nimeni nu știe unde-ai putea fi căci muritorii și-au frânt gâturile și-au orbit încercând să-ți ghicească privirea! Ce te-a împins dincolo de mama ta și de zidurile Olimpului, nu vreau să știu!

Intră Nemo, îmbrăcat în frac.

G: (*sărind de pe pat*) Nemo!

Nemo: (*continuându-și drumul către pian*) Mhm, Gregoria... Deranjez suspine?

G: Dar cum s-ar putea una ca asta? Ia loc și cântă... Orice, dar nu de jale, nu-nu, îmi plâng sufletul și Olimpul îndeajuns!

N: (*așezându-se la pian*) Mhm... Ei, Olimpul nu, nu încă. În fine, de ce să se afle tragedia când ar putea fi prea târziu, nu-i

așa? Lysandro ar putea da buzna pe porțile Olimpului oricând! Nu e chiar un scandal...

G: (*apropiindu-se încet de Nemo*) Nemo, știi prea bine că ceea ce aud e mult mai puțin decât ceea ce este și că eviți a-mi cânta cum nu trebuie, dar te rog!...

N: Oricum știi mai mult decât pot lua înapoi, ce rost ar mai avea să-ți ascund ceva? Răscumpărarea nu ți-e ieftină, e clar, dar crezi cumva ca mă menajezi prea mult?

G: Nemo, dar înțelege o mamă suferindă... (*mai tare*) Înțelege o zeiță pusă la pământ! Dă-l încolo de amor și dă-o-ncolo de răscumpărare, tot îți este iertat dacă-mi cânti, dar cântă-mi și despre fiul meu și cântă bine, te implor!

N: (*începând să cânte agale*) O, dar vai, nu e nevoie să-mi cazi în genunchi! Măcar de-ai face-o precum un muritor! (*pauză*) Cât despre Lysandro... să știi că e bine.

G: (*încându-se*) Bine?!

N: Muritorii i-au pătruns în sfârșit lumina fără a-l ghici și fără a-l întreba. L-au primit cum se cuvine printre ei, ca pe unul de-ai lor. L-au deprins cu cele permise și cu cele mai puțin permise și nu dă vreun semn cum că ar tânji după așternuturile sale de acasă... Mhm, probabil că în timp ce noi vorbim, el se luptă să iasă dintre alte așternuturi, dar... Teafăr și nevătămat, în orice caz.

G: (*agitată din ce în ce, foindu-se în semicercuri în jurul pianului și alternând lacrimile cu încleștări ale pumnilor*) De ce? De ce-mi face una ca asta? E ca și cum nu mi-ar fi lăsat nimic să-i spun cât timp el îmi întorcea spatele! Eros n-ar putea fi mai trist dacă ar ști că eu stau și plâng vocea fiului meu și cu siguranță, da, s-ar teme de ce-ar putea să-i facă dragostea de care eu am încercat mereu să-l țin deoparte! (*pauză lungă, după care se oprește în mijlocul camerei, privind în partea opusă pianului*) Of, de-aș putea fi amanta morții însăși, doar ca să-l bântui pe copilul acela de deasupra-i în liniște, dar nu sunt! Nu sunt și mi-e teamă ca de moarte! (*întorcându-se în lacrimi spre Nemo*) Nemo, știi cum e? Știi?!

N: Mhm... (*pauză, timp în care Gregoria îl privește întrebător; Nemo schimbă melodia, într-una ușor mai veselă*) Ar fi o cale, dacă insiști, să ieșim din încurcătură și poate să vezi cu ochii tăi că deși habar nu are de ceea ce e în jurul său, Lysandro știe că asta a vrut de la bun început!

G: (*sărind de pe loc*) Ah, minunat, asta așteptam să-mi cânti, Nemo! Dar trebuie, (*accentuând*) trebuie să-l aducem pe calea întoarsă, înapoi între zidurile acestea, în brațele mele!

N: (*oprindu-se din cântat și întorcându-se modest către Gregoria*) Gregoria, Gregoria... Ți-a luat Olimpul mințile și somnul, și nouă amorul... Nu fii precum un clopot de sticlă, tiran prin destinul siluit și mai ticălos prin transparența sa. Lasă, mămico, mână liberă și destinului, așa cum o fi el...

G: (*luându-l gingaș de umeri pe Nemo*) Vai, vai, dar ce spui tu acolo, Nemo... (*mângâindu-i fruntea*) Tot îți este iertat dacă-mi cânti și ai cântat frumos, într-adevăr, dar acum gata... (*întorcându-i strălucitoare spatele*) Gata! E timpul să plecăm!

Gregoria și Nemo apucă patru pelerine dintr-un cuier aflat în vecinătate și părăsesc dormitorul, urmași îndeaproape de gârzi.

Scena 2 – Crama de la subsolul Templului lui Bacchus și Dion

Bacchus, Dion și Mizerabilii petrec la o masă, toți în jurul lui Lysandro, costumat într-o capră.

Intră Gregoria și Nemo, deghizați.

Boaz și Jachin rămân, deghizați, la porțile templului.

Bacchus, Dion și Mizerabilii:

Dă-ți foc la buzunare, arrrde-le cu spor

Și mergi mândru fiindcă știi că n-ai conducător!

Toți Mizerrabilii se-adună de pe jos

Și beau, beau, beau până pică grrrațios!

Gregoria și Nemo se rotesc în jurul mesei, îl apucă pe Lysandro și îl scot la porțile templului.

Gregoria: (*răspicat, dar în șoaptă*) Lysandro, obraznicule!
(îl scutură de umeri)

Nemo: Nu-l scutura așa, mămico, și-așa i se murează mințile-n băutură!

G: Ce-i cu asta (*indicând masca de capră*), tu știi ce faci?
Dă-ți-o jos (*i-o aruncă de pe cap*) și ascultă-mă copile!

Lysandro: Dar ce-ați venit cu rost de sfadă, mamă?

G: Of, că ești amețit, îngerăș căzut din ceruri... (*mângâindu-i fruntea*) Ca un străin, a trebuit să le urmezi canoanele, desfrânații, dar gata... (*apucându-i brusc de brațe pe Lysandro și pe Nemo*) E terminat, putem să plecăm acum!...

L: (*eliberându-se și pășind înapoi*) Dar de ce? Și unde, mamă, înapoi în Olimp? Dar nu se poate!

G: (*rugător*) Dar trebuie!

N: Lasă-l, mămico, să vorbească!

G: (*împingându-l pe Nemo deoparte*) Lysandro! Nu e bine ce faci! Ai nevoie de timp ca să te concentrezi pe iluziile acestea, dar de ce când poți să te întorci și să le uiți?

L: (*după o pauză*) Mi-e teamă, mamă, de ceea ce vrei să împarți cu mine. Precum în noapte așa și în ziuă aici și chiar așa putea trăi astfel...

G: (*pauză de uimire, după care cu furie*) Te-mbeți cu stropi de vanitate, copile, trezește-te și împrăștie-ți singur aburii beției din jurul tău! Sunt egoistă cu zeul și copilul din tine dar măcar știi că fac ceea ce trebuie! (*punându-l pe Lysandro în genunchi în palme și apucând de sub pelerină un recipient cu fixativ*) Stai! Și stai! Și totul va fi bine!

N: (*întorcându-se cu spatele și acoperindu-și chipul cu gluga pelerinei*) Pe toți zeii, nu pot privi! Toate mamele-și ridică fii sus pe pedestale, dar ce cruntă e durerea de a fi târât, silit, până în vârf!

G: (*îmecându-l pe Lysandro în aburii fixativului*) Frumos! Întocmai ca un zeu! Așa te va primi Olimpul înapoi! Ascultător! Întocmai ca un fiu de zeu! Așa te voi lua înapoi cu mine! (*aruncând recipientul pe treptele templului și aplecându-se peste Lysandro*) Vorbește acum și vorbește bine! Ești tu Lysandro cel ce știe unde-i locul său cu-adevărat?

L: (*îmecându-se*) Nu... E doar Lysandro cel ce este ce-și dorește el să fie!

G: Atunci fii ceea ce ești, Lysandro! (*luându-l pașnic de umeri*) Tu știi, copile, cine ești?

L: (*pe un ton învins, arătând cu degetul spre subsol*) Ascultă-i, mamă! Au doar sticle goale-n loc de gologani. Să-i vezi

azvârlindu-și hainele în foc! Cu câtă grație, cu câtă cinste pentru libertatea câștigată! Tu... mi-ai putea-o oferi pentru nimic? (luându-i mâinile Gregoriei de pe umeri și pășind înapoi) Căci dacă nu, îmi voi duce zilele cu sudoarea și lacrimile oamenilor mei și mă voi lăsa în voia lor!

Lysandro intră în templu, urmat după o pauză de Gregoria și Nemo.

Scena 3 – Crama de la subsolul Templului lui Bacchus și Dion

Aceiași petrec în continuare. Intră Lysandro.

Bacchus, Dion și Mizerabilii:

Zeilor, noi venim să vă furăm!

Zeilor, noi venim să vă furăm!

Frumușei, vagabonzi,

Deșuchești și curajoși,

Mizerabili ne numiți!

Noi venim să vă furăm!

Intră în fugă Gregoria și Nemo.

Gregoria: Haide, Nemo! Odată ce-l scăpăm a doua oară pe plita nenorociților ăloră, dus e el pentru toată viața mea și eu pentru eternitate! Haide!

Nemo: Gregoria, uiți sau nici nu ascuți ce-ți spun! Lysandro a ales, mămico!

G: (către mulțime) Lysandro! Ce-i cu tine, rază de soare între-atâtea gunoaie?

Bacchus și Dion: Ei! Cucoană! Lasă odrasla-n grija noastră, că o veni pe-nserat 'napoi acasă!

Lysandro: (sărind din mulțime și apucând-o de mâini pe Gregoria) Mamă, știi ce ai de făcut dacă mă vrei al tău din nou! Dar o știi degeaba căci nu vei vrea nicicând să mă scapi din mâinile tale, decât morții, surdă la chemările tale! Așa că du-te-acasă fără mine!

G: (smucindu-se din prinsoarea lui Lysandro și apucându-l iar de umeri, și mai strâns) Trezește-te, Lysandro, și mergi

înaptea-mi înapoi către Olimp, căci nu mă fac eu de rușine întorcându-mă fără tine!

L: Du-te-acasă fără mine!

G: Nu mă fac eu de rușine!

L: (*încercând să scape din strânsoare*) Dar du-te-odată fără mine!

G: Nu mă fac eu de rușine! Rămâi cu, cu... (*în șoptă*) Cu mizerabilii aceia?

B și D: (*întorcându-se vioși cu fața către cei trei*) Ei! I-a chemat cineva pe Mizerabili?

Mizerabilii se năpustesc asupra Gregoriei și a lui Nemo și îi dezbracă de pelerine. La vederea celor doi, Mizerabilii leșină, numai Bacchus și Dion rămân în picioare.

B și D: (*pășind curioși către cei trei*) Dar... Cum se face că avem onoarea vizitei unei... zeițe... în templul destrăbălării? Dorește oare ea să ni se-alăture?

G: Bacchus! Dion! (*pășind înapoi, degustată*) Doi spurcați, n-aș fi crezut nicicând! Doi zei decăzuți! Vă crapă statuile de rușinea ce le-o-aduceți! (*jenată, către Lysandro*) Așa vrei să ajungi, Lysandro? Nerecunoscător pentru gloria ce-ți fierbe la astă oră-n sânge căci tu nu mai poți de ea?!

B și D: Afară! Afară-ți spunem și afară vei ieși de-ndată! Pângărește templul soțului tău degrabă și lasă-ne, femeie, în pacea noastră!

G: (*trasă cu greu de Nemo spre ieșire*) Nu vei rămâne aici, Lysandro! Străzile acestea sunt sărace, nu-s de tine! Toate păcatele-mi vor inunda pământul de nu te-ntorci! Haide, Lysandro, fii bun și fii al meu din nou!

Nemo o scoate pe Gregoria din templu și, împreună cu gărzile, se întorc în Olimp.

B și D: (*mergând până la ieșire*) Afară cu tine! (*pauză; cei doi se sprijină unul pe umărul celuilalt și pășesc spre Lysandro, evitându-i privirea*) E gata, e bine, e așa cum tre' să fie... (*către*

Lysandro, oficiali) Și tu! Glasul tău să nu ne mai bântuie nicicând, nici pașii, nici lumina... Nu vrem să cutremurăm pământul, nici să zguduim împărățiile pentru trădarea ta! Nu vom preface lumea-n pustie, nici nu vom nimici temple pentru iertarea ta! Rămâi... Noi vom pleca. (întorcându-se pe vârfuri)

B: Haidem, Dion...

D: Haidem, Bacchus...

B și D: Ne vom găsi alt colț de stradă mizerabil din care să ne ridicăm o nouă lume... Zeilor, noi venim să vă furăm!

Zeilor, noi venim să vă furăm!

Frumușei, vagabonzi,

Deșuchești și curajoși,

Mizerabili ne numiți!

Noi venim să vă furăm!

Bacchus și Dion părăsesc templul.

- Actul 2 -

Scena 1 – La poalele treptelor ce duc către Olimp

Corul prezent într-un con de umbră; Intră Lysandro cu o sticlă de vin

Lysandro: (pășind agale către scară; începe coloana sonoră a monologului) Cum să îți ușa deschisă pentru alții să te-urmeze și să te și-ndepărtezi de ea? Cum poți rezista chemării de-a pași sub reflectoare când tot ce ai e un păcat? Eu închin aici ultima mea sticlă, am promis, vreau să mă opresc și să-ncep altceva! Și-nchin păcatul, nu mi-e rușine!... De-abia de-acum luați în primire scandalul cel adevărat!

(către public)

Bravi soldați cu arme-plastic, unde v-ascundeți de război?

Bravi soldați cu scuturi sparte, unde v-ascundeți mândria?

Zi și noapte, tot pe spate; muzica sună pentru noi!

(către capătul de sus al scărilor)

Poți să-mi dai ce vrem cu toții? Libertate, chiar de-i târziu!

(înapoi către public)

Nu vă pasă deloc că sunt
Boom, nebun, nebun, nebun!
Libertate, nu e târziu!
Boom, nebun, nebun, nebun!

Lysandro se întoarce cu spatele la public și pășește într-un con de umbră.

Corul:

Nu le pasă deloc că e
Libertate, chiar de-i târziu!

Lysandro iese din conul de umbră cu sticla de vin în flăcări și reia secvența în versuri a monologului, acompaniat de Cor. La finalul melodiei, Lysandro urcă treptele Olimpului și se lasă cortina. Din spatele cortinei se aud vocile lui Bacchus și Dion.

Bacchus și Dion: Răzbunare și o lume nouă, fie ele întru păcatul trădării... Dar nu-i nimic, toate ne sunt iertate de zeiță, căci îi vom cânta frumos! Cei ce-i cântă cum nu trebuie se știu pierduți pe veci, chiar de-ar fi un cântec de amor sau de iertare...

- Actul 3 -

Scena 1 – La poarta Olimpului, vedere în interiorul zidurilor, în sala tronului;

În extrema dreaptă a scenei un pian, iar și mai la dreapta scenei, lipit de pian, un tron înalt cât statura unui zeu; în extrema dreaptă a scenei, un cufăr, iar în spatele lui, blocat de cufăr, o ușă ce dă în dormitorul Gregoriei

3 bătaii în poartă. Intră Gregoria, deschide porțile și intră Lysandro.

Gregoria: (*uimită și strălucitoare*) Of, firește că te-ai întors, final fericit! Acum simt că totul e la locul său...

Lysandro: Dar mamă...

G: (*apucându-l de mână și întorcându-se cu spatele către Lysandro*) Oare așa să se termine povestea? Căci dacă da, las' să cadă cortina și să se termine!

L: (*lăsând ușor mâna Gregoriei jos*) Îmi... pare rău. Cortina încă nu vrea a se supune. Și nu, povestea nu e gata... Am venit, mamă, da, dar locul acesta încă nu-mi prieste.

G: (*îndepărtându-se ușor de Lysandro, către cufăr*) Ce vrei să spui?

L: De mi-e scris să rămân pe veci aici, atunci nu poate fi altfel decât cum îmi cântă sufletul, nu-i așa?

G: Atunci? Spune ce vrei!

L: Nimic decât victorie-n noua mea misiune! Vreau coroana și, de ea sudată, cheia porților Olimpului! Sunt regele rebelilor, pungașilor și-al vagabonzilor! De le voi da undă verde între-aceste ziduri, toate străzile ni se vor preface-n ringuri aurite iar stelele în globuri lucitoare! Nimeni nu va mai plânge după gloanțe irosite și vom dansa sub lumina viitorului, călcând în picioare umbra trecutului!...

Gregoria cade în genunchi lângă cufăr.

L: Nu îmi plânge vorbele căci nu am de ales, îți spun, decât să urâsc ceea ce este și să mă bucur pentru ce va fi! Nu îi pot iubi din două locuri deodată și nici tu pe mine decât aici, așa că lasă-mă să duc misiunea la bun sfârșit!

G: Poarta ți-e deschisă, dragule! Fă ce vrei, precum ți-e firea, fii ceea ce ești... Dar asta nu se poate încheia (*deschide ușor cufărul*) înainte ca trâmbițele să anunțe încoronarea mult vânată...

Scena 2 – Dormitorul Gregoriei

Nemo cântă la pian o improvizație leneșă. Intră în fugă Boaz și Jachin.

Boaz și Jachin: Nemo, Nemo! Te-am găsit! Și cu tine, sperăm, și mințile zeiței noastre ce a fost!

Nemo: (*fără a-și lua degetele de pe clape*) Șșșt! (*în șoaptă*) V-ați dat drumul la gură? Să nu vă audă, imbecililor! Pilonii nu au voie să se clintească! Ce-i cu voi, ce-i cu Gregoria? Vorbiți, dar repede, băieți!

B și J: Fiul cel zălud a dansat precum un titirez până la porțile Olimpului, încă de la prima treaptă și-a strigat doleanțele, maică-sa e foc și pară! (*Nemo începe să mărească ritmul melodiei și se apleacă din ce în ce deasupra clapelor*) Ooo! Fiul a cerut coroana dar zeița îi va pune bețe-n roate, dansul victorios i-l va ruina! Coroana-i dăruiește și pieirea incredibilă odată cu ea!

N: Atunci să o oprim, dar neștiutori de prețul faptei noastre!

B și J: (*lamentabil*) Ooo! De-ar fi scandalul atât de mic, mic, mic! Dar e mare, cât de mare!...

N: Cât Olimpul de mare? Ce mai știți voi, bieți nenorociți?

B și J: Mizerabilii au partea lor de răzbunare și-au pornit cu ea la înaintare! O vor lua cu prețul sângelui secătuit de glorie, căci atât Olimpul, cât și muritorii, vor vorbi pe veci de păcatul de neiertat ce Gregoria i-l pune-n cârcă prințului! (*o pauză de respirație adâncă*) „SINUCIDERE” va scrie! Ambrozia dulce și puterea, otrava din spatele zeilor! Pătată-i este amintirea... Ea știe că toți vor privi și asta o face să creadă că e mâna justă a destinului!

În sala tronului începe ceremonia de încoronare. Pornește melodia încoronării.

N: (*oprindu-se din cântat*) Ce se-aude?...

B și J: Oh... Olimpul, ce va plânge pentru-ntâia oară cu adevărat, zguduit de primul scandal al zeilor...

Scena 2 – Sala tronului

Gregoria, purtând o coroană și pășind grațios către Lysandro, aflat în mijlocul scenei Harpilei plutind liniștite aproape de tavanul sălii

Gregoria: Fie ca văpaia ta să nu apună niciodată (*întinzându-i coroana lui Lysandro*) și să-ți găsească focul inimii pururi arzând, văpaie a Olimpului!

Lysandro: (*apucând coroana și cocoșându-se pe pian*) Toți fiorii aceștia ce-mi scrutează pielea nu pot însemna decât că e bine! Dacă vezi stelele, cu siguranță le și poți atinge și nu am

nimic în cale la orizont! (*pășind spre tron*) Cine să îmi strice dansul?

Odată ce își pune coroana pe cap, Lysandro începe să se cutremure din ce în ce mai violent.

G: (*râzând*) Toți rebelii au murit! Toți rebelii AU MURIT! Zeii vor cânta-nălțarea mea, muritorii căderea ta! Cavalere, nu ești tu maestrul? Nu ești tu maestrul nimănu?

Coroana lui Lysandro începe să scoată scânteii iar Lysandro să se clatine pe picioare

G: (*cu ochii țintă spre Lysandro*) Al nimănu! Al nimănu! Ești al nimănu! Al nimănu!

L: (*încercând să tragă aer adânc în piept*) Nu-nțeleg, să rămân să mor pentru cei învinși sau să fug, să plec să-i plâng pe veci? Mi-am imaginat nici un soldat, nicio victorie, nici învinși... Și-acum închid ochii să nu văd nici un păcat, nici un scandal...

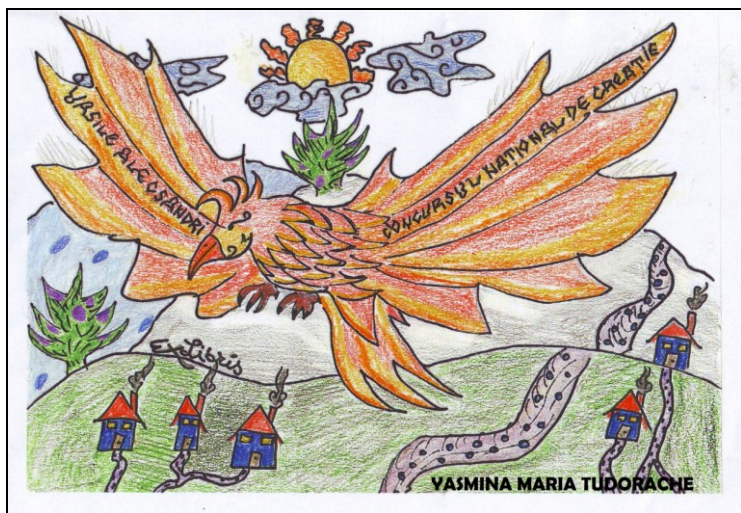
Lysandro începe să scâncească, după care să strige puternic de durere. Se prăbușește în genunchi, cu privirea în pământ. Ușa către camera Gregoriei se dă de perete, intră Nemo, încânjurat de Boaz și Jachin.

Nemo: (*către Gregoria*) Lasă-mi vorba să răzbată, acum am intrat! Inima ta o fi de oțel dar cântecul meu o înmoaie! Ce păcat că hainele nu-ți pot roși, dar rușinea ta-i parfum greoi... (*fuge spre pian și începe să cânte, cu privirea la Lysandro*) Lysandro... Lysandro! Toți rebelii au murit, ai rămas al nimănu... Dar ridică-te căci eu îți cânt ție, termină-ți dansul glorios! Mizerabilii vin cu monstrul geloziei, „SINUCIDERE” să-ți scrie pe mormânt! Totul e gata, numai dansul tău nu e... Lysandro! Care ți-e răspunsul? Lysandro! Care ți-e răspunsul?!

L: (*cu vocea stinsă, ridicându-se cu greu în picioare; din trupul său începe să iasă un fum subțire*) N-am nevoie de noroc, acum sunt la pământ.

Lysandro coboară de pe pian, ocolindu-l pe Nemo. Pornește, schiopătând și tremurând, spre Gregoria, urmat de Harpii, care adulmecă dâra de fum lăsată în urmă. Boaz și Jachin se năpustesc

asupra Gregoriei și o țin pe loc, aceasta zbatându-se în strânsoarea lor.

L: Cu mine se termină totul și cortina-ți va lua păcatul... Dar
Olimpul rămâne să știe de mine și de zeița scandalosă!
Nu le pasă decât că sunt
Boom, nebun, nebun, nebun!
Libertate, chiar de-i târziu!
Boom, nebun, nebun, nebun!

Boaz și Jachin o împing pe Gregoria către Lysandro, iar acesta se aruncă în brațele ei, dându-și ultima suflare. Pe poarta Olimpului dau buzna Bacchus, Dion și Mizerabilii, și, în grabă, o fotografiază pe Gregoria cu trupul lui Lysandro în brațe.

Corul:

Unde sunt zeii toți?
Oare n-aud, nu văd deloc?
Un scandal se pregătește,
Strigăte vin de sus din Olimp!

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Laureații concursului	8
Juriul concursului	18
POEZIE	20
Roxana Bălțătescu	21
Aristița Cambei	28
Sorana Cancel	31
Simina Cernat	35
Mădălina Crăciunescu	37
Deniza Cristian	40
Lorena Gabriela Cucu	43
Ioana Diaconescu	45
Dumitru Glodeanu	46
Lia Maria Grigoraș	49
Andra Groapă	52
Maria Felicia Marinescu	54
Nelu Nădejde	57
Adelina Mihaela Poenaru	59
Andreea Roșu	62
Andreea Solomon	64
PROZĂ	68
Raluca Anton	69
Iulia Mihaela Ariton	82
Sorana Cancel	87
Anca Ioana Cădă	106
Mădălina Andreea Crețu	112
Radu Ioan Dragomir	129
Cristian Eduard Drăgan	135
Ioana Teodora Gonțea	140
Lia Maria Grigoraș	152
Loredana Ivan	157
Nelu Nădejde	176
Ana Mihaela Nuța	185

Cezara Popescu	190
Cristina Ionela Sava	197
Simona Ududec	202
TEATRU	207
Sorana Cancel	208
Anca Ioana Cădă	213
Diana Ciobanu	217
Mădălina Andreea Crețu	229
Bianca Greaca	242
Maria Martelli	249
Ștefania Iuliana Popa	258
Alexandru Țanțu	278